Sydney Sheldon

Sophie

Sydney Sheldon
Sophie

CAPITOLUL UNU

SOPHIE se ghemui lângă cărucior.

— Von Lössingen, citi ea, arătând spre literele cizelate în aur care erau împodobite cu un blazon de-a lungul peretelui din sticlă fumurie a clădirii birourilor. Acesta este numele tatălui tău şi, în numai câteva minute, i te voi prezenta, şi neliniştea îi strânse stomacul – o, băiatule, va fi o surpriză.

Cu ochii lui albaştri serioşi, băieţelul privi în gol ca şi cum ar fi reflectat la adevărul cuvintelor ei, apoi bolborosi şi sparse o bulă.

Ridicând bagajul supraîncărcat pe umerii ei, Sophie îşi luă valiza şi sacul de voiaj şi porni cu hotărâre în josul cărării. Când i-a cerut taximetristului să-i ducă la birourile Von Lössingen pe o proprietate industrială situată la nord de Cologne, n-a avut idee la ce se poate aştepta, dar complexul era impresionant. Pe partea stângă, dincolo de acrii întregi de maşini parcate, se întindea ceva din cărămidă roşie care, judecând după zgomotul înfundat, trebuia să fie fabrica, în timp ce în dreapta ei erau atelierele,

depozite şi, în depărtare, se vedeau docurile străjuind Rhinul. Mâna Sophiei se strânse pe bara căruciorului. Acum avea nevoie ca tatăl lui Rudy să fie impresionat de fiul lui, pentru că altfel... Nu, refuză ea să se gândească la asta. Era esenţial să-şi păstreze optimismul.

Uşile de sticlă se deschiseră glisând şi cu un pas, în timp ce răceala dimineţii de februarie rămăsese în urmă, ea intră într-o lume calmă care era dată de căldura aerului condiţionat. Lăsând jos valiza şi sacul de voiaj, Sophie îşi trecu nervos degetele prin părul lung şi negru. Holul de intrare, îmbrăcat în marmură, recepţionera cu părul strâns coc, cei trei oameni de afaceri cu mape care ieşeau grăbiţi din lift, toate erau îmbibate cu un aer de sobrietate, dar cu coama ei încurcată de vânt, purtând o haină de ploaie, o jachetă de schi violetă şi pantaloni – prevăzând că s-ar fi putut să ningă, dintr-o dată s-a simţit prea obişnuită, prea prost îmbrăcată, în afara acelei lumi şi, încărcată cu atâtea bagaje, aducea oarecum a hamal.

— Aş dori să-l văd pe domnul Von Lössingen, spuse ea în germană, imediat ce ajunse la biroul de recepţie. Acel domn...

— Este un singur domn Von Lössingen aici, anunţă fata, întrerupând-o fără posibilitate de replică. Sunteţi programată?

Îşi scutură capul.

— Nu.

— Aveţi nevoie de programare. O agendă de birou fu frunzărită. Domnul Von Lössingen a dat instrucţiuni că nu acceptă nici un vizitator în săptămâna aceasta, deci prima posibilitate ar fi lunea viitoare, dimineaţa.

— Lunea viitoare? repetă Sophie, nevenindu-i să creadă.

— Da, deşi voi avea nevoie ca secretara lui să-mi confirme aceasta.

După toate planurile ei, toate cheltuielile, toate chinurile ei psihice, motivul călătoriei ei devenea de necomunicat pentru următoarele cinci zile! Cum putea el să-i facă una ca asta? se întrebă ea, cu spaimă. Şi de ce? Izbucnea iritarea. Din informaţiile disperate pe care le avea despre Johannes von Lössingen, părea într-adevăr posibil ca indisponibilitatea lui să fie datorată faptului că s-a schimbat de curând, ceea ce însemna că acum el nu are altă alternativă decât să recupereze o seamă de probleme pe care trebuia să le rezolve demult. Ei, aceasta era problema lui, nu a ei.

— Am nevoie să-l văd astăzi. Vin de departe şi este important, explică ea.

Recepţionera îi acordă un zâmbet programat să fie politicos.

— Îmi pare rău. Nu poate fi deranjat.

— Este *foarte* important, insistă Sophie.

— Luni dimineaţă la ora nouă este prima posibilitate.

Îşi încruntă sprâncenele. În caz de nevoie ar putea, se gândea ea, să amâne confruntarea până săptămâna viitoare, dar de ce s-o facă? Actuala încurcătură nu i se datora ei, şi ea nu putea suporta să stea ca pe ace, din cauza unuia care purta jumătate din vină.

— Domnul Von Lössingen şi cu mine suntem prieteni, declară Sophie, făcându-şi în gând cruce cu degetele.

De fapt, poziţia ei era de asociată a unei

prietene, dar părea îndoielnic că o legătură atât de subţire să poată să zdrobească baricada pe care o construise germanul în jurul lui pentru a se sustrage – şi dacă era necesară o mică deformare a adevărului, fie şi aşa.

— Prieteni? La această veste, recepţionera o privi de sus în jos, fapt care a dus la o trecere în revistă a pometţilor ridicaţi ai obrazului, a părului ei înfoiat şi zburlit de vânt, a figurii mici şi neastâmpărate. În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să vorbiţi cu secretara lui, spuse ea, şi închise agenda de birou cu un pocnet. Dacă luaţi liftul, la etajul patru, biroul ei este drept în faţă.

Sophie zâmbi.

— Mulţumesc.

Într-un birou modern plin cu ultimele noutăţi în domeniul aparaturii electronice, găsi o blondă zveltă, îmbrăcată într-un costum de ofiţer de marină, având în jur de 40 de ani, care scotea paginile imediat ce erau trase de un fotocopiator.

— Aş dori să vorbesc cu domnul von Lössingen, explică Sophie, după ce reuşi să se introducă, cu bagajele şi cu bebeluşul.

— Vă cred, dar din păcate nu se poate. Femeia afişa un zâmbet politicos. Momentan este în toiul unei şedinţe de management şi într-un sfert de oră aşteptăm un grup de vizitatori care sunt programaţi să rămână cu el pentru tot restul zilei.

— Nu va fi un spaţiu liber între şedinţă şi sosirea vizitatorilor? întrebă ea.

— Ar putea fi câteva minute, dar – aruncă o privire protectoare spre uşa ce, în mod sigur, conducea în biroul şefului ei – mă îndoiesc că l-ar încânta să fie

deranjat.

— Am să aştept până ce termină, afirmă Sophie hotărâtă, lăsând să cadă valiza şi sacul de voiaj şi dându-şi jos bagajul din spate, se lăsă pe un scaun.

Secretara ezită, ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar apoi oftă şi-şi continuă treaba.

— E atât de dulce, spuse ea, zâmbind bebeluşului, care-i răspunse cu un zâmbet ştirb.

— Şi foarte cuminte, îl lăudă Sophie. Trase fermoarul costumului albastru matlasat şi îi dădu jos gluga. Am venit de la Londra cu avionul în dimineaţa asta, spuse ea, aranjându-i o şuviţă de păr blond într-o buclă în vârful capului şi, în pofida faptului că a fost trezit în zori şi încontinuu dus dintr-un loc în altul, nu protestează.

— Sunteţi englezoaică? Germana dumneavoastră practic nu are accent şi n-aş fi ghicit niciodată. Secretara se aplecă deasupra căruciorului să îi vorbească bebeluşului. Îţi place asta? întrebă ea, când bebeluşul întinse o mână şi apucă de pandantivul de porţelan care atârna de un lănţişor la gâtul ei. Mi l-a dat mama vitregă a domnului von Lössingen, îi spuse Sophiei, în timp ce Rudy încerca zadarnic să-şi bage pandantivul în gură. La fiecare Crăciun îi dăruieşte fiecărei femei din personalul biroului un cadou special ales – dar poate ştiţi asta? Sophie scuturã din cap. Doamna von Lössingen ne invită pe toţi să luăm cina acasă la dânsa, explică femeia, căreia îi plăcea în mod clar să flecărească. Îmi place atât de mult să merg acolo, de fapt cui nu i-ar plăcea să viziteze o vilă frumoasă pe unul dintre cele mai elegante bulevarde din Bad Godesberg? Mai întâi am servit aperitive, apoi o masă delicioasă şi după aceea… De-a lungul

coridorului se închise o uşă şi se auzi zgomotul produs de mai mulţi oameni care se îndreptau. Şedinţa se terminase. Dacă mi-ai spune numele tău, zise ea, desfăcând pandantivul din strânsoarea lui Rudy, m-aş interesa dacă ar fi posibilă o întrevedere rapidă. Scuză-mă.

Interfonul de pe biroul ei scoase un bâzâit scurt şi când răspunse, o voce aspră bărbătească îi ceru să-i ducă înăuntru copiile, plus o serie de dosare şi, de asemenea, să ia o notă pe care el o completase şi care trebuia scrisă la maşină.

— Am să intru acum, decise Sophie, în timp ce sertarele erau deschise într-un fişier de date şi pliantele căutate în grabă.

— Aşteptaţi şi daţi-mi voie să întreb mai întâi. E într-o presiune continuă, aşa că…

Pentru a doua oară, interfonul bâzâi.

Johannes von Lössingen era sub presiune – dar ea? se gândea Sophie, răzvrătindu-se în gând, în timp ce vocea cerea ca încă un dosar să fie adăugat listei. Tot timpul, de când cu două săptămâni în urmă, a simţit cum i se rupe inima şi i se agită stomacul când şi-a dat seama că, după ce şi-a făcut o carieră din a avea grijă de copii, practic rămăsese să crească ea unul, a fost agitată, nervoasă, chinuită de coşmaruri, care i-au dat zile fără odihnă şi nopţi de insomnii. Nu, nu va amâna confruntarea cu nici o clipă în plus.

Ridicându-se, Sophie împinse căruciorul, ciocăni scurt şi deschise uşa de legătură ce dădea într-o încăpere spaţioasă. Ochii ei verzi-căprui se îngustară. La un birou din lemn de nuc din faţa ferestrei stătea un bărbat lat în umeri, capul lui blond fiind aplecat în timp ce scria nişte ultime propoziţii într-un document. Deci

acesta era play-boy-ul din Vest? îşi ridică bărbia, trase adânc aer în piept şi începu să-l împingă pe Rudy de-a lungul covorului crem, înspre el.

— *Halt, halt!*[1], exclamă secretara, realizând prea târziu ce se întâmpla şi alergând în urma ei.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Doamnă Gerlach, am crezut că am fost clar atunci când am spus că nu vreau să văd pe nimeni.

— Da, domnule von Lössingen, aşa este, aprobă ea tulburată. Oricum, tânăra doamnă a venit din Anglia şi este o…

Sophie îşi arătă cel mai ademenitor zâmbet.

— *Guten Morgen*[2], spuse ea în germană.

— Bună dimineaţa, i se răspunse în engleză, apoi vorbi din nou în germană. Ai copiile?

Secretara se întoarse în biroul ei, apoi trecu în grabă pe lângă Sophie să le predea şi să primească nota.

— Aduc nota într-o clipă, spuse repede şi ieşi grăbită, închizând uşa în urma ei.

— Vă mulţumesc că-mi acordaţi câteva minute din preţiosul dumneavoastră timp, spuse Sophie, cu o înţepătură ironică pentru că, deşi ajunsese la biroul din lemn de nuc, Johannes von Lössingen studia copia de deasupra şi încă îi ignora prezenţa.

El termină de citit, apoi îşi împinse scaunul.

— Sunt cam grăbit, spuse el, vorbind cu uşurinţă o engleză curată, cu o voce adâncă, aşa încât, orice ar fi, aţi putea, vă rog, să fiţi cât mai scurtă?

Deoarece se îndrepta spre o masă rectangulară de conferinţă, îmbrăcată în piele, care era într-o parte

---

[1] opreşte, stai. (N.T.)

[2] bună dimineaţa. (N.T.)

a încăperii, privirea lui Sophie îl urmărea surprinsă. Imaginea pe care şi-o făcuse despre ticălosul din poveste era a unui caracter iresponsabil, sentimental şi uşuratic şi totuşi acest bărbat emana o autoritate înnăscută. Se purta calm şi avea un aer tiranic, într-un costum gri-petrol care-i venea perfect, cămaşă albă şi cravată închisă la culoare, arăta concentrat, inteligent şi profesional. Ochelarii cu rame de aur întăreau această impresie. Ea şi-l imaginase, de asemenea, ca pe un adolescent de douăzeci şi ceva de ani, dar era un bărbat adult, cu un aer de maturitate, care lăsa cu greu să i se ghicească vârsta, deşi ea l-ar fi situat pe undeva pe la mijlocul anilor ’30. Şi vesela, tânăra Lissete a fost atrasă de *el?* o voce în mintea ei protesta.

Dar aparenţele pot înşela, îşi aminti Sophie, în timp ce el se mişca în jurul mesei, punând câte o copie pe fiecare din cele şase suporturi pentru sugativa care, împreună cu uneltele de scris, un pahar de băut şi o sticluţă cu tuş, erau aşezate la distanţe egale. Chiar dacă cuvinte ca „integru” şi „demn de încredere” îi treceau prin cap, urmărindu-l cum se mişcă prin încăpere, i se părea clar că era vorba de o afacere bună, mai puţin important fiind să o privească în ochi şi că nu putea să-l numească Domnul Principii. În acest caz, produsul nu corespundea ambalajului, se gândi ea în mod concis.

— Continuă, ordonă el, când ea rămase tăcută.

Sophie îşi umezi buzele. Deşi repetase de multe ori ce avea să spună, ea nu prevăzuse că trebuia să se adreseze cuiva atât de stăpân pe sine şi rece, nici atât de puternic, iar acum, înfăţişarea lui o tulbura şi făcea dificilă abordarea subiectului. Intenţia ei fusese să-l ia

direct, să-l pună scurt sub acuzaţie şi totuşi aceasta părea aproape o impertinenţă. De asemenea, se îndoia că el ar accepta indiferent şi supus critici de la o străină – n-are importanţă cât de justificate ar putea fi acele critici. Îi aruncă o privire pe sub gene. Să şi-l facă adversar fără a fi nevoie nu i-ar fi convenit. Ceea ce trebuie să facă, se hotărî ea printr-o modificare rapidă a strategiei, era să povestească faptele într-un mod cât mai impersonal şi fără să-l acuze şi să-l lase să ia iniţiativa, mai întâi prin recunoaşterea păcatelor lui şi apoi prin acceptarea obligaţiilor lui.

— Cu aproximativ 18 luni în urmă, întreprinderea Von Lössingen a avut un stand la un târg internaţional de comerţ Cologne, începu Sophie, împingând căruciorul după el, deoarece se retrăsese în partea cea mai îndepărtată a mesei şi…

— Aşa zisele legi despre „cum se vinde” ar putea predica litania care te învaţă să mergi drept la vârf, dar dacă faci reclamă pentru un spaţiu pentru târgul englez pe care-l aşteptăm, există departamentul de reclamă de care ai nevoie, nu de mine, îi spuse el.

Ochii migdalaţi ai Sophiei se deschiseră larg.

— Eşti angajat aici? întrebă ea.

— Sunt directorul executiv. Ce credeai că sunt, un nume simbolic de familie, căruia i se permite să ocupe un birou, ca indulgenţă şi vitrină? întrebă el sardonic.

Răspunsul a fost afirmativ. Deşi ea ştia că tatăl lui, fondatorul întreprinderii, a murit cu câţiva ani în urmă, bănuise că prezenta lui la birou era o favoare de nepotism. În mod clar a-nţeles lucrurile greşit, recunoscu Sophie – câteva dintre ele. Şi totuşi, dacă Johannes von Lössingen era un priceput om de afaceri,

atunci, oricare ar fi fost celelalte greşeli ale lui, poate că el avea, de asemenea, potenţialul necesar pentru a fi un părinte bun? Pentru prima dată, de două săptămâni, îngrijorarea care-i strângea pieptul ca o bandă de oţel, slăbi puţin. Orice fel de părinte ar fi mai bun decât nici unul, dar Rudy *avea nevoie* de un părinte care să i se dedice.

— Nu vând spaţiu, spuse Sophie, gândindu-se că, îmbrăcată aşa cum era şi însoţită de un bebeluş, părea o comis-voiajoare foarte ciudată. Sunt aici din cauza… legăturii care a început la târgul comercial.

El îi aruncă o privire plină de semnificaţie.

— Legătură? întrebă el.

Ea îl urmărea în timp ce el continua să împartă hârtiile. El se plimba plin de semnificaţie şi ea avea nevoie să-şi păstreze şirul ideilor.

— Relaţie. Relaţie cu fata care a lucrat pentru un participant londonez la târg, spuse Sophie, hotărând că, deşi engleza ei era fără cusur, el ar fi putut să înţeleagă mai greu. Relaţia poate că a fost într-un stadiu de început, dar a fost apropiată şi fata a crezut că va deveni un angajament serios. Aceasta a fost şi impresia pe care a avut-o când a dat un telefon mai târziu pentru a vorbi despre consecinţe. Ea se încruntă când el se îndepărtă. La acea dată, a fost promisă o susţinere totală şi a fost vorba de stabilirea unui cămin împreună şi cadoul voluminos în bani, care a urmat, părea să indice că ceea ce s-a discutat a fost sincer.

Sophie încetă să vorbească. Copiile fuseseră distribuite şi acum auditorul ei se îndreptă cu paşi mari către biroul lui unde lovi un buton al interfonului şi îi ceru secretarei să adauge o frază suplimentară la notă.

— Continuaţi, mormăi el, lăsându-şi trupul masiv într-un scaun rotitor.

Buzele ei se strânseră. Mai întâi, a fost nevoită să-l urmărească de jur împrejur ca un solicitant care cerşeşte o favoare alergând după un potentat şi acum, deşi el s-a aşezat, nu există nici o sugestie cum că ea ar putea face acelaşi lucru.

— V-ar deranja dacă aş lua loc? întrebă ea, cu un zâmbet ţeapăn.

— Aveţi permisiunea mea să vă întindeţi pe podea cât sunteţi de lungă, dacă doriţi, răspunse el, concentrându-se la o coală de hârtie cu cifre şi deschizând un sertar pentru a scoate un calculator mic, negru, dar vă rog grăbiţi-vă.

Sophie lăsă căruciorul, se aşeză pe un scaun şi continuă.

— După promisiunea de a rămâne lângă ea, legătura a fost oprită – ceea ce a fost un mod de comportare cam brutal, nu se putu abţine ea să comenteze. Am înţeles că o lungă călătorie de afaceri în Australia a fost menţionată şi, aparent, când aţi încetat să luaţi legătura, când v-aţi reîntors, după cum aţi stabilit, la început, Lissete a crezut că a fost prelungită călătoria, dar când a sunat la numărul dumneavoastră, era deconectat şi scrisorile pe care a continuat să le trimită au fost toate returnate cu specificaţia „plecat”. Atunci ea a cedat şi s-a oprit. Nu e stilul meu, dar… Ea se opri, dându-şi seama de abaterea de la subiect. Conceperea unui copil necesită doi oameni şi aşa ar trebui să necesite şi îngrijirea lui, spuse Sophie cu impertinenţă şi făcu o pauză pentru a măsura efectul vorbelor ei.

Aştepta să vadă că vinovatul se ridică în

picioare şi că devine atent de acum – să arate ruşinat şi nu puţin necăjit, dar în loc de asta, el îşi înfigea indexul în calculator, în timp ce urmărea lista de cifre de pe coala de hârtie. Petele de smarald din ochii ei căprui scânteiară. Cum putea el să fie atât de blazat şi de detaşat? Ticăloşiile trecutului lui nu-l deranjau?

— În ciuda renunţării, urmă Sophie cu încăpăţânare, pentru o lungă perioadă de timp, Lissete continuă să se agaţe de speranţa că, mai devreme sau mai târziu, viitorul tată va reapare. Doar speranţe, remarcă ea, batjocura ascuţindu-i vocea. Probabil aţi crezut că, terminând această relaţie, aceasta va duce şi la încheierea graviditătţii? Ea privi în jos la obrajii roz ai copilului ale cărui pleoape începeau să se închidă. N-a fost aşa. În regulă, aţi fi putut pretinde că păstrarea lui Rudy a fost alegerea Lissetei, dar nu fiecare femeie ar vrea să facă un avort şi banii şi promisiunile au îndemnat-o să se gândească că, într-un fel, lucrurile se vor rezolva şi viaţa i-ar putea fi fericită după aceea, pentru totdeauna. Oricum, acum…

— La naiba, înjură el, pierzând şirul adunărilor.

Scoase un oftat nervos care arăta că ea era de vină, apoi îşi scoase ochelarii. În clipa în care ochii lui critici şi adumbriţi de gene negre i-au întâlnit pe ai ei, Sophie înlemni. Era pentru prima dată când Johannes von Lössingen s-a liniştit, prima dată când a făcut o pauză pentru a privi în ochi şi i-a dat posibilitatea să-l privească şi ea în faţă. Un frison scurt dat de o senzaţie nedorită şi total neaşteptată a atins-o şi, pentru o secundă, ea a fost orbită. Ochii lui, care erau de un albastru indigo intens, alături de o frunte înaltă, bărbia fermă şi gura fermă care aducea a mulţumire de sine, făceau aluzie la senzualitate. Adăugând pielea

bronzată uşor şi părul des şi blond, bărbatul era nu numai atrăgător, dar, în acelaşi timp avea şi un puternic sex appeal care trebuia să-i garanteze în orice clipă admiraţia sexului slab.

Cum se uita insistent la el, un sentiment de tulburare intensă începu să-i roadă stomacul. Faptul că arăta atât de bine explica ghinionul lui de a fi prea solicitat? Ar putea asta să scuze faptul că a lăsat o fată însărcinată şi după aceea a fugit ca un cerb? S-ar putea să aibă un obicei în a face asta? Cu un gest scurt, Sophie îşi dădu după ureche o şuviţă de păr negru şi strălucitor. Da sau nu, ea era singura persoană care lupta pentru Rudy şi avea de gând să facă tot posibilul pentru a-i obţine drepturile.

— Oricum, acum, continuă ea, Lissete a plecat, ceea ce înseamnă…

— Dacă această vizită are un scop, v-aş rămâne îndatorat să ajungeţi la el, o întrerupse Johannes von Lössingen tăios.

Şi eu ţi-aş fi îndatorată dacă ai fi atent, gândi Sophie plină de iritare în timp ce ochii lui se abăteau din nou spre coloana de cifre.

— V-ar ajuta dacă aş vorbi în germană? întrebă ea.

— Nu e nevoie, vă înţeleg perfect, mormăi el, cu aerul distrat al unui bărbat care avea lucruri mai importante de făcut. Mă gândeam că, în orice caz, din propria mea experienţă, englezii nu sunt cei mai buni lingvişti, aşa că ar merge mai repede dacă am continua tot în engleză.

Sophie scrâşni din dinţi. El şi-a închipuit că germana ei ar avea lipsuri – câtă condescendenţă, câtă aroganţă şi cât de superior o trata! În momentul

demonstrării greşelii lui, se opri. În ciuda fluentei, îi era mai uşor să-şi folosească propria limbă şi aşa va face.

— Scopul este Rudy. În regulă, n-a fost planificat, dar asta nu înseamnă – spuse ea, apoi trebui să se oprească, când se auzi un ciocănit şi secretara intră.

După ce puse pe birou nota şi o jumătate de duzină de dosare, ea aşteptă până ce şeful ei citi ce a scris la maşină.

— Ai putea să faci destule copii, în aşa fel încât fiecare persoană de la întâlnire să poată avea câte una? *Sofon*[3], ceru el.

— E plăcut să-ţi reîntâlneşti prietenii, remarcă secretara flecară, în timp ce ieşea pe uşă.

Ochii albastru închis se îngustară suspicios.

— Scuzaţi?

— *Ihre Freudin*[4], spuse ea, arătând-o cu veselie pe Sophie, cu un semn din cap şi plecă.

Johannes von Lössingen îşi lăsă ochelarii şi se ridică în picioare.

Vorbise în germană, dar acum schimbă din nou cu engleza.

— I-aţi spus lui Frau Gerlach că suntem prieteni? întrebă el, venind din spatele biroului şi aşezându-se în faţa ei.

— I-am spus recepţionerei, admise Sophie. A fost singura posibilitate ca să mi se acorde o audienţă.

— Nu vi s-a acordat nimic. Aproape ţi-ai forţat intrarea aici. Cine naiba eşti tu? se enervă el, mânia ascuţindu-i vocea şi adăugând atitudinii lui o notă de ameninţare. Ce vrei?

---

[3] imediat, acum (N.T.)

[4] prietena dumneavoastră (N.T.)

Ea se ridică în picioare. La aproape 1,90 în înălţime şi bine făcut, era un adversar formidabil – dar ea refuză să se simtă intimidată.

— Numele meu este Sophie Irving şi vreau ca tu să ai grijă de Rudy.

El o privi perplex.

— Rudy? întrebă el.

Sophie scoase un geamăt surd. Ea ştia că atunci când oamenii citesc, se presupune că reuşesc să reţină cum trebuie numai fiecare al şaselea cuvânt, dar acum i se părea îndoielnic ca el să fi înţeles mai mult decât un cuvânt din zece din cuvintele ei.

— Ce crezi c-am făcut de când mă aflu aici – am spus o poveste lacrimogenă despre o fată care s-a încurcat cu unul dintre angajaţii tăi? întrebă ea ţâfnoasă. Sau am menţionat o istorie cunoscută înainte de a-ţi cere o donaţie pentru o cauză dreaptă?

El se încruntă.

— Una din ele, bănuiesc.

— Greşeşti. Ţi-am vorbit despre fata ce a avut ghinionul să se încurce cu tine şi care l-a născut pe Rudy. Arătă înspre copilul care adormise. Fiul tău!

Bărbatul înalt o privi fix, apoi se uită la copil. Urmă un lung moment de linişte. Sophie îi cercetă faţa, căutând semne de jenă, spaimă poate chiar un început de interes, dar expresia lui nu lăsa să se întrevadă nimic. Şi totuşi, la tâmplă îi pulsa un mic nerv în mod trădător. Privindu-l, ea şi-a dat seama că, deşi se controla cu greu, înlăuntrul lui un vârtej de emoţii făcea ravagii.

— Fiul meu? repetă el, în sfârşit, cu o voce fără inflexiuni.

— Ţi s-a adus la cunoştinţă sarcina.

Şuviţe de păr blond i-au căzut pe frunte şi le dădu înapoi cu degetele nervoase.

— N-am idee despre ce vorbeşti. Uite, de ce nu ne faci la amândoi o favoare şi nu te duci acasă să te culci, ca să-ţi revii?

— Să mă duc acasă? protestă Sophie.

— Pe unde hoinăresc bivolii,

— Ştiai că Lissete e însărcinată, protestă ea, indignată aducându-i o sclipire în ochi. Te-a sunat din Anglia şi ţi-a spus. Îmi dau seama că fiind pus dintr-o dată faţă în faţă cu un copil, trebuie să fie un şoc…

— Şi unul al naibii de mare.

— … dar nu este nevoie să te porţi prosteşte. Nici să intri în panică. Nu am de gând decât să ţi-l las pe Rudy şi să plec.

El îi râse batjocoritor în faţă.

— Asta mă face să mă simt cu mult mai bine.

— Am aranjat să stau cu nişte prieteni din Bonn pentru câteva zile, explică Sophie şi asta îţi va da timp să te obişnuieşti cu copilul şi cu ideea de a avea grijă de el.

— Nu, mulţumesc.

— Pentru că ai reuşit să eviţi toate responsabilităţile până în acest moment, asta nu înseamnă că vei putea s-o faci şi de acum înainte, îi spuse ea.

— Nu am *nici* o responsabilitate, replică Johannes von Lössingen.

La declaraţia lui, groaza începu să se strecoare în ea pe ascuns. Ea a sperat – s-a rugat, că el ar putea să-şi accepte îndatoririle şi să fie de acord să se achite de ele, deşi această idee nu părea să-l încânte.

— Tu crezi că plantatorul de seminţe nu trebuie

să aibă nici o responsabilitate, îl apostrofă ea.

Acel nerv pulsa din nou la tâmpla lui şi ezită înainte de a răspunde.

— Este credinţa mea că taţii trebuie să fie acolo pentru copiii lor, spuse el, pe un ton măsurat.

— Şi tu vei fi bucuros să fii acolo pentru Rudy, îi spuse Sophie nerăbdătoare. E un copil drăgălaş, plânge rar şi îţi dă foarte puţină bătaie de cap. Iar tu ai în mod clar posibilitatea să ai grijă de el, aşa că…

— Mi-a făcut plăcere discuţia noastră, o întrerupse, dând la o parte o manşetă imaculată pentru a se uita la ceasul din aur şi oţel de pe încheietura mâinii lui puternice. Oricum, vizitatorii mei vor fi aici în câteva minute.

— O întâlnire de doi bani e mai importantă decât soarta propriului tău copil? protestă ea, zbuciumându-se între mânia produsă de nedreptate şi o senzaţie dureroasă de disperare. Nu exagerezi cu obsesia ta pentru afaceri?

— Nu sunt obsedat de afaceri, răspunse Johannes von Lössingen supărat. E numai o lună de când am fost să plonjez în Marea Caraibelor şi, după Paşte, intenţionez să plec. Dintr-o dată s-a oprit, ca şi cum s-ar întreba de ce s-ar justifica în faţa unei străine. Acest copil nu are nimic de-a face cu mine, iar eu nu voi avea nimic de-a face cu el, declară el.

Sophie se clătină. Cuvintele lui erau ca nişte cuţite care se învârteau încet în stomacul ei. A existat întotdeauna posibilitatea ca tatăl recalcitrant să poată încerca să nege paternitatea, dar ea nu şi-a imaginat niciodată ca această negare să fie atât de rapidă şi rece.

Îi trecu o idee prin minte.

— Eşti căsătorit? întrebă ea, gândindu-se că o soţie nou achiziţionată ar putea explica în mare parte această respingere nemiloasă.

— Nu, răspunse el tăios. Acum, vrei te rog, să pleci?

— Dar dacă eşti celibatar, nu ai nici un motiv care să te oprească să ai grijă de Rudy, insistă Sophie, în timp ce el puse mâna pe cărucior, îl întoarse şi-l împinse în mâinile ei. Trebuie s-o faci.

— Cât vrei? întrebă Johannes von Lössingen.

— Ce anume?

— Ce sumă? înţeleg că şantajul este motivul pentru toate acestea? spuse el, dispreţul întunecându-i ochii de la indigo la negru.

Sophie înmărmuri, această afirmaţie nedovedită pe moment luându-i abilitatea de a protesta.

— Eu nu – nu intenţionez să te şantajez, reuşi ea să bâlbâie.

— Nu te-ai gândit că puţină extorcare ar putea fi ceva distractiv? Nu vrei să fii plătită?

— Tot ce vreau este, să preiei răspunderea pentru Rudy, replică Sophie, uluită să se găsească pe poziţia de vânat în loc de cea de vânător. Viclenia şi duplicitatea la care el făcea aluzie nu erau incluse în repertoriul ei emoţional. Într-adevăr, singurul motiv pentru care a venit în Germania era pentru că voia să *ajute*. Îşi imaginase că, o dată ce avea să-şi revină din surpriza iniţială, tatăl lui Rudy ar putea fi recunoscător. Ce ar fi trebuit să fac, să caut undeva în revistele de afaceri referinţele cum că întreprinderea ta are profituri mari şi să mă gândesc, Evrika! o grămadă de bani!? întrebă ea acră. Poate că Europa este acum o comunitate unită, dar nu crezi că o să mă apuc să vin

cu avionul tocmai din Anglia pentru a face un act atât de josnic, este puţin cam exagerat?

— Nu e tot atât de exagerat ca şi acuzaţia ta cum că acest copil este al meu. Care nu este! spuse el, cu o voce la fel de tăioasă ca o lovitură de karate.

Simţind o durere în inimă, Sophie privi înspre copilul inocent şi somnoros.

— Nu poţi să-l renegi pe Rudy, pledă ea. Oricine merită să crească în sânul propriei familii, să-şi cunoască propriii părinţi, atunci când e posibil. Cum crezi că se va simţi el când va fi suficient de mare ca să îşi dea seama că nici unul dintre părinţii lui n-a fost pregătit pentru a – Se opri, simţind că se sufocă şi i se înceţoşează ochii.

— Este momentul batistei acum? o luă în derâdere germanul. Nu te poate acuza nimeni că nu ai încercat toate variantele, dar, îmi pare rău, de data asta nu va merge. Deci acum ce mai urmează? întrebă el în timp ce Sophie înghiţea din greu. Vei face streap-tease pe masă? Ochii lui îi urmăreau contururile corpului, dezbrăcând-o ostentativ cu privirea de costumul strâns pe corp şi de fiecare bucată a îmbrăcăminţii sale. Acum, asta ar putea să mă determine să renunţ la câteva mii de mărci, dar poate cu altă ocazie.

— Tu poţi nega legătura cu Rudy cât de mult vrei, se repezi la el, dar nu e credibil. Eu am…

— Nu mă interesează ce ai, o întrerupse el.

— Nu, nu te interesează nimic despre nimeni. Singurul lucru de care îţi pasă eşti tu, spuse Sophie cu amărăciune. În primul rând, tu ignori faptul că prietena ta ţi-a purtat şi ţi-a născut copilul, apoi, chiar şi atunci când eşti pus faţă în faţă cu el, încă refuzi să-ţi

recunoşti responsabilitatea. Îşi strânse pumnii. N-a avut niciodată intenţia să se implice într-un asemenea scandal, dar ea nu calculase că ar putea întâlni atâta lipsă de îndurare. O ameninţau din nou lacrimile şi preferă să se înfurie decât să plângă. Tu, Johannes von Lössingen, eşti un individ nesuferit, nesimţit şi egoist! declamă ea. Cum poţi să fii indiferent la situaţia grea a…

— Johannes? Nu sunt eu.

Sophie îşi puse o mână în cap năucită.

— Nu?

— Numele meu este Diether von Lössingen. Johannes a fost fratele meu vitreg.

Şocată, încercă cu disperare să-şi adune gândurile. Greşeala de identitate explica de ce bărbatul a fost atât de diferit de ceea ce aştepta ea, dar…

— A fost? întrebă ea şovăitor.

— Johannes a murit într-un accident de maşină cu aproape un an în urmă.

Sophie îl privi îngrozită.

— Oh, nu!

— Dă o nouă înfăţişare lucrurilor, nu-i aşa? spuse el, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Dar – dar Rudy este totuşi carnea şi sângele tău, apelă ea. E un membru al familiei tale.

— Legătura despre care ai menţionat – în realitate a fost o afacere de o noapte? întrebă Diether.

Ea îşi scuturâ capul.

— A durat câteva săptămâni.

— Şi atunci, cum de l-ai confundat pe Johannes cu mine? OK, el avea păr blond şi ochi albaştri, dar cu asta orice altă asemănare ia sfârşit. Buza i se strâmbă

sfidător. Poate tovarăşii de pat, ca şi pisicile, sunt toţi la fel în întuneric, dar se poate să fi avut atât de mulţi încât, chiar la lumina zilei, să ţi se pară greu să-i deosebeşti pe unul de altul?

Sophie îl privi aspru. O mânca palma să-l plesnească peste faţa care afişa insolenţă, deşi părea să existe pericolul ca, în cazul în care ar fi făcut-o, să o primească prompt înapoi.

— Dacă mi-ai fi acordat mai mult decât o jumătate de ureche mai devreme, spuse ea bosumflându-se, ai fi aflat că nu l-am văzut niciodată pe fratele tău şi că Lissete este fata pe care a întâlnit-o la târgul comercial. Fata care a locuit cu el după aceea pentru un timp şi care, mai târziu, l-a născut pe Rudy. Fata care a închiriat o cameră în casa mea. Fata care, cu două săptămâni în urmă, a plecat cu avionul spre o destinaţie nespecificată în Statele Unite. Fata care a lăsat un bilet în care spunea că nu se va întoarce, i-a replicat ea, vorbind în propoziţii scurte, sacadate şi tăioase.

— Nota zece pentru cea mai vie imaginaţie, tărăgănă el.

— Pardon?

— Oricât de mult detest să-ţi desfiinţez acuzaţia, ea conţine o lacună majoră. Johannes a murit anul trecut în octombrie când, dacă ea i-a spus, această Lissete trebuie să fi fost însărcinată în aproape două luni.

— Da, aprobă ea.

— Şi totuşi, bebeluşul nu pare să aibă mai mult de cât? — 6 luni? — ceea ce înseamnă că este imposibil ca fratele meu să-i fie tată.

Sprâncenele lui Sophie se ridicară datorită

surprizei. Pentru un bărbat – mai ales celibatar – să fie în stare să măsoare vârsta unui copil atât de exact era neobişnuit. Majoritatea dintre ei au tendinţa să privească un copil pur şi simplu ca pe un copil.

— Poate că Rudy arată de 6 luni, dar de fapt are 9 luni. Când s-a născut a avut sub greutatea normală, apoi a fost grav bolnav de icter, boală urmată de probleme în alimentaţie şi din această cauză este mic, explică ea.

Diether îi oferi un râs lipsit de umor.

— Îi fuge mintea.

— E adevărat!

— Tot adevărat este şi că ai minţit când ai intrat aici! replică el învinuind-o, apoi privi în jos, surprins deoarece un scâncet se auzi din cărucior.

Rudy se agita, strâmbându-şi faţa şi scoţând în afară buza de jos tremurătoare.

— L-ai trezit, îl acuză Sophie.

— Eu?

— Ai strigat.

Dintr-o dată, scâncetul copilului se transformă într-un bocet şi apoi în bocete. În bocete puternice. Faţa lui deveni stacojie, îşi agita braţele în aer şi bătea furios din călcâie.

— Parcă spuneai că este un copil drăguţ şi care plânge puţin? protestă Diether.

— Dacă este speriat de zgomote puternice şi simte vibraţii ostile, – ea afişă un zâmbet scurt – nu poţi să-l condamni dacă plânge puţin.

— Puţin? Zgomotul pe care-l face ar putea să te scoale din morţi, declară el, apoi, deoarece interfonul bâzâi, se aplecă peste birou ca să răspundă.

— Domnul Angellino şi colegii dânsului tocmai

urcă, îl anunţă secretara. Să-i rog pe domnii Frischer şi Kufer să vină?

— Te rog.

— Şi cafeaua?

— O vom servi imediat. Întrerupse interfonul. Ai vrea să scoţi copilul afară de aici? întrebă el.

— Copilul acesta se întâmplă să fie nepotul tău, protestă Sophie, întorcându-se lângă cărucior. *Shush*, încercă ea să liniştească copilul, dar plânsul lui Rudy continua.

Diether îi arătă uşa cu degetul.

— Pleacă! ordonă el, devenind rigid. Se puteau auzi paşi, apropiindu-se pe coridor. Ridicând mâna, strânse cu putere braţul lui Sophie cu degetele lui bronzate şi începu s-o conducă împreună cu căruciorul înspre biroul secretarei.

— Nu pune mâna pe mine! protestă ea lovindu-l cu furie peste mână, dar el n-o luă în seamă.

Împinse uşa şi, cum secretara îi privea surprinsă, a îmbrâncit-o fără amabilitate înăuntru.

— La revedere! mormăi el şi uşa se închise cu o bufnitură.

— Aţi avut o… ceartă? întrebă Frau Gerlach.

— Se poate întâmpla în cele mai bune prietenii, spuse Sophie muşcător; îl dezlegă pe Rudy şi îl luă în braţe. Gata, gata, e în regulă, îl alintă ea, legănându-l în braţe şi, cu un suspin tremurător ţipetele lui s-au potolit şi a încetat să mai plângă.

Un minut sau două mai târziu, din cealaltă încăpere venea un murmur de saluturi, apoi îl auzi pe Diether von Lössingen rugându-şi oaspeţii să ia loc.

— Trebuie să duc cafeaua, i se adresă secretara

şi, după ce îi oferi un zâmbet, *Auf Wiedersehen*[5] dispăru de-a lungul coridorului.

Sophie îl puse pe Rudy înapoi în cărucior şi se pregătea să-şi ia bagajele şi să plece, când deodată şi-a dat seama că-i lipsea copilului un pantof. S-a uitat de jur împrejur, dar fără succes.

Atunci când a plâns a dat din picioare, aşa încât, probabil, pantoful a căzut în biroul lui Diether von Lössingen şi, din cauză că au fost aruncaţi afară cu aşa o viteză mare, se gândi ea caustic, nu a observat. Îşi scoase bărbia în afară. Nu avea de gând să plece fără pantof.

Îndreptându-se spre uşa de legătură, Sophie ciocăni şi intră.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse ea şi, la unison, se întoarseră şase capete s-o privească.

Diether se afla la mijlocul introducerii, dar se opri brusc, se ridică de la locul lui din capul mesei şi traversă cu paşi mari şi repezi camera.

— Nu-mi face asta, spuse el, printre dinţii strânşi.

— Vreau numai să găsesc pantoful copilului, explică ea, zâmbind frumos în direcţia companionilor lui – toţi întorcându-i zâmbetul.

— Atunci găseşte-l şi ieşi naibii afară! mârâi el.

Contrastul dintre furia lui abia reţinută şi interesul favorabil al celorlalţi bărbaţi aprindea un răspuns în firea poznaşă a Sophiei.

— Este alb şi îmblănit, explică ea, vorbind cu voce clară şi jucându-se acum fără jenă cu spectatorii, sunt sigură că este pe aici, pe undeva. Privirea ei străbătea încet încăperea. Iată-l, spuse ea, în cele din

[5] la reverere. (N.T.)

urmă şi, lăsându-se în genunchi, se întinse pe sub birou pentru a-l recupera. Succes! exclamă ea, agitând pantoful pentru a fi văzut de bărbaţi şi prelungind satisfăcător enervarea lui Diether, se îndreptă spre uşă.

El o urmă.

— Mai intră o dată, o avertiză el cu un ton scăzut, plin de furie, şi…

— Ai să mă legi? Ai să-mi pui căluş şi ai să mă încui într-un dulap? sugeră ea uşor.

— Îmi va face cea mai mare plăcere.

— Poate altă dată, spuse Sophie şi, luându-şi rămas bun cu un fluturat de mână de la bărbaţii care priveau, se întoarse veselă spre ieşire.

CAPITOLUL DOI

PLATFORMA INDUSTRIALĂ era lipsită de taxiuri şi Sophie a fost nevoită să meargă pe jos cam o milă, pornind-o înspre Cologne, înainte ca un taxi să apară.

— *Hauptbahnhof*, în centrul oraşului, îi indică şoferului şi se urcă satisfăcută în maşină. Bătea un vânt rece ca gheaţa şi valiza ei împreună cu celelalte lucruri deveniseră tot mai grele cu fiecare minut, iar Rudy continua să scâncească: avem o jumătate de oră de călătorit cu trenul spre Bonn şi apoi încă puţin până acasă la Eva, aşa că nu va mai dura mult timp până să ajungem acolo, spuse ea, încercând să-l liniştească, dar totodată încercând să se liniştească şi pe ea, pentru că de acum îi dispăruse toată veselia.

Îi mulţumesc Domnului pentru Eva şi soţul ei

Giles, se gândea Sophie, în timp ce taxiul îşi mărea viteza. Mulţumesc Domnului pentru prietenia care înseamnă că ea avea unde să stea şi că existau oameni care-i puteau aduce consolarea de care avea atâta nevoie după ciocnirea cu Diether von Lössingen. Ciocnire? medită ea. A fost o coliziune cap în cap care i-a lăsat sentimente lovite şi rănite. Şi totuşi, dacă bărbatul ar fi avut bunul simţ s-o asculte cum trebuia de la început, nu ar fi fost necesar să se întâmple aşa ceva şi atunci şi-ar fi dat seama că povestea ei era adevărată. În loc de asta, el a categorisit-o ca impostoare şi a dat-o afară pe uşă. Sophie îşi încruntă privirea. Excepta faptul că a fost tratată în felul acesta dar ce va face mai departe? Braţele ei îl strânseră pe Rudy. Trebuia să facă ceva.

Să facă un asalt la locul de muncă al germanului nu părea prea diplomatic – cel puţin pentru săptămâna asta când avea vizitatori – dar ce altă posibilitate avea? Pe moment nu-i trecea nimic prin cap. Scoase un oftat. Avea nevoie de timp să-şi lingă rănile şi să-şi susţină moralul, aşa că orice decizie pentru următorul pas va fi lăsată pe mai târziu. Sophie privi pe fereastră. Eva îi spusese că gara se află în apropierea Domului, imensa catedrală gotică din Cologne şi între două turle identice care se înălţau spre ceruri. Sosiseră.

După ce a plătit taxiul, Sophie se alătură unui şuvoi de călători grăbiţi, care se îndreptau spre sala de aşteptare. Găsind o încăpere de odihnă pentru doamne, se precipită înăuntru. Rudy continua să scoată din când în când câte un scâncet şi, oricât de nerăbdătoare ar fi fost să se urce în tren, necesităţile lui erau pe primul loc. O cămăruţă era decretată ca şi

creşă pentru călători şi aici l-a schimbat şi l-a hrănit din borcanul cu mâncare şi din sticla pe care le păstrase calde în sacul ei de voiaj.

— Eşti mulţumit acum? îl întrebă ea, frecându-l pe spate. Şi copilul răspunse cu un râgâit şi un zâmbet mulţumit.

Întorcându-se în sala de aşteptare, Sophie studia orarul plecărilor când, pe lista destinaţiilor numele „Bad Godesberg” îi atrase atenţia. Acela era locul unde trăia mama vitregă a lui Diether von Lössingen, îşi aminti ea. Îşi frământă buza. Dacă oraşul nu era prea departe, ar putea încerca să o găsească pe femeie? De ce nu? Rudy era fericit din nou, iar aranjamentul cu Eva era doar că va sosi „cândva”, în cursul după-amiezei.

Informaţiile cerute la ghişeu i-au dezvăluit că Bad Godesberg era o veche staţiune balneoclimaterică, ce îndeplinea rolul de suburbie rezidenţială a Bonnului şi era doar la câteva mile depărtare de calea ferată. Sophie cumpără un bilet, înfulecă un sandvich şi o ceaşcă de cafea şi, nu mult mai târziu, stătea într-un vagon încălzit cu Rudy în poală, îndreptându-se spre sud. Continuând să insiste asupra situaţiei lui Rudy pe lângă unchiul lui, părea că avea de furcă cu o serie de dificultăţi, dar bunica trebuia să fie mai receptivă. Te rog. *Te rog.*

Încă o dată, se întoarse cu gândul la scena din biroul lui Diether von Lössingen. De ce, atunci când i-a spus că Rudy e fiul său, i-a bătut pulsul atât de ciudat la tâmplă, se întrebă Sophie şi suspină. Dacă ar fi ascultat-o, toate ar fi fost altfel. Deşi, faptul că l-a confundat cu fratele lui vitreg n-a fost de bun augur, recunoscu ea. Nici faptul că şi-a pierdut firea. Rostirea

numelui, neglijenţă datorată faptului că fusese prea încărcată ori, în ciuda acestui fapt, ea a continuat să greşească, nici acesta n-a fost cel mai bun mod de a câştiga prieteni şi oameni influenţi. Dacă s-ar putea şterge totul şi ar putea s-o ia de la început, se gândea ea plină de regret, dar nu existau două posibilităţi pentru a face o primă impresie bună. Cu toate că, având timp să mediteze la ceea ce i-a spus ea, poate Diether îi va schimba părerea? Poate, chiar acum, el regreta concedierea plină de furie şi când îl va întâlni a doua oară se va arunca la picioarele ei şi-i va cerşi iertarea? Gura ei se strâmbă într-un zâmbet sec. Fabula în mod nesăbuit. Diether von Lössingen nu era genul de bărbat care să cerşească *vreodată* pentru ceva.

Trenul trecea printr-o zonă de câmpie, cu ferme, dar în depărtare Sophie zărea dealuri împădurite. Ar trebui să fie Siebengebirge sau cele Şapte Dealuri care străjuiau de cealaltă parte a Rhinului, în jurul oraşului Bonn, realiză ea, amintindu-şi ce-i spusese Eva. Se concentră asupra peisajului. Era prima ei vizită într-una dintre cele mai frumoase şi mai romantice regiuni din Europa şi refuză să-şi mai piardă timpul necăjindu-se din cauza germanului duşmănos. Şi apoi, dacă ar putea s-o găsească pe mama lui vitregă, nu va mai fi nevoie să se întâlnească vreodată.

Gara Bad Godesberg era liniştită. Coborâră din tren doar o mână de oameni şi, când Sophie ieşi în stradă, găsi un taxi aşteptând. Pentru că nu avea prea multe detalii despre adresă, ea încercă să explice că femeia pe care o căuta avea legătură cu o firmă cu acelaşi nume, dar şoferul o întrerupse. Frau von Lössingen era bine cunoscută în localitate şi a putut s-

o ducă direct acolo.

— E văduva lui Wolf von Lössingen, îi spuse el, în timp ce treceau pe lângă un parc, pe o arteră principală care se confunda cu drumurile cu trei benzi înspre vârful dealului. E implicată în opere de binefacere şi face parte din tot felul de comitete.

— Ştiu că are un fiu vitreg şi un fiu care a murit, dar mai există şi alţi copii von Lössingen? îl chestionă Sophie, hotărându-se: cu cât află mai multe despre familia tatălui lui Rudy, cu atât mai bine.

Ea nu prevăzuse că va fi nevoită să se plimbe de la o persoană la alta în căutarea unui ascultător plin de înţelegere, dar dacă şi Frau von Lössingen va respinge apelul ei, poate va fi necesar. Cu toate că localizarea celorlalte rude s-ar putea dovedi dificilă.

— Mai este un fiu, Axel. E student la Universitate, preciză şoferul, şi începu să-i spună că tânărul era privit ca un zdrobitor local de inimi şi că propria-i fiică, adolescentă, se număra printre cele fermecate de el. Câteva minute mai târziu au virat pe un drum liniştit, unde case impresionante erau aranjate în mijlocul grădinilor aranjate frumos.

Sosiră în faţa unei case mari în stilul neogotic al anilor trecuţi. Pereţii erau de un alb imaculat, în timp ce sub streaşină şi în jurul ferestrelor era ornată cu frize graţioase şi ornamente întinse, vopsite în albastru de China. Plăci de ardezie gri-albăstruie îmbrăcau acoperişul înclinat destul de mult şi într-o parte a casei se înălţa un foişor ca în poveştile cu zâne. După ce plecă taxiul, Sophie îşi ridică bagajul şi, împingând căruciorul în jos pe drumul pietruit care şerpuia de-a lungul peluzelor şi trecea pe lângă un garaj, ajungând la uşă, sună.

— *Guten Tag*[6], spuse ea ruşinoasă, zâmbind timidă servitoarei filipineze care deschise uşa. Aş dori să-i vorbesc doamnei von Lössingen, explică Sophie în germană.

Servitoarea dădu din cap, apoi se întoarse în timp ce bocănitul tocurilor înalte suna de-a lungul pardoselii parchetate şi o doamnă durdulie, drăguţă şi impunătoare apăru.

Părul ei flocos, blond-cenuşiu era prins cu o fundă de catifea şi purta o rochie din caşmir roz şi câteva şiruri de perle.

— E-n regulă, Marie, spuse ea şi servitoarea se îndepărtă. Pot să vă ajut cu ceva?

— O caut pe doamna von Lössingen – mama lui Johannes von Lössingen – adăugă Sophie, hotărâtă de data aceasta să nu mai facă nici o greşeală.

— Eu sunt, spuse femeia, amintirea numelui fiului ei fixând o cută de durere între sprâncenele sale.

Sophie respiră adânc.

— Cu puţin timp înainte de a muri, Johannes a legat o prietenie cu…

□

Helene von Lössingen aprinse lămpile cu abajururi aurite de pe măsuţele aşezate de jur împrejurul salonului, apoi traversă încăperea pentru a trage draperiile grele de culoare verde închis, cu franjuri din ciucuri auriţi.

— Tu şi Rudy trebuie să rămâneţi aici în seara asta, spuse revenind pentru a scoate un butuc din coşul strălucitor de alamă şi adăugându-l celor care

[6] bună ziua. (N.T.)

ardeau şi pocneau în cămin.

— Dar are nevoie de pătuţ şi prietenii mei au unul, protestă Sophie. Doamnă von Lössingen, vom fi doar în Bonn şi pot să-l aduc înapoi pe Rudy dimineaţă la prima oră, deci nu ar fi mai bine ca…

— Pătuţul pe care l-au folosit Johannes şi Axel este încă în pod, aşa că poate dormi în acela, spuse femeia mai în vârstă, cu un zâmbet. Şi spune-mi Helene, iar eu am să-ţi spun Sophie – dacă-mi dai voie?

— Te rog. Vor fi şi alte lucruri de care Rudy are nevoie, atrase ea atenţia. I-am adus toate hainele şi alte lucruri de-ale lui, cât de multe am putut să iau, dar ar mai trebui un scaun înalt şi…

— Vom merge mâine la cumpărături. Nu-i aşa, *mein Schatz*[7]? gânguri Helene luând copilul, de unde stătea, pe canapea, sprijinit pe perniţe şi îmbrăţişându-l strâns. *Grossmutter*[8] ta îţi va cumpăra cel mai mare şi cel mai frumos ursuleţ pe care îl va găsi. Nu-ţi pot spune cât de încântată şi cât de recunoscătoare îţi sunt că mi l-ai adus pe Rudy, spuse ea, dar nu vreau să te fac să întârzii. Cred că, dacă ai rămâne vreo două zile, ar fi suficient pentru mine ca să-ncep să mă organizez.

În doar două zile, ea va trebui să-şi ia rămas bun de la Rudy? Sophie simţi un junghi ascuţit de supărare. De-a lungul lunilor de când l-a cunoscut, a început să-l iubească, iar acum… Înghiţi cu greu. Nu trebuie să devină sentimentală şi să i se înceţoşeze ochii. Din contră, ar trebui să mulţumească. Să-i mulţumească lui Helene von Lössingen că a ascultat tot ce a avut ea de spus şi că a crezut-o. Să

[7] comoara mea. (N.T.)
[8] bunica. (N.T.)

mulţumească pentru că, fără a fi necesară o sugestie sau o cerere, femeia a revendicat imediat copilul şi a declarat că locul lui era aici, cu ea.

— Ai menţionat că, atunci când ai stat de vorbă cu fiul meu vitreg, el aştepta musafiri, reveni Helene. Trebuie să fi fost italienii.

Sophie dădu din cap.

— Un domn Angellino şi doi colegi.

Câteva referiri la vizita ei au părut inevitabile, deşi n-a intrat în detalii. Tot ce spusese a fost că, în timp ce reuşise să se introducă singură în biroul lui Diether, el fusese prea ocupat pentru a-i mai acorda timp.

— Deja de aproape doi ani el încearcă să convingă un producător de automobile din Milano că întreprinderea Von Lössingen ar putea să fabrice piesele componente, îi spuse femeia mai în vârstă şi, după învingerea unor candidaţi japonezi foarte puternici, în sfârşit s-a ajuns la stadiul în care ei au acceptat să stea jos şi să discute. Situaţia este fragilă, dar dacă unchiul tău, Diether, îi poate convinge pentru a face contractul cu fabrica noastră, asta va asigura locuri de muncă pentru foarte mulţi muncitori şi pentru o lungă perioadă de timp, spuse ea, începând să vorbească ca şi copiii mici, în timp ce valsa prin cameră cu Rudy.

Sophie se încruntă. Deci aceasta era întâlnirea pe care ea o minimalizase. După eforturile lui îndelungate, s-ar putea ca negocierile să fi început prost, mai întâi pentru că-i luase lui Diether ultimul minut şi-l supărase, şi-n al doilea rând, pentru că a întrerupt totul când s-a dus să caute pantoful lui Rudy.

— Oh, Doamne, exclamă Helene.

Surprinsă să-şi audă propriile gânduri repetate ca un ecou, Sophie îşi ridică privirea – şi văzu perlele săltând peste tot. În timp ce se învârteau prin cameră, Rudy s-a agăţat de colier şi a rupt unul dintre şiragurile pe care bunica lui le purta în jurul gâtului.

— Voi staţi jos şi eu le caut, se oferi ea, în secret simţindu-se uşurată că dansul oarecum instabil a luat sfârşit.

Sophie a adunat toate mărgelele pe care a putut să le găsească şi se afla în genunchi pe jos, căutându-le pe cele rătăcite sub un fotoliu, când uşa unei maşini se trânti afară. O clipă sau două mai târziu, uşa de la intrare se deschise şi se auzi sunetul aspru al unor paşi, traversând holul. Deoarece se apropiau tot mai mult, îşi aruncă privirea peste umăr. În mod involuntar, se încordă. Diether von Lössingen intra pe uşă, slăbindu-şi, cu un gest obosit, nodul cravatei, cu degetele lungi şi bronzate, gest pe care o parte a minţii ei îl înregistra ca pe un obicei bărbătesc foarte senzual. Ce făcea aici? se întrebă ea, alarmată. De ce, când ea hotărâse că bărbatul ar trebui acum să fie alungat ca nici mai mult nici mai puţin decât o amintire proastă, şi-o fi ales seara asta dintre toate serile, pentru a-şi vizita mama vitregă?

— Am avut o zi afurisită, începu el să se plângă. Toată concentrarea mi-a fost solicitată de italieni, când o fată intră neanunţată în biroul meu şi… Se opri deodată; ochii lui se fixară întâi pe copil, care era săltat pe genunchii bunicii lui, apoi se năpustiră ca o rază de laser surprinsă asupra Sophiei. Faţa lui se-ntunecă.

— *Mein Gott*[9]! mormăi el.

[9] Doamne. (N.T.)

— Ai cunoscut-o pe domnişoara Irving, spuse Helene, pe un ton vesel şi fericit, din care iradia noutatea.

În mod trecător, privirea lui zăbovi peste formele obraznice ale fundului Sophiei în pantalonii mulaţi, înainte de a-i întâlni ochii.

— Sunt sigur că am făcut-o, aprobă el.

Sophie se ridică în picioare. Relaxează-te, îşi ordonă singură. Gândeşte pozitiv. Poate că ai avut parte de un început prost şi poate el nu a revenit asupra părerii lui, dar doamna von Lössingen a acceptat autenticitatea lui Rudy şi, în curând, o va face şi el. Şi dacă nu, va dăuna aceasta interesului ei? Nu. Persoana ale cărei sentimente aveau importanţă în această problemă era mama lui vitregă, nu el.

— Bună, încă o dată, spuse ea, afişând un zâmbet luminos.

— Ai devenit o adevărată pacoste, îi spuse el cu bruscheţe.

— Diether! exclamă Helene.

El arătă spre copil.

— Bănuiesc că ţi-a spus o poveste lungă şi cuprinzătoare cum că acest copil ar fi al lui Johannes?

— Dar este, declară mama lui vitregă, ţinându-l pe Rudy sus, în aer. Arată exact ca tatăl lui la aceeaşi vârstă. Acelaşi nas mic, aceleaşi urechi ascuţite, aceeaşi gură ca un boboc de trandafir. Şi aşa cum am avut grijă de tatăl tău de una singură, *mein Schatz*, voi avea grijă şi de tine.

— L-ai auzit vreodată pe Johannes pomenind despre o fată pe nume Lissete, întrebă Diether?

— Ei… nu, admise ea, dar

— Nici eu.

Sophie îi aruncă o privire femeii mai vârstnice. Până acum conversaţia lor a avut loc în întregime în germană şi, totuşi, acum îl urmărise pe fiul ei vitreg dirijând şi schimbând imediat cu engleza. Părea a fi o prevestire.

Sophie se aplecă pentru a lua o colecţie de instantanee color de pe măsuţa de cafea.

— Te rog, priveşte o clipă fotografiile, spuse ea, oferindu-i-le.

Diether se încruntă.

— Înainte nu ai amintit de fotografii.

— Înainte nu mi-ai dat ocazia, replică ea, păstrând un ton scăzut, în mod semnificativ.

Cu un oftat de nerăbdare, el îşi deschise haina pentru a scoate un toc de ochelari dintr-un buzunar interior. Punându-şi ochelarii, luă instantaneele şi începu să le frunzărească.

— Aceasta este Lissete în apartamentul fratelui tău din Cologne, explică Sophie, stând lângă el şi doamna von Lössingen a confirmat că acesta *a fost* apartamentul lui.

— Trebuie să recunoşti, Diether, îi spuse mama lui vitregă.

— Recunosc, aprobă el, politicos.

Sophie indică o fotografie a unei nimfe care râdea, cu un păr buclat mărunt şi des, într-o fustă lungă de ţigancă şi desculţă, care stătea pe podea cu picioarele încrucişate.

— Poţi să vezi cât de fericită era Lissete în compania lui Johannes. Aici e ea, câteva luni mai târziu, când era, în mod vizibil, însărcinată, continuă Sophie şi aici iat-o cu Rudy, care este unul şi acelaşi cu copilul de faţă.

Diether îşi coborî ochelarii pe nas şi se încruntă la ea, privind-o pe deasupra lor.

— Nu sunt fotografii ale fetei împreună cu Johannes, observă el.

— Asta din cauză că atunci când scrisorile i-au fost returnate, într-un moment de ciudă, ea a rupt în bucăţi toate instantaneele pe care le avea cu el – şi, neştiind cum arăta, am ajuns să te confund cu el, adăugă Sophie. Îi dădu nişte acte care fuseseră împreună cu fotografiile. Acesta este certificatul de naştere al lui Rudy, care primeşte numele Lissetei şi dovedeşte că are nouă luni. Îi arăta data. Vezi? întrebă ea.

Îi aruncă o privire egală.

— Văd.

— Şi aici e paşaportul lui.

Diether studie actele, se uită din nou printre fotografii şi încruntându-se, cântărea înainte de a-şi forma o părere. Acum trebuie să confirme că Rudy era fiul fratelui lui, se gândea Sophie. *Trebuie.*

— Toate acestea dovedesc numai că fata a fost în apartamentul lui Johannes, spuse el, scoţându-şi ochelarii şi punându-i înapoi în buzunarul interior.

— Dar… începu ea, protestând.

— Nu-ţi aduci aminte când ţi-am spus că, doar cu o zi sau două înainte de-a muri, Johannes a spus că vrea să ne facă o surpriză şi să se liniştească? interveni în conversaţie Helene. Este clar acum că ştia că Lissete este însărcinată şi intenţiona să se căsătorească cu ea.

Un sunet nervos veni din gâtul lui Diether.

— La acea vreme erai sigură că se referea la faptul că avea de gând să vină la birou.

Mama lui vitregă se îmbufnă.

— Da, dar Johannes m-a sunat şi mi-a spus parcă… emoţionat. Mult mai emoţionat decât te-ai fi aşteptat de la el în cazul în care ar fi vorbit despre muncă. Şi poliţia a spus că singura cauză pe care ar fi putut-o da pentru pierderea direcţiei maşinii şi retezarea podului pe autostradă a fost că visa cu ochii deschişi. Trebuie să fi visat despre căsătorie şi despre copil. Şi Johannes întotdeauna a spus că, dacă va avea un fiu, îl va numi Rudigen, deci el trebuie să-i fi menţionat asta Lissetei. Rudiger, Rudy al meu, începu ea să cânte, scuturând copilul în sus şi în jos.

— Modifici totul pentru a se potrivi, spuse Diether în disperare şi, adăugă el, dacă vei continua să faci asta, îl vei ameţi pe bietul copil.

— Da, sunt sigură că ar prefera să stea doar, interveni Sophie.

A fost ceva ca o surpriză să se găsească de acord cu el, dar Rudy a fost ridicat, dansat şi ţopăit în jur atât de mult, încât începea să arate de-a dreptul suferind.

— Dacă Johannes şi Lissete erau numai prieteni, atunci cum poţi explica banii? întrebă Helene, acum ţinând copilul liniştit.

— Banii? Ridicându-şi în dreptul genunchilor pantalonii, Diether se aşează. Care bani?

— Trebuie să-ţi fi scăpat referirea mea la aceasta, de azi dimineaţă, spuse Sophie cu dulceaţă. Când Lissete l-a sunat pe Johannes pentru a-l anunţa că este însărcinată, i-a spus, de asemenea, că şi-a pierdut slujba, explică ea, stând în faţa lui şi el i-a răspuns că-i va trimite nişte bani ca să aibă grijă de ea până ce se va întoarce din Australia. Avea o excursie

de afaceri planificată? întrebă ea.

Diether aprobă, scurt, din cap.

— Accidentul s-a petrecut când mergea spre aeroport pentru a prinde avionul care să-l ducă la Brisbane.

— Ei, câteva zile după telefonul ei, Lissete a primit banii, spuse ea în completare.

— Câţi bani? întrebă el.

— Am înţeles că au fost 5000 de lire.

— Cinci mii? se miră Diether.

— Da. A fost mult mai mult decât se aştepta sau decât avea ea nevoie, cu toate că, după cum s-au întors lucrurile…

— Johannes n-ar fi trimis niciodată o asemenea sumă dacă n-ar fi fost îndrăgostit de fată şi dacă ea nu i-ar fi purtat copilul, interveni Helene.

— Dar de unde ar fi putut să aibă suma asta de bani? întrebă Diether. Îi aruncă mamei sale vitrege o privire încruntată. Nu i-ai dat tu?

— Nu, bineînţeles că nu, protestă, dar avea salariul lui.

— Care i se prelingea printre degete ca apa, remarcă el, în mod laconic.

— A făcut-o când era mai tânăr, dar am fost amândoi surprinşi când am văzut câţi bani avea în bancă atunci când a murit, deci era clar că începuse să economisească. Helene se zbătea să ţină copilul pe genunchii ei. Mă voi duce să-i spun Mariei să pregătească un pat pentru Sophie, spuse ea şi, în mod clar, convinsă că toate argumentele au fost epuizate, ieşi din cameră.

— Tu nu eşti numai menită să superi; ai studiat, cumva, psihologia? întrebă Diether.

Sophie se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Nu ştiu cum de-ai aflat unde locuieşte Helene, dar venind s-o vezi pe ea a fost o mişcare inteligentă. Ca mamă lipsită de un copil, toate şansele erau ca ea să fie de acord cu orice ar fi păstrat vie memoria fiului ei, aşa încât şansele ca ea să-ţi accepte povestea şi cererea de a-l recunoaşte pe copil ca fiind fiul lui Johannes trebuie să fie mari.

— De câte ori să-ţi spun, începu ea cu asprime, dar nu a mai putut continua.

— Spuneai că „ai înţeles" că Johannes i-a trimis fetei 5000 de lire? întrebă el.

— La acea dată n-o cunoşteam pe Lissete. Ne-am întâlnit numai după ce s-a născut Rudy, explică Sophie, aşa încât tot ce pot să-ţi spun este ce mi-a spus ea.

— Ţi-a spus cum au fost trimişi banii?

— Nu.

— Ai spus că prietena ta a lăsat copilul cu tine şi a dispărut, dar ce fel de om este cel ce face aşa ceva? Numai cineva căruia nu-i pasă. Cineva care n-are simţul responsabilităţii. Cineva în care nu poţi avea încredere, acuză Diether, vocea lui ca un fierăstrău indicând clar că, fără îndoială, şi *ea* se încadra în aceeaşi categorie. Deci se înţelege că atitudinea ei faţă de problemele privitoare la sex ar fi putut să fie neglijentă.

Sophie scutură din cap cu putere, buclele ei castanii risipindu-i-se pe umeri.

— Lissete a avut grijă de Rudy – în felul ei – şi nu se caracteriza prin promiscuitate sexuală.

— Oricum, nici o altă fată n-a încercat să-l lege

pe Johannes ca tatăl copilului ei, continuă Diether, ca şi cum n-ar fi auzit-o, şi apoi el era versat în măsurile anticoncepţionale.

— Dar greşelile? întrebă Sophie. Dar situaţia în care privirile se întâlnesc într-o încăpere aglomerată şi sunt atât de stăpânite de dorinţă încât altceva nu mai contează? Nu putea să i se întâmple niciodată fratelui tău? Sau n-ar putea să ţi se întâmple chiar şi ţie? adăugă ea înfuriată de neîncrederea lui şi de atitudinea sa de o falsă moralitate. Ce bine e că poţi să fii chiar atât de sigur!

El se încruntă şi, în liniştea care urmă, îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi-şi întinse picioarele cât erau de lungi.

— Prietena ta putea să se fi culcat cu mai mulţi bărbaţi, spuse el agitat, iar când a aflat că e însărcinată, pentru că Johannes arăta ca fiind cel mai bun bilet pentru drumul spre bunăstare, i-a spus că el este răspunzător.

— Şi fără nici un motiv el a crezut-o imediat şi i-a trimis o grămadă de bani? Crezi că fratele tău era tâmpit? întrebă Sophie.

— Prefer termenul de victimă nefericită, replică Diether înţepător.

Ochii ei scânteiară. Ar putea să se gândească la foarte multe lucruri pe care i-ar plăcea teribil să i le trântească şi totuşi, în timp ce aceasta i-ar aduce o satisfacţie personală, pe de altă parte, ar fi o pierdere de timp. O altă dispută nu l-ar putea convinge că situaţia lui Rudy era veritabilă. Dacă el refuza să se convingă, era ghinionul lui, se gândea ea, zbuciumându-şi creierul. Cu Helene von Lössingen apărând copilul, nu avea de ce să se teamă.

— Îmi cer scuze dacă am întrerupt întâlnirea ta în dimineaţa asta, spuse Sophie, dar n-am ştiut că discuţiile erau atât de importante.

Pentru un moment, o privi surprins de schimbarea subiectului, apoi o privi strâmb.

— Bănuiesc că italienii s-au bucurat de spectacolul tău. Deşi mai trebuie să aduci o serie de dovezi care să arate că Johannes are vreo legătură cu acest copil, continuă el, crezi că ar fi prudent să-l dai în grija plină de tandreţe a Helenei?

— De ce nu?

— Are 55 de ani.

— Dar nu e bătrână, protestă Sophie.

— E bătrână să aibă grijă de un copil. Ea va avea în jur de 70 de ani când el va fi adolescent, specifică Diether şi mama mea vitregă este genul de femeie care se agită şi se răsfaţă.

— Puţin răsfăţ n-a făcut niciodată rău nimănui.

El schimbă tactica.

— A arătat ea că, cel puţin, şi-a dat seama de eforturile, presiunile şi schimbările radicale pe care le aduce un copil cu îngrijirea lui? o chestionă el.

Fruntea ei se încreţi. Acceptarea nepotului de către Helene von Lössingen se poate să fi fost liniştitoare din punctul de vedere al entuziasmului şi totuşi, gândindu-se mai bine, a fost, de asemenea, un contact pripit şi lipsit de gândire.

— Nu, dar în prezent este într-o stare euforică, se apără Sophie şi când se va linişti, îşi va da seama…

— Ce-şi va da seama? o întrerupse el. Că riscă jocul de bridge şi viaţa de societate, care-i plac atât de mult şi că timpul pe care-l petrece cu colectarea de fonduri va trebui redus? Sunt sigur de asta!

— Asta e o ameninţare, nu?

— O observaţie, replică Diether, rece.

— Atunci ce mă sfătuiţi să fac? Să-l iau pe Rudy înapoi în Anglia, să anunţ Serviciul Social că a fost părăsit şi să le cer să-l trimită la orfelinat, sau să-i găsească părinţi adoptivi? întrebă Sophie.

El se uită urât, mişcându-şi fără încetare mâinile în buzunare şi întinzând strâns pe coapse materialul pantalonilor închişi la culoare.

— Încerci să dai vina pe mine, spuse el.

— Îţi spun că e o alternativă ca Frau von Lössingen să aibă grijă de el! Dacă Lissete ar fi avut o familie, aş fi putut să iau legătura cu ea, dar părinţii ei s-au despărţit când era mică. După divorţ, a pierdut legătura cu tatăl ei, iar mama i-a murit când ea era adolescentă. Dacă aş fi putut să-l ţin eu pe Rudy, crede-mă, aş fi făcut-o, continuă Sophie, dar, exceptând faptul că, deoarece sunt necăsătorită şi fără nici o legătură de rudenie cu el, autorităţile n-ar accepta niciodată, am nevoie să-mi câştig existenţa, aşa că…

— Cu ce te ocupi? întrebă Diether.

— Sunt guvernantă. Încruntându-se, ea ezită.

Sau am fost, până acum câteva luni.

— Deci eşti fără servici?

— Da, deşi aceasta nu se datorează hotărârii de a parveni, replică Sophie obraznică, deoarece asta părea a fi implicaţia.

— De ce ţi-ai părăsit slujba? Ochii de indigo se îngustară. Sau ai fost *dată afară*?

În furia şi disperarea ei, simţi cum îi fuge culoarea din obraji. De ce trebuie să fie atât de neîncrezător şi, în această situaţie, să nimerească atât

de bine?

— Vreau să-mi fac o carieră în afaceri. Mama ta vitregă nu are nici o reţinere în a mă crede, continuă ea repede, de ce ţie ţi se pare atât de greu să mă crezi?

— Pentru că sunt mai puţin naiv şi am o privire pătrunzătoare, mai precaută. Helene poate să permită unui străin venind de pe străzi să-i intre în casă dar, în zilele de astăzi, pentru mine asta pare… făcu el o pauză, alegând cuvântul care se potrivea în engleză… o nesăbuinţă.

Sophie trebui să admită că are dreptate. Şi, dacă avea nevoie de un exemplu, nu trebuia decât să se gândească cum i-a permis Lissetei, care venea de pe străzi, să-i intre în casă şi iată consecinţele! Şi totuşi, în mod sigur, el ar fi putut să vadă că ea nu avea tocmai coarne şi coadă! în mod cert, el trebuia să admită că *ea* era o persoană de bună credinţă? Cu siguranţă, nu.

— Atunci ar fi ca şi cum voi sta în casa doamnei von Lössingen şi nu în a ta, remarcă ea ţeapănă.

— Eşti în casa mea, replică Diether.

— Locuieşti aici, în casa asta? întrebă Sophie.

El încuviinţă.

— Am venit înapoi cu doi ani în urmă.

Stomacul ei se strânse. Fiind într-un loc în care nu era dorită, n-a reacţionat tocmai cum ar fi trebuit şi perspectiva de a locui sub privirea lui dezaprobatoare – chiar şi pentru un scurt timp – o umplea de spaimă.

— Nu eşti puţin cam bătrân pentru a locui cu mama ta vitregă? întrebă Sophie, într-un fel cam tăios.

— Poate, dar asta înseamnă că sunt la îndemână pentru a-mi oferi sfatul şi protecţia. Cu

siguranţă, eşti o fată inteligentă, aşa încât dă-mi voie să fiu şi eu deschis cu tine, continuă Diether. Ai venit din senin cu o poveste pe care nu o poţi argumenta. Nu neg că există o posibilitate ca tu să spui adevărul…

— Mulţumesc!

— Oricum, ar putea exista şi alte variante.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Tu şi această Lissete să fiţi complice, una din voi două ar fi putut să se hotărască să profite de faptul că l-a cunoscut pe Johannes şi apoi, având un copil, să vă introduceţi aici.

— Dar de ce să mă fi introdus eu, după cum spui tu? întrebă Sophie. De ce nu ea?

— Poate pentru că tu spui o poveste mai bună şi pentru că – ochii lui treceau în evidenţă tenul ei roz, sprâncenele negre arcuite, gura plină – arăţi mai bine şi mai clasic. O tipă extraordinară, de fapt. Sau prietena ta ar fi putut să dispară, după cum spui şi ai găsit o posibilitate să faci rău, completă Diether.

— La ce te referi? întrebă ea războinică.

Dacă oricine altcineva ar fi descris-o ca „o tipă extraordinară", ar fi luat asta ca pe un compliment, dar, venind din gura lui, suna ca o defăimare.

— Nu ştiu, dar ai putea să fii periculoasă.

— Poate ai vrea să mă cauţi în bagaje de arme sau explozive? întrebă Sophie, cu un zâmbet tăios. Poate vrei chiar să mă percheziţionezi?

Privirea lui se mişca încet pe corpul ei. Sub hanorac purta un jerseu subţire, mulat, iar acum ochii lui zăboveau pe curbura sânilor pe care materialul tricotat o scotea în evidenţă, înainte de a ajunge pe talia ei, pe şoldurile subţiri şi pe picioarele ei lungi.

— E o ofertă tentantă de făcut unui bărbat

viguros, tărăgănă Diether.

Ea se îmbujoră.

— Uite, şi eu aş vrea să pot argumenta totul, dar fără Johannes şi Lissete este imposibil, spuse ea, apoi se opri în clipa în care Helene intra în încăpere.

— Marie îţi pregăteşte patul şi m-am gândit să-l instalez pe Rudy în camera de lângă mine, anunţă gazda ei şi atunci, dacă se trezeşte în timpul nopţii, pot să văd de el.

Disperarea lui Sophie reveni. Dacă s-ar trezi copilul într-un loc străin, era sigură că ar fi avut nevoie de ea – dar bunul simţ îi spuse că el trebuie să se obişnuiască cu bunica lui cât mai repede.

— Am apărut aici pe neaşteptate şi nu ştiţi absolut nimic despre mine, aşa încât, pentru a îndepărta orice teamă asupra incompetenţei mele, aş vrea să vă aduc nişte referinţe, spuse ea, aruncându-i o privire lui Diether. Sunt sigură că prietenii mei din Bonn vor fi fericiţi s-o facă pentru mine. Trebuie să vorbesc cu ei pentru a le spune despre schimbarea programului, aşa încât, de ce nu aţi…?

— Nu am nevoie de referinţe, spuse Helene, arătând foarte jenată. Diether, nu ştiu ce i-ai spus, dar aceasta este casa *mea* şi de data aceasta, insist să fac ceea ce vreau*. Insist*, repetă ea.

El ezită pentru o clipă, apoi dădu din umeri.

— Numai să nu te ataşezi prea mult de copil, o avertiză el, pentru că există şansa ca să-l dai înapoi.

— Crezi că mama lui s-ar putea întoarce să-l ceară? întrebă ea, alarmată.

— Sau asta, sau…

— Lissete nu se întoarce, spuse Sophie, respingând acel „sau” care părea s-o avertizeze de un

alt atac asupra corectitudinii ei.

— Deci eşti în siguranţă aici, cu mine, îi spuse femeia mai în vârstă lui Rudy.

— Nu chiar atât de în siguranţă, remarcă Diether înţepător, pentru că, dacă Helene continuă să poarte tocurile astea înalte, există întotdeauna posibilitatea să te scape pe jos.

Bunica lui îl aşează pe copil sprijinit de perne.

— Poate că ar trebui să port tocuri joase când îl duc în braţe, spuse ea.

— Ar fi bine, aprobă Sophie. Va fi nevoie să-ţi spun ce-i place să mănânce, programul lui zilnic şi să-ţi explic despre vaccinurile pe care le-a făcut, continuă ea, găsind o posibilitate să îndrepte atenţia spre lucruri mai practice. Şi cred că ar trebui să-ţi reîmprospătezi cunoştinţele despre înfăşarea şi îmbăierea unui bebeluş.

Femeia mai vârstnică se încruntă, gândindu-se ca şi cum numai acum şi-ar fi dat seama că au trecut 20 de ani de când nu s-a mai ocupat de aşa ceva şi s-ar putea să fi uitat.

— Da, te rog.

— Şi vei avea nevoie de o apărătoare pentru copii de pus în faţa căminului. Rudy nu merge încă de-a buşilea, dar nu va mai dura mult. Şi un scăunel pentru maşină, şi…

— Ai putea să faci o listă de cumpărături cu tot ce crezi că este necesar? întrebă Helene. În loc de două zile, ai putea să stai cam o săptămână?

Sophie ezită. Mintea ei îi spunea că ar trebui ca despărţirea să fie cât mai rapidă, dar inima ei îi spunea că ar dori să fie sigură că este instalat cum trebuie şi, de asemenea, ar mai dori să profite de posibilitatea de

a petrece cât mai mult timp cu Rudy.

— Mi-ar părea bine să mai rămân, spuse ea, cu un zâmbet.

— Cine va rămâne pentru o săptămână? întrebă o voce şi un bărbat tânăr, într-un costum purpuriu de antrenament, din velur şi adidaşi, intră în cameră. Părul lui ca inul era purtat într-un stil modern, dat cu gel, şi umbla cu uşurinţa şi cu inconfundabilul mers fudul al tinerilor care găsesc că cea mai mare problemă în viaţă este cucerirea fetelor.

— Sophie, acesta este fiul meu, Axel, spuse Helene, făcându-le cunoştinţă. Şi acesta este Rudy, copilul lui Johannes, îl informă ea pe noul venit.

Pentru un moment mai lung, se uită la copil cu zăpăceală şi, nevenindu-i să creadă, izbucni în râs.

— Netrebnicul cel neştiut! exclamă el, vorbind engleza ca oricare altul dintre ei.

— Rudy este fiul Lissetei, prietena fratelui tău, explică Sophie iute, când ochii amuzaţi se întoarseră în direcţia ei şi recepţionă o privire admirativă, dar ea a şters-o, aşa încât…

— Aşa încât, el a venit să locuiască cu bunica lui, spuse Helene, sărutându-l pe Rudy în creştet. Diether, avem nevoie de pătuţ şi este pe undeva prin pod. Ai putea să-l cauţi?

El îşi privi ceasul.

— Mă întâlnesc şi iau cina cu italienii şi înainte de a pleca, trebuie să fac un duş şi să mă schimb. Aşa că, poate îl aduce Axel jos?

Tânărul bărbat încuviinţă.

— Am să-l aduc.

— Mulţumesc, dragul meu, spuse Helene şi îl apucă de braţ. Hai să vedem dacă putem să-l găsim

acum.

— Bună treabă, murmură Diether, când mama şi fiul se îndepărtară.

— Poftim? spuse Sophie.

— În loc de două zile, te-ai făcut cu o săptămână de găzduire într-un loc luxos.

În loc să protesteze cu indignare, trase adânc aer în piept şi numără încet până la zece. Deci el a rămas ostil; şi ce dacă? Nu are importanţă cât de supărător şi frustrant ar fi acest lucru, ea şi-a atins scopul venirii în Germania prin aceea că admiterea lui Rudy în casa von Lössingen era acum *fait accompli*[10].

— Singurul motiv pentru care stau aici, îi spuse ea, este pentru că m-a rugat Frau von Lissingen. Şi m-a rugat asta pentru că intenţionează să facă tot ce e mai bine pentru Rudy şi pentru că acceptă că spun adevărul şi că el este fiul fratelui tău, anunţă Sophie, strălucindu-i pe faţă un zâmbet luminos care dădea de înţeles „asta e”.

— Poate că acceptă, replică Diether rece. Oricum, îţi dau un sfat – să nu crezi că toate astea s-au terminat. Imediat ce italienii au plecat, voi face cercetări pentru a verifica povestea ta şi, dacă se va întâmpla cumva ca dovezile să nu existe… îşi îndepărtă braţele cu un gest de ameninţare.

CAPITOLUL TREI

HELENE VON LÖSSINGEN îşi aranjă volănaşele care ornau decolteul rochiei sale turcoise de cockteil,

[10] un fapt împlinit. (N.T.)

apoi îşi luă haina şi poşeta de seară din mărgele de pe canapea.

— Mă simt atât de prost că trebuie să te las pe post de bonă, spuse ea. Dacă ar fi fost posibil, aş fi renunţat la seara aceasta, dar sunt preşedinta comitetului care a organizat cina.

Sophie zâmbi.

— Nu mă supără, spuse ea.

— Aş fi putut s-o rog pe Marie să aibă grijă de Rudy, dar e seara ei liberă şi şi-a planificat ceva ce nu se poate anula atât de uşor.

— Dar e în regulă, insistă ea.

— Dar Diether se întâlneşte din nou cu italienii lui, iar Axel merge la cinema cu o prietenă, aşa încât vei fi singură, se necăji Helene.

— Şi perfect mulţumită, o asigură Sophie, puţin cam obosită.

Toată ziua femeia mai în vârstă şi-a cerut scuze pentru aranjamentul mai vechi şi şi-a exprimat regretele pentru absenţa ei şi toată ziua ea i-a spus – cu sinceritate – că era fericită să rămână cu copilul.

— Ai să te serveşti singură la cină? spuse Helene, în timp ce îşi punea haina de blană. Ai în frigider *Kartoffelsalat mit Würstcher*[11] şi *Käse*[12] ori, dacă preferi…

— Nu voi muri de foame, protestă ea. Te rog, pleacă şi distrează-te.

Imediat ce zgomotul maşinii se îndepărtă, Sophie îşi lăsă capul pe spate şi îşi închise ochii. Gazda ei era o femeie plăcută, cu o inimă caldă, dar, după ce a stat două zile încontinuu în compania ei, avea cu

[11] salată de cartofi cu cârnaţi. (N.T.)

[12] brânză. (N.T.)

adevărat nevoie de o pauză. Când Diether a avertizat-o că mama lui vitregă se agită şi se răsfaţă, a avut dreptate. Agitaţia însemnând că nici un lucru – fie baia copilului, şamponul sau scutecele – nu a fost cumpărat fără discuţii nesfârşite; explicaţiile ei în legătură cu regimul lui Rudy s-au transformat, datorită multitudinii de întrebări neliniştitoare, într-un eveniment care a durat aproape patru ore; că Helene a insistat să stabilească o întâlnire cu doctorul ei pentru a verifica dacă vaccinurile copilului au fost făcute după standardele germane. Cât despre răsfăţat – Sophie suspină. Dacă Rudy scotea un singur zgomot, era imediat luat în braţe şi alintat. Încă nu pare influenţat de treaba asta, dar, în două luni, el va aştepta – şi va cere atenţie imediată. Cu cât de mult tact a putut, ea a specificat problemele care pot apărea şi, totuşi, deşi Helene a fost de acord că observaţiile ei aveau un sens, nimic nu s-a schimbat, un scâncet, şi ea aleargă să-l mângâie.

Sophie zâmbi strâmb. Era necesar ca Diether să-şi impună părerea, şi *atunci* toate astea vor fi luate mai în serios. Mama lui vitregă a insistat ca Rudy să fie primit, dar a devenit repede vizibil că o asemenea independenţă a fost o excepţie şi că, în orice altceva, ea recurgea la Diether şi îl asculta. El era şeful, păpuşarul care-i mânuia sforile. Un singur cuvânt din partea lui, şi Helene – şi Axel, în orice situaţie – săreau pentru a-i îndeplini porunca. Cu toate că Diether nu-i constrângea într-un mod brutal. El sugera totul politicos, cu reţinere şi amabil, şi totul se făcea imediat.

De asemenea, acum, faţă de ea, comportamentul lui era politicos, reflectă Sophie.

Întâlnirile lor în ultimele două zile au fost scurte şi, totuşi, el ar fi avut ocazia să-şi reia atacul, dar n-a făcut-o. Când se întâlneau pe scări, sau când viziona împreună cu ea şi cu Helene ştirile de seară, curtoazia lui Diether era impecabilă. Şi totuşi, reamintindu-şi toate astea, exista o trăsătură rece, care o avertiza că el nu aprobă prezenţa ei şi că ea şi Rudy rămâneau doar toleraţi.

Sophie îşi deschise brusc ochii, atentă la zgomotul paşilor din hol, datorită faptului că un anumit simţ al ei o atenţiona. Ridicându-se în picioare, se întinse pentru a lua broşura de dimensiune mică pe care o cumpărase la aeroport. Indiferent de atitudinea lui, *nu-l va lăsa s-o scoată din sărite.*

În mod vizibil, proaspăt de la duş, cu bărbia de curând rasă, şi purtând un costum elegant de marină cu pantalonul la dungă, Diether intră cu pas vioi în încăpere. Arăta pe fiecare centimetru al lui a băiatul de bani gata de la oraş.

— Nu am nici o îndoială că Helene şi-a luat toate măsurile pentru a-ţi furniza până şi ultimul lucru de care ai putea avea nevoie cât timp vei fi dădacă, remarcă el cu un ton sfredelitor.

Ochii li se întâlniră într-o privire rece ca cristalul.

— Da, nu e nevoie să te impacientezi. Îmi voi petrece seara într-un confort fără limite.

— Nu vei fi singură, spuse el.

În stomacul ei începu să se răsucească ceva – alarma. Asta înseamnă că, în ciuda aspectului său *„debonair”*[13], aranjamentele lui s-au stricat, şi urma să rămână în compania lui? Şi dacă ar fi aşa, ar putea

[13] îngăduitor. (N.T.)

intenţiona să dea la o parte lustrul politeţii şi să folosească următoarele trei ore pentru un atac insistent al unui duel verbal?

— De ce nu? întrebă Sophie îngrijorată.

— Pentru că va rămâne cu tine Axel.

— Credeam că are o întâlnire, protestă ea.

— A anulat-o.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă. În timp ce se simţea uşurată că nu va fi hărţuită cu întrebările, se gândea care putea fi motivul pentru această schimbare de plan? S-a hotărât tânărul să nu mai meargă, sau Diether şi-a dat seama că până şi servitoarea va lipsi şi a dat instrucţiuni ca ea să nu rămână singură în casă? Familia von Lössingen era bogată şi asta se vedea – prin mobila antică ce umplea camerele, în etalarea casetelor de tutun emailate, în inelele cu diamant şi celelalte bijuterii pe care le purta Helene, şi fără nici o îndoială păstrate la etaj într-o cutie de catifea. Sophie încearcă să-şi păstreze cumpătul. Nu numai că o considera o mincinoasă şi o oportunistă, părea că o suspecta, de asemenea, că s-ar putea să fie hoaţă!

— Axel e de pază? întrebă ea glacial.

Diether schiţă un zâmbet rece.

— Aş fi putut să mă gândesc că cineva ar face o spargere şi te-ar răpi, dar bănuiesc că poţi interpreta şi aşa.

— Nu m-am referit să mă păzească pe mine, ci… începu Sophie, dar se opri, cuvintele ei terminându-se într-o tăcere invizibilă în clipa în care şi-a dat seama că el ar fi putut să înţeleagă greşit în mod deliberat, şi de fapt să o prindă în capcană. Îmi va face plăcere să fac pereche cu Axel, îl informă ea, lăsându-

şi în jos bărbia.

— Şi mie îmi va face plăcere să fac pereche cu tine, spuse Axel, auzindu-i cuvintele în timp ce intra cu paşi mari în încăpere.

Diether îi acordă un rămas bun politicos, dar fratele lui îl urmă, povestindu-i despre o excursie în camping pe care i-au propus-o câţiva prieteni de-ai lui şi cât de mult i-ar plăcea să meargă.

Rămasă singură, Sophie se-ncruntă. Ar fi putut înţelege precauţia acestui străin care a realizat un imperiu von Lössingen din nimic, dar Diether era de-a dreptul… şi se părea că ea rămăsese cu reputaţia unei fete rele. Încruntarea i se accentua. Deşi la început se hotărâse să ignore ameninţarea pe care el o lăsase să atârne în cealaltă zi, devenea clar că şi-ar putea cu greu permite să facă aşa ceva. Misiunea ei nu fusese îndeplinită. Poate că Helene a susţinut că copilul îi aparţine, dar acum ar putea fi puţin îndoielnic că, dacă fiul ei vitreg va hotărî să comande deportarea copilului, ea nu va ceda. Nu fără nici un protest, dar, în cele din urmă va ceda. Cerinţele lui Diether necesitau ceva tangibil, medita ea – cum ar fi evidenţa de la bancă a transferului celor 5000 de lire – şi totuşi, – ar privi el aceasta ca pe o dovadă suficientă? Sophie îşi îndreptă şira spinării. Nimic din ceea ce merită n-a fost spus pentru a fi uşor, aşa încât ea va considera atitudinea lui ca o provocare, şi va face tot posibilul pentru a-l atrage de partea ei. Ea nu ştia cum, dar el *trebuia* să fie de partea ei, pentru că, altfel, viitorul lui Rudy nu va fi niciodată sigur.

Cu un oftat, îşi deschise cartea şi găsi pagina unde rămăsese. Citise o pagină şi era aproape s-o înceapă pe următoarea, când Axel reveni.

— Diether se bucură pentru mine să mă duc în campingul de vacanţă, îi spuse el vesel, lăsându-se să cadă pe cealaltă parte a canapelei.

— Câtă generozitate din partea lui, mormăi Sophie în germană, pentru că atunci când fratele lui nu era de faţă, Axel împreună cu mama lui vorbeau cu ea în limba lor. Diether pare să joace rolul principal aici, nu se putu ea abţine să zică, cu o atingere tăioasă.

Axel dădu din umeri.

— *Ja*.

— Nu te supără?

El îi zâmbi cu subînţeles:

— Am avut câteva bătălii mai dure de-a lungul timpului, dar nu mă supără. După toate, dacă n-ar fi fost el, noi n-am *fi* aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Sophie curioasă.

— N-am fi trăit în casa asta, şi nici n-am fi putut să avem un stil de viaţă atât de plăcut. Vezi tu, înainte de a muri, tatăl meu a avut probleme cu sănătatea câţiva ani, perioadă în care s-a retras în sine şi a arătat puţin interes afacerilor – Axel făcu o grimasă – sau nouă, copiilor. Aşa încât, atunci când şi-a părăsit poziţia, acum 10 ani, continuă el fără respect, întreprinderea von Lössingen era pe marginea falimentului.

Sophie îşi reaminti complexul prosper pe care-l vizitase.

— Faliment? se miră ea.

Tânărul aprobă din cap.

— Tata a fost un om mândru şi a ajuns cu chinuri mari să ascundă cât de cumplită era situaţia din acel moment, dar, când a murit şi adevărul a ieşit la iveală… îşi dădu ochii peste cap. Contul era aproape

gol şi singurul motiv pentru care firma a mai continuat să funcţioneze se datora susţinerii de către două bănci. Oricum, ele ameninţau să o declare prescrisă şi reieşea ca şi cum mama va fi nevoită să vândă totul pentru a putea să îi plătească, dar Diether a negociat un aranjament de control în sistem holding, a luat întreprinderea în sarcina sa şi a început, pas cu pas, să clădească activitatea de comerţ.

Ea se încruntă.

— Câţi ani avea atunci?

— Douăzeci şi şapte.

— Aceeaşi vârstă ca şi mine acum, murmură, Sophie, gândindu-se că trebuie să fi avut curaj ca un bărbat atât de tânăr să se înhame la o asemenea povară.

— Pentru că-şi luase diploma de inginer şi apoi a petrecut un timp în Statele Unite studiind pentru o calificare, a avut o foarte mică experienţă în muncă, dar, cu toate acestea, a reconstituit întreaga întreprindere cu mult succes, pentru că niciodată, atunci când a condus-o tata, n-a fost mai mare sau mai prosperă ca acum, continuă Axel, manifestând o înclinaţie puternică spre admirarea unui erou. Ani de zile Diether a lucrat câte 16 ore pe zi, şi a călătorit în toată lumea, încercând să asigure comenzi, deci vezi, datorită lui am supravieţuit. Ultima parte a poveştii sale a fost exuberantă, dar acum ofta. E atât de păcat că Johannes n-a supravieţuit, şi nici Christa.

— Christa? întrebă Sophie.

— Soţia lui Diether.

— A fost căsătorit? întrebă ea surprinsă.

— Da, dar a fost realmente distrus când a murit Christa, şi chiar şi acum, după cinci ani, se supără dacă

cineva îi aminteşte de asta. Diether îşi păstrează stările sufleteşti în el, cu toate că, bănuiesc, aceasta se datorează faptului că amintirile sunt prea dureroase. Ei au trăit împreună un timp, apoi s-au hotărât să se căsătorească, explică Axel, dar, câteva luni mai târziu, Christa a murit.

— De ce a murit? întrebă Sophie.

— O boală rară. Are un nume lung. Îşi strâmbă faţa. Nu pot să mi-l amintesc. Dar, hai să vorbim despre tine, spuse el, mişcându-se pe canapea înspre ea. Ai un prieten?

— E cineva în Londra cu care mai ies, spuse ea gândindu-se la tânărul amabil, dar care nu-i spunea nimic, cu care se întâlnea în mod constant, dar…

— Nu e o legătură serioasă?

— Nu.

— Deci eşti liberă?

Sophie zâmbi când auzi propoziţia.

— Se poate spune asta.

— Ce fel de bărbaţi îţi plac? o chestionă Axel. Cei înalţi, blonzi, sexy?

Sophie îi aruncă o privire surprinsă. Îl descrisese pe Diether. Instinctiv, gândul ei se întoarse la momentul când pentru prima oară ochii lui albastru închis îi întâlnise pe ai ei, şi ceva se emoţionă în ea. De asemenea, îşi aminti cum îşi slăbise cravata cu o seară în urmă, şi gestul i se păruse atât de seducător. Sophie se încruntă. I se produsese o învălmăşeală în minte. Poate că Diether von Lössingen să posede o energie sexuală de netăgăduit, dar pe ea n-o atrăgea! Era gata să-şi spună părerea cum că fratele lui mai mare a lăsat-o rece – rece ca gheaţa – când şi-a dat seama, din curba uşoară a gurii lui plină de mulţumire de sine,

că se referea la el însuşi. Rămase privind surprinsă în gol. În timp ce Axel era admis ca zdravăn şi blond, ea nu considera că avea prea mult din aşa zisa atracţie sexuală. Fetele de vârsta lui poate că sunt leşinate dar, cu aproximativ cinci ani mai mic decât ea, era considerat în mintea ei nu mai mult decât un băiat din corul bisericesc.

— Hm, n-am nimic împotriva bărbaţilor blonzi, începu Sophie, gândindu-se cum ar putea, în mod clar, şi-n acelaşi timp diplomatic, să-l facă să înţeleagă că nu-l găseşte a fi Adonis.

— Grozav! spuse Axel, cu satisfacţie.

Ea se încruntă, şi simţi primul fior de panică atunci când şi-a dat seama cât de aproape stătea lângă ea. Într-adevăr, dacă Axel s-ar mai fi apropiat oricât de puţin pe canapea, ar fi prins-o în colţ. Spunând că i-ar face plăcere ca ei doi să facă o pereche, se părea că-i dăduse o impresie greşită.

— Oricum, nu sunt interesată în… hm… nici un fel de… hm… implicaţie, continuă ea afectată.

Tânărul zâmbi, aparent crezând că ea se lupta pentru a-l obţine.

— Atunci va fi nevoie să te conving, spuse el, şi-şi puse mâna pe genunchiul ei.

Sophie îngheţă. Anul trecut fusese ţinta unui bărbat care a urmărit-o cu insistenţă, şi acum un sentiment de ceva *„déjà vu”*[14] apărea, vechile senzaţii de frică şi prindere în capcană crescând cu furie în gâtul ei.

— Nu sunt interesată! repetă ea cu violenţă şi pleznindu-l peste mână, i-o îndepărtă.

Axel clipi, arătând amândoi surprinşi de

[14] deja văzut. (N.T.)

vehemenţa ei, şi regretă.

— Îmi pare rău, spuse el, n-am intenţionat să…

— E-n regulă, îl întrerupse Sophie, zâmbind nervos. Ea a înţeles greşit, şi a reacţionat fără să se gândească. Înainte, urmăritorul ei fusese un bărbat căsătorit, necinstit şi calculat, pe când Axel era doar un tânăr care încerca să facă avansuri experimentale. Sunt aici doar pentru o săptămână, bombăni ea, simţind nevoia să ofere un fel de scuză şi puţină calmare.

— Da, dar… El se opri deoarece telefonul sună în hol şi cu un oftat ieşi să răspundă. Cineva pentru tine, repetă el, întorcându-se un minut sau două mai târziu.

— Sunt eu, Eva, spuse o voce în germană, când Sophie ridică receptorul. Cum te descurci?

Ea se strâmbă.

— Lucrurile nu sunt perfecte, dar am să-ţi povestesc totul când ne vedem luni.

— Din cauza asta te-am sunat… să te întreb dacă ne putem întâlni înainte. Joi seara, Giles şi cu mine mergem la o masă *Kameval*[15] cu dans, la unul dintre cele mai bune hoteluri din Cologne, explică ea, şi ne întrebam dacă ai putea veni cu noi? Ştiu că e de scurtă durată, dar are să-ţi placă, o ispiti Eva.

Sophie se încruntă. Ar fi bine să încerce să meargă la sărbătorile *Kameval* care, ştia, subjugau întreaga Germanie, şi care începeau înainte de Crăciun şi se terminau când începea postul Paştelui şi totuşi ezita. Deşi Helene îi spusese că, după seara aceasta, va fi acasă în fiecare seară până la plecarea ei, auzise spunând cuiva la telefon că, în caz de nevoie, ar putea

[15] carnaval. (N.T.)

forma un grup de patru pentru un joc de bridge, joi seara. În care caz, servitoarea ar putea să rămână cu Rudy.

— Nu ştiu exact ce se întâmplă aici, replică, n-aş putea să te sun eu mâine dimineaţă?

— Nici o problemă, o linişti prietena ei.

Întorcându-se în salon, îl găsi pe Axel tolănit într-un fotoliu, uitându-se la televizor. Când îi vorbi din nou, comportamentul lui era obişnuit, şi pentru restul serii, tânărul Lothario n-a mai făcut nici o observaţie provocatoare. El reţinuse mesajul, remarcă Sophie mulţumită.

□

La un moment dat, pe la miezul nopţii, scâncete îndepărtate îi deranjară subconştientul şi-şi dădu seama că Rudy plângea. Pentru un moment, Sophie se lăsă luată de somn, nu chiar să adoarmă din nou, şi totuşi nici trează de-a binelea nu era, dar plânsul lui continua. Scoţând un braţ, ea bâjbâi să aprindă veioza de lângă pat şi privi cadranul ceasului de călătorie. Era trei dimineaţa. Helene trebuie să fi venit demult, oare de ce nu mergea la el? Cum scâncetele se înteţeau tot mai tare, ea suspină şi trase deoparte pătura. Diether n-ar fi încântat să fie trezit la ore mici, gândi ea cu răutate, aşa încât mai bine l-ar linişti pe Rudy şi încă repede.

În picioarele goale, străbătu pe furiş palierul acoperit cu covor şi intră în camera copilului.

— Oh, nu, oftă Sophie, când văzu motivul pentru care plângea.

Înainte de-a merge la culcare, trecuse pe la el şi

atunci Rudy dormea singur în pătuţ. Oricum, când s-a întors acasă bunica lui, trebuia să fi aruncat o privire înăuntru şi s-a gândit că are nevoie de companie, iar acum copilul era tolănit şi plângea printr-o grămadă de jucării mio, cea mai mare dintre ele fiind un ursuleţ de mărimea unui copilaş şi care căzuse peste el. Luând ursuleţul şi ceilalţi intruşi, Sophie luă în braţe, cu capul pe umărul ei, copilul care suspina.

— Ai avut un şoc? murmură ea legănându-l uşor. Nu te teme, totul e în regulă acum.

Încet-încet suspinele lui se transformau în fornăituri, apoi fornăiturile deveniră căscături şi nu cu mult mai târziu, îl puse jos. După câteva minute, dormea din nou.

Ieşind din cameră, Sophie trecu în vârful picioarelor pe lângă uşa ei şi coborî scările. Voia să bea ceva, dar nu era nici un pahar în baia ei. În bucătărie, aprinse lumina şi începu să deschidă dulapurile. Unde erau paharele? Oops! O mulţime de bile din plastic, ce erau puse grămadă, neglijent, săreau, împrăştiindu-se peste tot pe podeaua fină din plăci de teracotă. Adunându-le repede, le puse la loc. Îşi terminase căutarea, când sus, o pocnitură surdă urmată de o alta, o avertizau că o uşă fusese deschisă şi închisă. Înclinându-şi capul putu să asculte, auzind scârţâitul scărilor care arăta că cineva cobora pe furiş. I se strânse inima. A fost şi Axel deranjat de copil? A auzit-o venind jos şi s-a decis s-o urmeze? În cele din urmă continuă cu insistenţele lui amoroase? Tânărul poate că ezitase să invadeze intimitatea dormitorului ei, dar ar fi putut să privească bucătăria ca teren neutru.

Aruncându-se înainte, Sophie stinse lumina. Dacă Axel va găsi încăperea în întuneric, se va gândi

că ea s-a dus la culcare şi se va retrage. Cum paşii se auzeau de-a lungul holului, ea se strânse într-un loc la cel mai îndepărtat capăt al unui dulap din pin şi aşteptă. Paşii se apropiară până când, aruncându-şi privirea printre umbre, văzu uşa deschizându-se. Trăgându-se înapoi, Sophie înlemni ca o statuie. Pleacă, îndemnă ea încet. Pleacă! Dar, un moment mai târziu, încăperea fu inundată de lumină. Orbită, ea clipi, apoi rămase prostită de surpriză când îl văzu pe Diether pândind ca un tigru atent, în mijlocul bucătăriei. Cămaşa lui era descheiată şi afară din pantaloni, şi avea şosete, dar fără pantofi. În mod clar, tocmai se dezbrăca înainte de a coborî.

Cercetând încăperea largă, începu încet să se rotească, dar înainte ca privirea lui să aibă timp să o găsească, Sophie făcu un pas înainte.

— Bună, spuse ea.

Diether tresări, mormăind ceva în germană, ceva ce ea nu înţelese, dar care sunase ca o obscenitate.

— Trebuie să fi avut o noapte lungă, remarcă ea.

— Prea lungă, mormăi el. I se încruntă fruntea. Ce naiba faci aici?

— Am venit să-mi iau un pahar cu apă.

— În întuneric? protestă el. Am auzit zgomote şi…

— Dintr-o dată ţi-ai dat seama că şterpelesc argintăria? îl întrerupse Sophie. Stând dreaptă, îşi îndepărtă braţele. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar, după cum vezi, sunt cu mâinile goale.

— Da, cu greu ai fi putut ascunde ceva în ţinuta asta, observă Diether tăios.

O culoare aprinsă îi invadă obrajii. În graba ei de-a se ocupa de copil, nu s-a interesat de capot şi cămaşa de noapte era agăţată, prinsă cu şireturi şi cu o tăietură joasă. Făcută din mătase şi înserată cu bucăţi de dantelă care, sub privirea lui, începea să o simtă ca şi cum ar fi transparentă, îmbrăcămintea părea să dezvăluie totul. Dar poziţia ei sfidătoare, care îi încorda sânii şi le sublinia unduirea moale în corsaj, făcea cămaşa de noapte de-a dreptul riscantă.

— Dar am venit să-mi iau ceva de băut, spuse repede Sophie, lăsându-şi braţele jos-şi luptând cu îndemnul de a-şi acoperi protector pieptul cu ele; dar am crezut că este Axel şi că m-a auzit coborând scările şi m-a urmat. Şi am mai crezut că dacă voi stinge lumina, va crede că s-a înşelat.

A părut că i-a fost necesar un efort pentru ca Diether să-şi poată întoarce privirea de la faţa ei.

— De ce te-ai gândit că Axel te va urma? întrebă el.

— Nu m-am gândit, şi el n-a făcut-o. Am făcut o greşeală, dar… ei, în seara asta s-a apropiat de mine şi… şi sunt sensibilă la astfel de lucruri…

El se încruntă, sincer tulburat de explicaţia ei, dar simţind o repulsie pentru a continua discuţia.

— Cum Axel doarme ca butucul proverbial, îţi pot garanta că nu te-a auzit, cum n-a auzit nici salva aceea de păcănituri.

— Au căzut nişte bile de plastic pe podea în timp ce căutam un pahar, explică Sophie.

— Înţeleg. Şi ţi-ai luat ceva de băut? întrebă Diether.

— Încă nu.

El se duse la un dulap pe care ea n-a reuşit să-l

cerceteze şi scoase două pahare.

— Am să beau cu tine. Voiai în mod special apă, sau ai dori altceva? întrebă el, deschizând frigiderul. Eu voi bea o cola.

— Voi bea şi eu una. Mulţumesc, spuse ea, când îi aduse un pahar plin până sus.

Diether, bău câteva înghiţituri, apoi îşi sprijini un şold de masa din bucătărie.

— Din fotografiile Lissetei am rămas cu impresia că ar fi fost o hippy, spuse el.

— Bănuiesc, aprobă Sophie. E un caracter uşuratic de nimfă şi se pare că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii ei de adult în mişcare, lucrând orice putea şi locuind pe unde apuca. Cu toate că nu e prea matură. Poate că are douăzeci de ani, dar douăzeci mergând spre cincisprezece.

— Cum de-a ajuns să locuiască cu tine? o chestionă el.

— Închiriam o cameră şi Lissete a răspuns la anunţul meu de pe vitrina chioşcului, explică ea.

— Aveai bani puţini?

Sophie suspină. Întrebarea lui sunase ca o acuzaţie şi ca o condamnare.

— Am închiriat camera pentru că aveam nevoie de ceva în plus, dar nu eram nevoiaşă. Bunicul meu a murit anul trecut şi mi-a lăsat o căsuţă terasată în Londra, eu am modernizat şi am renovat casa cu intenţia de-a o vinde, spuse ea. Şi asta cere bani.

Diether se încruntă, băgând o mână în cămaşă, începu să frece cârlionţii de păr blond care se răsuceau pe pieptul lui.

— De ce s-a hotărât prietena ta să plece în America? întrebă el.

— A cunoscut nişte oameni care plănuiau să hoinărească prin statele din Sud şi i-au propus să-i însoţească. Ai numit-o pe Lissete prietenă, dar nu era, reveni Sophie. Ne-am plăcut una pe alta destul de mult, dar personalităţile noastre erau prea diferite pentru a împărţi vreo afinitate. Şi, deşi casa mea era baza ei, n-a petrecut prea mult timp acolo.

— Unde şi-l petrecea?

— În unele zile ajuta la un stand la târg, iar în unele seri lucra într-un bar, cu toate că acolo era vizibil că nu mergea din rutină. Sau nu era o rutină prea vizibilă. Şi, pe lângă toate astea, mergea cu un grup de tineri de aceeaşi teapă cu ea, care, deasemenea, nu aveau servicii de durată.

— Lua copilul cu ea?

— La început, da, dar, mai târziu, eu aveam grijă de el. Vezi tu, Lissete oscila între a-l trata ca şi cum ar fi o păpuşă şi a-l neglija, şi nu puteam lăsa să se întâmple asta, suspină Sophie. Dacă mi-aş fi dat seama că voi sfârşi prin a fi înlocuitoare de mamă, dacă aş fi ştiut că are un copil, nu i-aş fi închiriat niciodată camera.

— Nu ţi-a spus despre Rudy?

— Nu. Prima dată când am aflat de existenţa copilului a fost două săptămâni mai târziu, atunci când fusese externat din spital, iar naşterea lui a fost o surpriză pentru mine.

Diether continua să se scarpine pe piept.

— Deci, dacă Lissete nu ţi-a spus adevărul despre asta, atunci poate că nu ţi-a spus adevărul nici despre Johannes, cum că el ar fi tatăl copilului sau despre banii care se bănuieşte că el i-ar fi trimis.

Sophie scoase un oftat nerăbdător.

— Ea n-a spus că va avea un copil deoarece camera era cu adevărat prea mică pentru ea şi un copil, şi şi-a dat seama că, dacă-mi va spune despre el, n-aş fi fost niciodată de acord. A recunoscut asta după aceea. Dar de ce ar fi minţit despre Johannes sau despre bani?

— Oamenii spun minciuni pentru o grămadă de motive, remarcă Diether, fixând-o cu ochii albaştri pătrunzători.

— Poate, spuse ea, refuzând să răspundă la ceea ce părea a fi o împunsătură împotriva ei, dar uitând în mod deliberat să menţionezi ceva, şi anume că este ceva diferit faţă de plăsmuirea în mod deliberat a unei înşelătorii, şi, te asigur, Lissete nu avea ingeniozitatea necesară, pentru a susţine luni de zile o minciună fără a-mi trezi bănuielile. Luă o sorbitură din paharul ei. Ai spus că l-a abandonat pe Rudy pentru că nu-i păsa dar eu sunt sigură că a făcut-o pentru că se simţea necorespunzătoare.

— Necorespunzătoare?

Sophie aprobă din cap.

— La început am pus atitudinea ei faţă de Rudy pe seama faptului că petrecuse primele lui luni în spital şi pe seama eşecului în a se angaja la ceva, dar apoi mi-am dat seama că problema era lipsa de maturitate a Lissetei. Emoţional nu crescuse suficient pentru a fi în stare să ducă grija unei alte fiinţe umane. Ea a obţinut un paşaport pentru Rudy, deci bănuiesc că iniţial avea de gând să-l ia cu ea în America, numai că a recunoscut că nu ar fi cel mai bun lucru pentru el. Vezi tu, în biletul ei, Lissete spunea că l-a simţit pe Rudy ca pe o greutate care o trăgea în jos şi că lui i-ar fi mult mai bine cu mine. Suspină. Din nefericire, nu s-

a gândit la asta mai bine, ca să-şi dea seama că nu mi s-ar permite, sau că nu sunt în situaţia de-a putea să-l păstrez.

— Şi lipsa ei de maturitate este motivul pentru care eşti sigură că nu va apare brusc să-l ia înapoi?

— Da. O terorizează gândul de-a avea grijă de el.

Diether o privi în linişte, masându-se distrat cu mâna. Sophie îşi dorea să stea liniştit. Cămaşa îi era dezordonată şi desfăcută şi ochii ei urmăreau contururile pieptului musculos care se subţia treptat într-un mijloc perfect. Ca şi cum era hipnotizată, ea privea mişcarea ciclică şi ritmică. Intuia că părul e aspru sub atingerea degetelor lui, iar pielea bronzată, netedă. Era bronzat peste tot? se întrebă ea. Germanii au afişat deseori un mod de abordare îndrăzneţ faţă de nudism, deci acest bronz din Caraibe se întindea din cap până în picioare, sau exista o bandă albă, subţire în jurul coapselor? Dintr-o dată şi-a dat seama că ochii lui s-au oprit pe sânii ei. Obrajii lui Sophie se aprinseră. Interesul ei faţă de corpul lui a evocat inconştient un răspuns psihic în interesul asupra propriului corp, pentru că sfârcurile sânilor întindeau şi ridicau mătasea fină a cămăşii de noapte. Ducându-şi paharul la buze, sorbi din cola. Prea mult pentru Diether s-o lase rece!

— Mai devreme, Helene a pus ursuleţul cel mare pe care l-a cumpărat pentru Rudy, în pătuţul lui, spuse ea.

El clipi.

— Poftim?

— Ursuleţul era în pătuţul lui, şi se bălăbănea pe el, astfel că l-a făcut să plângă. Crezi că ai putea

avea o discuţie cu ea şi să-i sugerezi că n-are nevoie de toate jucăriile astea?

— Eu am spus că n-are nevoie de toate jucăriile astea şi cu asta punct, remarcă Diether şi-şi-goli paharul. Voi vorbi cu ea.

— Mulţumesc. Şi ai putea s-o rogi, dac-ar încerca să se stăpânească în a-l forţa cu mâncatul? I-am explicat că Rudy câştigă în greutate şi că în câteva luni îi va ajunge din urmă pe cei de vârsta lui, dar ea crede că, din cauză că e mic, trebuie îndopat încontinuu cu mâncare.

— O.K.

— Şi…

— Am putea s-o lăsăm pe altă dată? o întţepă el, plictisit. E toiul nopţii, şi mi-ar părea bine dac-aş reuşi să dorm vreo două ore înainte să mă arunc într-o nouă serie de negocieri.

— Scuză-mă, zise Sophie. Cum mai merg lucrurile? întrebă ea, în timp ce treceau în hol.

Diether se strâmbă.

— Pe moment, totul s-a împotmolit, iar între timp ne tocmim pentru suprapreţuri. Ar fi necesară o forţare a lucrurilor. Îşi ridică o sprânceană. N-ai vrea să vii să dansezi goală pe masă?

— Şi să fac parte din suită? Nici o şansă, spuse ea obraznică, apoi se încruntă. Prietenii mei din Bonn m-au invitat joi seara la cină…

— Şi? o chestionă el când se opri.

— Nu ştiu dacă pot să accept. Vezi, dacă mă duc şi Helene este invitată să joace bridge, ea-l va lăsa pe Rudy cu Marie.

— Nu crezi că-i o idee bună?

Sophie scutură din cap.

— Marie poate că e o bucătăreasă excelentă, dar e... ei, nervoasă şi nehotărâtă, şi dacă ar fi ceva mai grav ar intra în panică.

— Vrei să-i spun Helenei să nu-l lase cu Marie? întrebă Diether.

— Te rog şi, pentru viitor, cred că ar trebui să angajeze o dădacă. Helene duce în mod clar o viaţă foarte ocupată şi, ai avut dreptate... nu îşi va părăsi activităţile, şi până când Rudy va mai creşte puţin, trebuie să fie îngrijit cum trebuie.

El se opri la piciorul scării şi se uită la ea.

— Îţi oferi serviciile?

— Poftim?

— Ai de gând să fii dădacă? De asta ai venit? o interogă el, dintr-o dată ochii lui aprinzându-se de furie. Ai stabilit o prietenie cu mama mea vitregă, faci totul pentru a te băga sub pielea ei şi acum crezi că-ţi va răspunde având grijă de tine?

Sophie îl privi urât.

— Nu am încercat să mă bag pe sub pielea ei, nici nu mi-a trecut o singură clipă prin cap aşa ceva şi, oricât de greu ţi-ar fi să crezi, nu vreau afurisita asta de slujbă!

— Vorbeşte mai încet, ai să trezeşti pe toată lumea, protestă Diether, apoi îşi încreţi fruntea. N-o vrei?

— Nu, în viaţa ta! scrâşni ea. Dar cred că ar fi de preferat dacă Helene angajează pe cineva cât de curând posibil, pentru că sunt nefericită la ideea ca Rudy să rămână cu Marie.

Mânia lui dispăru la fel de repede precum apăruse.

— Îi voi spune asta, cedă el, cu oboseală în glas.

— Mulţumesc. Sophie ezită. Crezi că Rudy va fi în regulă cu Helene joi seara?

— De ce nu? întrebă Diether, urcând scările. A avut grijă de Axel şi de Johannes când erau mici.

— Da, dar…

El scoase un sunet repezit de nerăbdare.

— Sun-o pe prietena ta şi spune-i că mergi, zise el, vorbindu-i peste umăr.

Sophie mergea cu greu în urma lui.

— În regulă, am s-o fac.

CAPITOLUL PATRU

SOPHIE stătea cu Rudy la fereastra salonului.

— Aceea, îl informă ea, cu un gest spre afară, se numeşte zăpadă.

Era joi după-amiază şi vremea cu ninsoare, care a fost prezisă demult, în cele din urmă sosise. La prânz, fulgi mari au început să cadă din cer. Cădeau în mod constant, şi încă mai cădeau, şi acum totul era acoperit cu o pătură albă. Sophie se încruntă. Dacă ninsoarea continua, ar putea deveni riscant să călătoreşti, şi într-o jumătate de oră ar trebui să plece spre Bonn.

Aruncând o privire afară, înspre peisajul ca dintr-o felicitare de Crăciun, auzi fâşâitul moale al cauciucurilor şi o maşină sport Mercedes de cea mai bună marcă se întoarse pe drum şi începu să urce. Ochii ei verzi-căprui se îngustară. Diether venea acasă, dar de ce aşa devreme? Îl urmări dându-se jos din maşină, trăgând în sus gulerul hainei din piele neagră şi, cu paşi mari, începea să-şi facă drum înspre uşa de

la intrare. Capul lui era aplecat împotriva ninsorii, dar cum ajunse la fereastră, îşi ridică deodată privirea, se opri, şi-i făcu semn copilului cu degetele. Nepregătită pentru acest gest atât de jucăuş, Sophie căscă gura către el, apoi ridică mânuţa copilului.

— Fă-i semn, îl învăţă ea, şi el îşi aruncă şi-şi legănă mâna în sus şi-n jos. Rudy e cucerit de tine remarcă ea, un minut sau două mai târziu, când Dieter intră în încăpere şi copilul continua să exalte de bucurie. Toată ziua a fost serios, dar ai venit tu şi… imediat!… zâmbeşte..

Diether îşi scutură haina şi apoi îşi aplecă puţin capul, începând să-şi scuture părul pentru a-şi scoate fulgii de zăpadă din el.

— Vrei să atingi vena jugulară a sentimentului, spuse el, cu toate că tonul fusese greşit, mai mult sunase a condamnare.

— Ai vrea să-l iei în braţe? sugeră Sophie, deoarece Rudy se întindea spre el.

— Nu, spuse el scurt.

— Nu muşcă, protestă ea.

— Nu, mulţumesc, protestă şi Diether, îndreptându-se.

Sophie înlemni.

— Ce s-a întâmplat cu cravata ta? îl întrebă ea, pentru că nu mai purta în jurul gâtului decât un nod de care atârnau câteva fâşii de mătase bleumarin cu picăţele.

— A fost tăiată.

— Văd şi eu, dar de ce?

— Pentru că astăzi e *Weiberfastnacht*[16]. Este ziua din timpul Karnevalului în care sexul frumos este

[16] ziua doamnelor. (N.T.)

la înălţime şi se eliberează, explică el. Cred că este o întoarcere la timpurile în care femeile erau supuse, o noţiune care – îşi arcui o sprânceană – e în afara domeniului tău de experienţă.

— Şi tăierea cravatelor face, parte din eliberare? întrebă Sophie.

Diether aprobă din cap.

— Ele o privesc ca pe nişte trofee, şi ideea este să adune cât mai multe posibil, aşa că, atunci când am ajuns la birou, am fost atacat de o bandă de femei, fiecare având câte o pereche de foarfeci. Erau atât de al naibii de zeloase încât, pentru un minut sau două, mi-a fost teamă c-ar putea să îşi piardă cumpătul şi să ciopârţească, din greşeală, alte părţi, mai personale, de-ale mele, spuse el, rânjind ca sub tortură, în mod semnificativ. Oricum, îmi pare bine că sunt intact. El flutură cravata castrată. Mai mult sau mai puţin.

Ea îl observa. Prima ei reacţie a fost de surpriză, că personalul lui ar putea să se simtă atât de liniştit, încât ar putea să-l abordeze în felul acesta, dar astăzi Diether von Lössingen părea în mod remarcabil abordabil, cu toate că, probabil, întotdeauna a fost aşa, se gândea Sophie – cu ceilalţi. Şi totuşi, chiar şi aerul critic şi prudent pe care-l afişa în faţa ei dispăruse, luându-i locul umorul.

— Ai încheiat un târg cu italienii? întrebă ea, ridicând copilul mai sus în braţe.

— Un târg extrem de bun. Ochii lui adânci şi albaştri străluciră, şi zâmbi. Pentru un moment fu tentat s-o strângă împreună cu Rudy într-o îmbrăţişare, dar, în loc de asta, îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se clătină continuu pe călcâie. Cheltuielile au fost aprobate toate, aşa încât acum este

treaba oamenilor legii să facă un control final înainte de a fi redactat contractul, gata pentru semnarea formală de mâine dimineaţă, înainte ca Signor Angelino şi băieţii lui veseli să zboare înapoi la Milano.

Sophie zâmbi de satisfacţie.

— Felicitări.

— Mulţumesc, răspunse el, cu un zâmbet.

— Helene mi-a spus că a trebuit să învingi o competiţie puternică, înainte de a-i convinge să stea de vorbă; cum ai făcut asta? întrebă ea.

— Fiind mai hotărât şi prezentând un argument mai dibaci. În primul rând, am avut o vizionare video în italiană, care a scos în evidenţă toate avantajele lor în cazul în care acceptau producerea componenţilor maşinii lor în fabrica noastră. Apoi, am…

Diether continua să vorbească, detaliind cu entuziasm cum au ajuns, treptat, să încheie afacerea.

— Am scăpat ceva? întrebă Helene, când intră să-l audă, plin de voioşie şi evocator, câteva minute mai târziu.

— Italienii au acceptat condiţiile, îi spuse el.

— *Wunderbar!*[17] exclamă ea şi se înălţă să-l sărute pe amândoi obrajii. Asta în mod sigur cere şampanie?

— Cere, aprobă el, dar nu acum. Cel puţin, nu pentru mine. Voi ieşi din nou în seara asta şi, cum e vorba de câteva ore, voi conduce şi ţinând cont de vreme, prefer să rămân sobru şi rece ca piatra.

Helene aruncă o privire neliniştită pe fereastră.

— În ce stare sunt drumurile? întrebă ea.

— Cele mici sunt acoperite cu zăpadă, dar cele principale sunt curate… până acum.

---

[17] minunat. (N.T.)

— Dar, dacă merg mai încet, pe deal va fi în regulă? Tocmai trebuie să o duc pe Sophie la gară, explică ea.

— O voi face eu, spuse Diether repede. Se întoarse spre ea. Am să te duc până la prietenii tăi acasă.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, protestă Sophie. Dacă mă duci până la gară, pot să iau un taxi când ajung în Bonn. Cunosc zona, aparent nu sunt decât vreo 15 minute de condus.

— Dar toată lumea vrea taxiuri pe vremea asta, şi s-ar putea să nu găseşti nici unul, spuse Helene îngrijorată.

— Aşa încât am să te duc eu, repetă Diether, cu un ton care nu mai accepta nici un argument. Eşti gata de plecare?

— Aproape. Doar îl duc pe Rudy la culcare şi-apoi îţi stau la dispoziţie.

După ce a stat toată ziua aproape treaz, copilul arăta somnoros, dar când Sophie l-a pus în pătuţ, a început să plângă. Şovăind să-l lase cu agitaţia Helenei, îl legănă şi-l linişti, şi-n cele din urmă a reuşit să-l calmeze, dar asta îi luase ceva timp şi erau cu trei sferturi de oră în întârziere, când se îndreptă cu Diether spre maşină. Era deja întuneric.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, se scuză Sophie, în timp ce-şi punea centura de siguranţă, pe locul din faţă, de lângă el. Rudy părea agitat. Se încruntă. Sper că nu i se va întâmpla nimic.

— Tu eşti cea care se agită, îi spuse Diether, întorcând cheia în contact. Va fi bine.

Ea oftă. Avea dreptate.

— E drăguţ din partea ta să faci pe şoferul, dar,

adăugă ea obraznic, n-o iei puţin cam uşor?

— Uşor? o chestionă el.

— Nu ţi-e teamă să mă încurajezi cu acte de bunătate?

El îi aruncă o privire sfidătoare.

— Ai înţeles greşit. Nu este un act de bunătate. Îmi ofer şansa de a vedea în ce fel de casă locuiesc prietenii tăi şi să cântăresc ce fel de oameni sunt, spuse el supărat şi întoarse maşina intrând pe drum. Sophie apucă centura de siguranţă, într-o strânsoare puternică. Şi-a dat seama că, undeva în buna lui dispoziţie, putea fi observată o diminuare a ostilităţii, dar răspunsul tăios îi releva că fusese o naivă incredibilă, patetică şi enervantă.

— După părerea Evei, ea şi cu Giles locuiesc în cea mai frumoasă casă, declară ea, făcu o pauză pentru a zâmbi ţeapăn şi dispreţuitor. Dar familiile diplomaţilor aşa locuiesc de obicei.

Capul lui Dieter se ridică de surpriză.

— Tipul este diplomat?

— Englez... cu toate că Eva, soţia lui, e germană.

Încruntându-se, schimbă în viteza a doua şi Mercedesul zvâcni înainte.

— De cât timp îi cunoşti?

— De şapte ani. După ce am terminat colegiul, prima mea slujbă a fost să le îngrijesc fetiţele. Au trei fete şi de la acea dată aveau unu, doi şi trei ani.

— Trebuie să fi fost o muncă grea.

— Viaţa era aprinsă, aprobă Sophie, mânia ei începând să scadă pe măsură ce rechema din trecut învălmăşeala de clipe, dar era de acum o viaţă fericită. Pentru că şi Giles şi Eva sunt plăcuţi, relaţia patron –

angajat a devenit repede o relaţie de prietenie. Eva e tipul vioi şi n-a văzut nici un motiv ca, având trei copii în tot atâţia ani, să-i împiedice felul de a fi, reveni ea, aşa încât ieşeau des, mergeau în mod regulat la schi, îi vizitau pe părinţii ei care locuiesc în Hamburg. Giles n-a putut să meargă tot timpul cu ea, dar eu da.

— Ai lucrat pentru ei în Londra? întrebă Diether, luând o curbă şi coborând dealul, îndreptându-se spre vale.

— Da, trei ani… până când Giles a primit un post în Singapore. Ei ar fi vrut să merg cu ei, dar hotărâsem că venise timpul pentru o schimbare. Oricum, prin scrisori, telefoane şi vizite, când locuiau acasă, prietenia noastră a continuat. Anul trecut, Giles a primit un post la Bonn şi când am sunat să-i întreb dacă pot locui cu Rudy la ei, au fost încântaţi.

— Dacă ai fost atât de fericită cu ei, de ce te-ai hotărât să faci o schimbare? o întrebă el.

— Pentru că devenisem prea ataşată de fetiţe. Una din slăbiciunile mele este că ajung să-mi iubesc prea mult sarcinile, spuse Sophie, ochii ei verzi-căprui umbrindu-se când şi-a amintit cât de ataşată era de Rudy. Ştiu că sărbătorile *Karneval*-ului sunt altele în diferite părţi ale Germaniei, dar sub ce altă formă se manifestă aici? întrebă ea, având nevoie de o diversiune.

— În principal sunt dansuri, petreceri şi baluri mascate, îi răspunse Diether. Cu trecerea lunilor, excitaţia creşte până în ultima săptămână, care este această săptămână, când atinge febra maximă. Apoi sunt procesiuni şi…

— Am observat costume de clovni când am fost la cumpărături cu Helene, îl întrerupse ea.

El încuviinţă din cap.

— Clovnii constituie o trăsătură. Oricum, luni este *Rosenmontag* – Lunea Trandafirului, traduse el, care este ziua dinaintea Zilei Spovedaniei, şi este ziua în care oamenii se îmbracă în tot felul de costume – îşi ridică o mână de pe volan – şi se mărşăluieşte în grupuri în parada finală. Una dintre cele mai reuşite şi mai faimoase parade se ţine în Cologne. Te muţi la prietenii tăi luni, ai putea să-i rogi să te ducă s-o vezi. E o distracţie plăcută.

Au ajuns la poalele dealului şi-au întors spre nord, de-a lungul malurilor Rhinului, autostrada care se întindea în faţa lor fiind acoperită de zăpadă. Diether reduse viteza, dar acum accelera. Parada poate fi distractivă, medita Sophie, în timp ce maşina înghiţea milă după milă, dar ea nu găsea perspectiva de a sta în Bonn atât de amuzantă. Cât de ataşată era de Eva şi Giles şi de familia lor, să ajungă să-şi ia rămas bun de la Rudy? Va lua primul avion spre casă; cu cât mai mult rămâne în apropiere, ar fi o tentaţie continuă să meargă să vadă copilul, pentru o ultimă oară. Îşi muşcă adânc buza. Dar cu o vizită fuseseră de acord, şi chiar o aşteptau din partea ei.

Şi totuşi, chiar trebuie să existe o ultimă oară? medita Sophie. Nu neapărat. Mai încolo, în timpul anului, ar putea veni din nou în Germania ca să vadă cum a progresat Rudy – pentru scurt timp, în aşa fel încât să nu îl tulbure. Cu toate că, reflectă ea, e posibil ca până atunci să uite totul despre ea. Se încruntă gândindu-se că o lua înainte cu ea şi cerea prea mult ca recunoştinţă. Cu afacerea italienilor încheiată, Diether ar putea încerca să-i recunoască povestea – şi dacă n-ar face asta pentru propria-i satisfacţie, ea ar

putea fi chemată înapoi să ia copilul. Poate luna asta, poate luna viitoare...

— Ştii că Beethoven s-a născut şi a locuit aici? o chestionă Diether.

— Nu, spuse ea, dându-şi seama, după clădirile guvernamentale şi misiunile diplomatice care se înşirau de ambele părţi ale drumului, că trebuie să fi intrat în Bonn.

— *Beethoven-Haus* este în centrul oraşului, în zona pietonală. E deschisă pentru public şi merită să fie vizitată.

— Bonn n-a fost întotdeauna capitala? întrebă Sophie, gândindu-se c-ar fi mai bine să stea de vorbă, decât să stea să clocească.

— Nu, numai din 1949, dar acum, pe lângă *Bundestag* şi înregistrările departamentelor guvernamentale, sunt 123 de ambasade. E un loc bun pentru locuit, reveni Diether. Numeroasele parcuri fac oraşul verde şi e aranjat frumos. Aici e râul – este cel mai lung loc de plimbare de pe Rhin – şi dealurile, şi...

Sophie încă suferea pentru că fusese mai devreme atât de jignită, şi acum vedea o posibilitate de-a se răzbuna şi de a-l pedepsi puţin.

— Am înţeles că un american a descris Bonnul o dată ca fiind jumătate din mărimea cimitirului din Chicago şi a doua oară ca fiind un oraş mort, remarcă Sophie rece.

— În comparaţie cu centrele politice, ca Londra şi Washington, oraşul Bonn e micuţ şi, dacă vrei să trăieşti printre milioane de oameni, nu se poate compara, îi aduse el la cunoştinţă imperturbabil. Dar mort? Niciodată. Atâta timp cât energia provine din amestecul de naţionalităţi şi există o universitate

prosperă, asta înseamnă că oraşul e plin de tineri. Sunt teatre şi săli de concert, continuă el, sunând ca o reclamă de pe un platou turistic, şi un muzeu de artă, în plus,...

Cântecul de laudă al lui Diether dură până când au ajuns la *Kennedy-brücke*[18]. Podul de peste Rhin ce a fost numit aşa în onoarea preşedintelui Kennedy. De aici ceru să fie dirijat, şi Sophie juca rolul de navigator, purtându-l afară din oraş spre provincie. După câteva mile atinseră un orăşel, unde s-au îndreptat spre o zonă rezidenţială cu locuinţe prospere, cu spaţii mari între ele şi cu străzi elegante străjuite de mesteceni argintii.

— Aceasta este casa Evei, spuse ea, văzând numărul pe o vilă albă joasă şi modernă care era jumătate în spatele unui gard viu din brad, destul de gros.

Diether parcă şi, în timp ce înconjura maşina pentru a-i scoate valiza, ea coborî.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, spunea Sophie, în timp ce se îndrepta spre partea din spate a maşinii, dar dintr-o dată îi alunecă piciorul pe trotuarul acoperit cu zăpadă şi începu să-şi piardă echilibrul. Aarrgh! icni ea, cu braţele în aer.

Diether privi în jur, se îndreptă şi, în timp ce ea derapa înspre refugiu, se aplecă înainte.

— Wham! exclamă Sophie în timp ce se izbea de el. El râse surprins şi o prinse, ţinând-o în picioare.

— Ai păţit ceva? o întrebă el.

— N-nu, spuse ea, zăpăcită de impact şi încercând să-şi regleze respiraţia.

El zâmbi.

---

[18] Podul Kennedy. (N.T.)

— Pentru un moment am crezut că vrei să mă dai jos.

— D-da, spuse Sophie.

Era ţinută strâns în braţele lui, aproape de pieptul lui, şi inima ei, care era deja agitată, începu să bată într-un ritm sălbatic. Îmbrăţişarea poate era numai un gest reflex pentru a o salva pe ea şi totuşi părea alarmat de intimă – şi se temea că ar putea îngheţa într-un tablou de îndrăgostiţi. Diether stătea pe drum în timp ce ea rămăsese pe trotuar, şi diferenţa de înălţime îi adusese la acelaşi nivel. Sophie îl privi fix. Lumina de la un felinar de pe stradă îi contura oasele obrazului şi linia puternică a bărbiei în umbre negre, pe când, în acelaşi timp, îi poleia părul care arăta ca un coif aurit. Îi amintea de un zeu eteric blond. Un zeu plin de o alură excitantă.

— Mănâncă-l, murmură el.

— Ce? întrebă ea, surprinsă.

Când Diether îşi ridică mâna şi îi atinse buzele cu gingăşie, cu un deget lung, nervii lui Sophie se încordară. Această violare a spaţiului ei personal părea atât de erotică, încât se abţinea cu greu să stea liniştită.

— E un fulg de zăpadă, spuse el.

— Oh. Scoţând vârful roz al limbii, îl trecu uşor peste buze până când simţi bucăţica moale de gheaţă, apoi îl linse. E bine acum? îl întrebă ea cu respiraţia tăiată.

— În regulă, replică Diether şi îi dădu drumul, îi luă valiza din portbagaj şi trânti uşa.

La auzul zgomotului, Sophie reveni la normal. Ce proastă! se gândea ea, dojenindu-se singură. Se topise toată pe dinăuntru şi se zăpăcise, pe când el

fusese tot timpul realist.

Deodată, se aprinse lumina din veranda casei şi uşa din faţă se deschise.

— Sophie! strigă o voce şi ea se întoarse pentru a vedea o femeie zveltă şi drăguţă, care gesticula agitată. Părul ei de culoarea aramei era tuns scurt şi era îmbrăcată simplu în negru şi cu ghete în picioare.

— Nu ieşi, îi strigă Sophie, pentru că Eva se simţea obligată să vină prin zăpadă pentru a o saluta. Mă întorc mâine înainte de prânz, îi spuse repede lui Diether, şi-şi luă valiza. La revedere.

— Am să ţi-o duc până la uşă, protestă el, luându-i hotărât valiza.

— Dar…

— Ai putea să aluneci din nou, spuse el şi, invitând-o s-o ia înainte, începu să urce cărarea după ea.

Eva îi ura un bun venit călduros, apoi îl privi pe Diether cu un interes nedisimulat.

— *Guten Abend*[19], spuse ea zâmbind.

— Bună seara, replică el.

— Eva, acesta este Diether von Lössingen. Diether, ea este Eva Thompson, spuse Sophie, prezentându-l scurt şi repezit.

— Mă gândeam că maşina ta e prea splendidă pentru a fi un taxi şi tu erai prea aparte pentru a fi şofer, îi spuse femeia cu păr roşu, după ce-şi strânseră formal mâinile. Intră să bei ceva.

Diether zâmbi.

— E foarte drăguţ din…

— Dar nu poţi, interveni Sophie, înainte ca el să poată continua. Conduci maşina.

---

[19] bună seara. (N.T.)

Era scris cuvântul ”respectabil” pe vecinătăţi, pe casă, şi pe prietena ei, ”respectabil” cu litere mari, aşa încât nu vedea nici un motiv pentru ca el să intre. Şi totuşi, n-o deranja gândul că el ar putea pune întrebări sau ar face o apreciere la care ea ar obiecta, ci pur şi simplu prezenţa lui fizică. Ţinând-o în braţe, Diether a tulburat-o şi până când avea să plece, starea ei va rămâne răscolită.

— Băutura nu trebuie neapărat să fie cu alcool, spuse Eva. Pot foarte uşor să fac o cafea.

Diether îi aruncă lui Sophie o privire.

— Ei… spuse el scoţând cuvântul leneş din gură.

Degetele ei se făcură ghem, pline de nerv. Pleacă, pleacă, pleacă ordonă ea, dorindu-şi să poată să-l apuce de guler şi să-l împingă repede înspre Mercedes.

— Aş lăsa pe altă dată, dacă se poate, completă el după minute, ore, care i se păruseră zile întregi Sophiei. A fost o plăcere să te cunosc, îi spuse Evei şi îi zâmbi Sophiei. Ai grijă de tine.

— Este genul de bărbat minunat care-ţi ia ochii, care am crezut că există numai în imaginaţia mea, declară femeia cu păr roşu, când Diether se îndepărtă. Luă haina Sophiei şi o agăţă la garderobă. Vocea lui e adorabilă… sună ca mierea care se scurge pe pietriş.

Sophie suspina. Atunci când prietena ei se entuziasma, câteodată acest entuziasm ajungea la limite.

— Crede-mă, e departe de a fi perfect. Mă gândeam că mi-ar plăcea să vizitez din nou oraşul Bonn mai târziu, în timpul anului, schimbă ea subiectul, poate în toamnă.

— Vino să stai cu noi, spuse Eva cu promptitudine şi îndatoritoare. De ce să nu vii în jurul datei de 3 Octombrie, care este o sărbătoare naţională? Se comemorează ziua în care Germania de Est şi Germania de Vest s-au reunificat, explică ea.

— Sună perfect, aprobă Sophie, şi mulţumesc. Unde sunt fetele? întrebă ea, deoarece liniştea îi spunea clar că fostele ei îndatoriri trebuie să fie plecate.

— La orele de balet. Le va lua Giles în drumul lui de întoarcere de la servici, aşa încât ar trebui să ajungă în orice clipă. Înainte de a sosi, vino să-ţi arăt camera, spuse Eva, conducând-o pe scări, şi costumul tău pentru seara aceasta.

— Costumul meu? o chestionă ea.

— Se aşteaptă ca toată lumea să poarte costume fanteziste şi măşti. Am vrut să-ţi spun când te-am sunat, dar am uitat. Şi totuşi, nu are importanţă, pentru că îţi cunosc mărimea şi… nu te-ai îngrăşat şi nici n-ai slăbit, nu-i aşa? se opri ca să o privească.

— Nu.

— Bun… deci am cules un costum pentru tine, completă Eva. După cum ştii, eu şi cu Giles ne-am implicat foarte mult în teatrul de amatori de aici, spuse ea, atingând o altă idee în timp ce o conducea spre un dormitor mic, decorat drăguţ în albastru şi alb. Este vorba de grupul de actori amatori cu care vom fi în seara asta. Este un grup de prieteni. Are să-ţi placă de ei. Oricum, mi s-a permis să umblu singură prin depozitul în care sunt păstrate costumele de teatru. Eram ca în peştera lui Aladin, spuse ea, strălucindu-i ochii. Erau acolo haine care au fost folosite în piese istorice şi în pantomime şi…

Sophie scoase un geamăt.

— Sper că n-ai aranjat pentru mine să fiu deghizată în partea din spate a unui cal, sau aşa ceva, nu-i aşa?

Femeia cu părul roşu râse.

— Nu. Eu voi purta o crinolină înstelată şi Giles va fi un duce într-un frac de catifea stacojie şi pantaloni colanţi, dar tu eşti foarte serioasă. Deschise un dulap şi scoase o rochie scurtă din şifon alb, împodobită cu panglică aurită. Eşti o vestală virgină. Şi aceasta este peruca ta, spuse ea, arătându-i o masă de bucle blonde oxigenate? şi aceasta este masca ta. Făcută din dantelă albă tare, masca îi amintea de o pisică şi putea să-i acopere partea de sus a feţei. Eşti de acord?

— Ja, spuse Sophie, apoi se opri deoarece auzise uşa din faţă deschizându-se.

— A sosit deja Sophie? strigă o voce de copil.

— E aici? strigă o altă voce.

— A sosit? întrebă o a treia voce.

Sophie o privi pe Eva şi zâmbi. Era în mijlocul prietenilor şi, în seara asta, putea să se relaxeze – Mulţumesc, Doamne – să uite totul despre Diether.

Mergând în capul scărilor, privi în jos spre cele trei fetiţe.

— A venit, declară Sophie, şi-şi adună puterile pentru învălmăşeala ce avea să urmeze.

CAPITOLUL CINCI

GILES sorbi din *crème de menthe*[20] şi trase din trabuc.

— În cele din urmă pentru mine nu arăţi ca o vestală virgină, declară el. Arăţi ca Marilyn Monroe. Părul este identic, cât despre rochie... scoase un fluierat admirativ.

Sophie trase de şifonul alb ce îi acoperea sânii. Deşi rochia arătase destul de serioasă pe umeraş, când o îmbrăcă, se scurtă în mod surprinzător în faţă, şi rămăsese cu spatele gol până la talie, aşa încât îi fusese imposibil să mai ia şi sutien. De asemenea, nodul care-i lega rochia la ceafă avea nefericitul obicei de a se desface, ceea ce determina şifonul să alunece capricios, dezbrăcând-o mai mult.

— Nu crezi că este prea dezvăluitoare? întrebă ea.

Fostul ei patron dădu din cap aprobator.

Stătea la o masă aglomerată, alături de multe alte mese aglomerate, care erau aranjate într-o parte a sălii de bal, vastă şi împodobită. O masă gustoasă cu pepene galben, carne de viţel şi un desert cu lămâie care ţi se topea în gură, fusese servită, iar acum fuseseră aduse lichiorurile şi cafeaua. Atmosfera era veselă şi expansivă, iar camera zumzăia de frânturi de conversaţie, întrerupte de hohote dese de râs.

— Nu, nu este, protestă Eva, întrerupându-şi conversaţia pe care o purta cu un cruciat în zale, pentru a interveni. Rochia poate că e puţin mai aventuroasă decât porţi tu de obicei, dar *Karneval*-ul este un moment pentru a fi îndrăzneţ şi, mai mult decât atât, ce importanţă are dacă nimeni nu ştie cine eşti?

---

[20] cremă de mentă. (N.T.)

Sophie rânji.

— Bănuiesc că nu are importanţă; de fapt, pe voi doi, pe tine şi pe Giles cu măştile şi cu perucile voastre pudrate, vă pot recunoaşte cu greu.

— Nu mă poţi recunoaşte după asta? întrebă diplomatul, lovindu-se peste burtă.

Ochii ei jucară.

— Ei… acum că ai menţionat asta, înclinaţia ta pentru o viaţă bună devine ceva vizibil ca o marcă de fabrică.

— Tu, micuţă neruşinată – începu el, simulând furia, dar se opri deoarece o ovaţie răsună în încăpere. Apăruse formaţia şi-şi luau locurile pe scenă. Drept pedeapsă, vei dansa primul dans cu mine, declară el.

După cum spusese Eva, grupul de actori amatori era prietenos şi, după ce a dansat cu Giles, Sophie a făcut pereche, unul după altul, cu cruciatul, cu fugarul din spaţiu şi cu câteva alte figuri exotice.

— E puţin cam cald aici, spuse ea, după ce termină un dans ameţitor cu Giles, care o invită pentru a doua oară, aşa încât, dacă mă scuzi, voi merge să respir puţin aer proaspăt.

Ieşind în foaier, Sophie stătu lângă intrare pentru un minut sau două, unde era mai răcoare, apoi se duse în camera de odihnă. Se spălă pe mâini, îşi aranjă buclele blonde şi, pentru că breteaua de la rochie se slăbise din nou, refăcu nodul. Îşi inspecta imaginea în oglindă. Deşi primise complimente destule pentru a şti că era drăguţă, se privea singură ca fiind drăguţă într-un mod foarte atrăgător, un fel de a privi din afară, dar în seara asta, ea recunoscu că arăta din cap până în picioare ca o cochetă drăguţă ce-ţi tăia respiraţia.

Întorcându-se în sala de bal, Sophie se opri în uşă, pentru a observa scena. Formaţia cânta rock’n’roll, iar pe ringul de dans perechile se răsuceau, strigau, scuturându-şi în neştire şoldurile. Ea zâmbi, molipsită de veselie, apoi privirea ei se plimbă de la grupurile care dansau spre bar, care era în partea opusă a încăperii, faţă de mesele unde se mânca. Aici, un bărbat înalt şi suplu stătea cu un picior pe suportul de alamă, sorbind bere dintr-un pahar oferit de o fată al cărei corp făcea o invitaţie sexuală directă. Bărbatul purta o cămaşă cu mâneci lungi din mătase albă, o vestă din piele gălbuie de antilopă şi pantaloni asortaţi şi era, probabil, îmbrăcat ca un fermier. Era cu spatele la ea, dar, în clipa în care şi-a mişcat capul, i-a zărit profilul. În timpul serii, câţiva dintre petrecăreţi şi-au dat jos măştile, iar bărbatul şi partenera lui şi le-au scos de asemenea.

Sophie simţi o lovitură de şoc. Inima ei începu să bată mai repede. Fermierul era Diether.

Cum…? De ce…? Ce ironie a sorţii l-a adus acolo? se întreba ea, confuză. Când spusese că-şi va petrece seara în oraş, ea bănuise că îi va însoţi din nou pe italieni dar, deşi era cu un grup de oameni; aceştia erau în mod clar prietenii lui. Deci asta însemna că fata era prietena lui? Nu s-a făcut nici o referire la faptul că ar exista o femeie în viaţa lui, dar de ce nu? Era o partidă bună şi un bărbat care arăta bine şi, oricât de distrus a fost când a murit soţia lui, trecuseră deja cinci ani. Sophie o cercetă atent pe fată. Cu o gură micuţă, piele fină ca porţelanul şi un păr ca inul, lung, avea genul de faţă care ar face onoare coperţilor de reviste. Şi, îmbrăcată într-un costum îndrăzneţ, cu pantaloni la mare vogă, guler roz din blană şi cizme de

zână, era genul de fată care provoca suspine. Păcat că stricase totul devenind genul „priveşte-mă, nu crezi că sunt minunată”?, se gândea Sophie, apoi şi-a dat seama că era răutăcioasă.

Dintr-o dată, Diether împinse paharul de-o parte şi, stând în spatele partenerei lui, se întoarse pentru a cerceta încăperea. Privirea lui cercetă dansatorii şi se plimbă până când, ajungând la Sophie, se opri. Blocată. Când li se întâlniră privirile, Sophiei i se opri răsuflarea şi pulsul începu să i se accelereze. Trebuie să fi fost la aproximativ 20 de metri depărtare unul de celălalt, şi între ei lumea dansa sau discuta zgomotos, şi totuşi era ceva în privirea lui care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost numai ei doi. El părea să-i vorbească cu ochii. Realizând o legătură directă de ambele sensuri. Transmiţând mesaje intime.

Sophie îşi îndreptă umerii. Încă o dată, se purta prosteşte. Diether nu transmitea nici un mesaj. Era surprins s-o vadă, asta era tot… şi, fără nici o îndoială, nu prea încântat. Se decise că ar putea să-l salute scurt din cap şi să bată grabnic în retragere spre masa ei, când licărul unui surâs atinse gura lui şi începu să-şi croiască drum prin mulţime, în mod intenţionat înspre ea. I se contractă stomacul. Pentru prima dată de când sosise în Germania, se simţise liniştită, şi acum el venea să strice asta. La naiba cu el.

— Dansează cu mine, o rugă Diether, în germană, cum ajunse lângă ea.

În spatele măştii de pisică, fruntea i se înroşi. Ceea ce anticipase ea fusese un interes scurt şi sardonic, dar veselia serii părea să-l influenţeze şi pe el. Pentru o secundă, Sophie ezită, tremurând la perspectiva de a dansa cu el, dar un refuz din partea ei

n-ar fi fost la locul lui, aşa încât îi răspunse:

— *Danke*, şi se duse în faţa lui, pe ring.

Partea din program de rock'n'roll se terminase şi, în clipa în care se alăturară mulţimii de perechi, luminile se estompară, şi formaţia începu să cânte primele note ale unui cântec de dragoste. Crezând că va dansa într-un mod convenţional, Sophie ridică o mână, dar Diether îşi puse amândouă mâinile în jurul taliei ei – ceea ce nu i-a lăsat altă posibilitate decât să-şi lase mâinile pe umerii lui.

— Îmi cer scuze că am folosit cea mai veche metodă pentru a intra în conversaţie, spuse el, după ce începură să se mişte în ritmul muzicii, dar oare nu ne cunoaştem?

N-o recunoscuse! Ochii lui Sophie se îngustară de surpriză şi era gata să izbucnească în râs. Dar, dacă nu ştia cine e, atunci asta însemna că s-a uitat la ea şi a invitat-o la dans pentru că o plăcuse, realiză ea – şi simţi o izbucnire de satisfacţie feminină. Deci, ce ar trebui să facă acum? Să-şi dea jos masca şi să exclame: „te-am păcălit" nu? Ar putea, dar... Nu şi-a dovedit Diether neîncrederea faţă de sindromul „ochi întâlniţi la prima vedere", şi nu i-a dat acum şansa de a-i arăta că, la fel ca şi fratele lui, nu era imun faţă de robia ce ţi-o provoacă dorinţa? Gura ei se contractă. O tenta să facă o poznă. Putea să încerce – sau, cel puţin mai întâi să facă nişte încercări de a-l ataca? De ce nu? Având-l atât de slab în faţa ei, ar fi o şansă bună de a-i plăti pentru insultele şi ostilitatea lui. Sophie ezită. Dar, când va vorbi, el ar putea să-i recunoască vocea.

— Nu cred, îi răspunse ea atentă, vorbind, de asemenea, în germană.

— Atunci trebuie să fi fost amanţi într-o viaţă

anterioară.

Pulsul i se accelera.

— Amanţi?

— Cum altfel poţi să-ţi explici electricitatea? întrebă Diether zâmbind, în timp ce o privea adânc în ochi. Şi să nu negi că nu te afectează şi pe tine.

— Poate că am observat un bâzâit uşor, aprobă Sophie.

Până aici, toate bune. Vocea ei nu a trădat-o, dar, bineînţeles, el nu i-a permis niciodată să vorbească cu el în propria-i limbă, şi faptul că ea vorbea atât de fluent ar putea să-l îndepărteze de orice bănuială şi să-l oprească să facă vreo legătură.

— Un bâzâit? Am fost lovit de o sută de mii de volţi, exact aici, declară Diether, fixându-şi inima. Dacă nu mă crezi, simte-o, spuse el, atunci când ea râse şi îi luă mâna.

În timp ce-i apăsa degetele pe pieptul lui, Sophie simţi căldura pielii pe sub mătasea subţire şi bătaia inimii sale. Propria-i inimă începu să bată mai tare şi-şi retrase repede mâna. El poate că era departe de a fi perfect, dar nu putea să nege farmecul lui irezistibil atunci când începea să-l excite. Oricum, important era să-şi păstreze cumpătul, ceea ce însemna că trebuie să ia iniţiativa.

— Te cred, replică ea şi se opri. Dar prietena ta nu are acelaşi efect?

Diether aruncă o privire înspre bar, unde însoţitoarea lui se supărase şi arăta mâhnită deoarece fusese părăsită.

— Anna nu este prietena mea.

— Dar arată ca şi când ar fi, observă Sophie.

El ridică din umeri.

— Poate. O trase mai aproape de el. Nici tu nu eşti aici cu cineva special. Ştiu pentru că te-am urmărit toată seara.

Pe sub masca de pisică, gura ei se strâmbă.

— Incapabil să-ţi iei ochii de pe mine?

— Hipnotizat, declară Diether.

Sophie râse din nou şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Niciodată, înainte, n-a jucat, în mod deliberat, rolul de vampă, şi totuşi era ca şi cum ar cunoaşte regulile jocului din instinct. Deghizarea o făcea să îşi abandoneze precauţia normală şi să devină mai nesăbuită. Şi, nu spusese Eva că mai ales *Karneval*-ul era momentul pentru a te purta îndrăzneţ, şi nu era astăzi ziua în care sexul slab se elibera? Cu toate că s-ar putea ca nesăbuinţa ei să aibă vreo legătură cu vinul? se gândea ea. Băuse mai mult ca de obicei. Orice ar fi, era excitant să flirtezi şi să fii ţinută strâns în braţe. Înghesuiala de pe ringul de dans nu lăsa mai mult spaţiu decât pentru a se legăna şi, în timp ce se mişcau, îşi dădea seama în mod plăcut că formele ei moi se lipeau de ale lui. Atenţie, o avertiza o voce dintr-un colţişor al minţii ei, te joci cu focul.

— Care e numele tău? o întrebă Diether.

Sophie ezită. Ceea ce îi spusese şi felul în care o ţinea în braţe erau dovezi suficiente ale dorinţei lui, aşa încât poate că ar putea să înceteze cu prefăcătoria? De fapt, ar fi suficient să-i observe Eva şi să îi salute şi masca ei ar fi ca şi dată jos. Dar când aruncă o privire înspre masă, văzu că femeia cu părul roşu era animată într-o discuţie.

— Marilyn, îi spuse ea.

El zâmbi viclean.

— Stai în faţa gurilor de aer condiţionat şi-ţi laşi

rochia să ţi se ridice în jurul taliei? întrebă el.

— De două ori pe zi.

— Am să mă asigur că voi fi prezent data viitoare.

Pentru un timp, continuară să se tachineze făcând glume, dar în mod treptat, în timp ce cântecul de dragoste era înlocuit cu un altul, şi apoi cu un altul, au devenit tăcuţi. Starea dintre ei deveni serioasă şi liniştită. Diether îşi plimba mâna pe lungimea mătăsoasă a spatelui ei şi la apăsarea fină a degetelor lui, ea îşi lăsa capul pe umărul lui. Părea cel mai natural lucru.

— E ciudat, nu pot să-mi amintesc unde sau când, dar sunt sigur că ne-am mai întâlnit, spuse el, trăgându-se înapoi pentru a o studia, când dansul se terminase. El zâmbi. Hai să mergem să bem ceva.

Sophie încuviinţă din cap.

— E o idee bună.

Acum mai era doar o chestie de timp, şi se va aprinde scânteia, şi Diether îşi va da seama cine era de fapt fata din spatele măştii; deci, la bar, îşi va arăta adevărata identitate, se hotărî.

— Nu acolo, spuse el, atunci când ea se întoarse înspre grupul de consumatori. O luă de mână, într-o strânsoare caldă şi posesivă. Mergem la etaj.

Pentru că, în general, oamenii se înghesuie şi se gândesc că undeva, într-un alt loc, ar putea fi mai puţină aglomeraţie, Sophie traversă cu el foaierul şi intră în lift. El apăsă butonul pentru etajul 6 şi când ieşiră din lift, o duse printr-un hol lung care avea dormitoare pe fiecare parte.

Pe la jumătatea drumului, Diether se opri în faţa unei uşi şi scoase o cartelă de plastic din buzunarul

vestei lui.

— Tu… tu locuieşti aici? întrebă Sophie, încurcată.

— *Ja*, replică el, introducând cartela. Cum se deschise uşa, el o prinse de mijloc. Printr-o mişcare uşoară, o conduse înăuntru împreună cu el, o învârti, sprijinit cu spatele de uşă. În cameră era întuneric. Nu putea să vadă nimic. Dezorientată, ridică o mână şi întâlni pieptul lui.

— Nu am obiceiul să aduc femei străine în camera mea, şopti Diether, vocea lui venind din întuneric. Dar tu nu pari a fi străină. Tu pari… în regulă, spuse el grăbit, şi aplecându-şi capul o sărută.

Apăsarea neaşteptată a gurii lui pe gura ei i-a distrus orice abilitate de a gândi, de a mişca, de a protesta. Luată prin surprindere, Sophie rămase nemişcată, dar în timp ce limba lui sonda în mod seducător, o dorinţă creştea în ea şi buzele ei răspunseră. Cu un murmur surd de satisfacţie, Diether începu s-o sărute cu nerăbdare şi cu sete. Ea îl cuprinse de mijloc. Gustul lui, gura lui umedă seducătoare, parfumul pielii în nările ei aveau un efect ameţitor şi dacă n-ar fi fost ţinută, ar fi existat pericolul să cadă.

— Din prima clipă în care te-am văzut, mi-am dorit să te sărut, şopti el aproape de gura ei şi o sărută din nou.

Asta e nebunie, protestă o voce din colţul minţii ei, dar Sophie nu asculta. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape. Diether spusese că părea „în regulă”, şi magnetismul sexual era reciproc – şi irezistibil. Abandonându-se dorinţei pe care el o aprinsese în ea, îi răspundea sărutărilor – până când

simţi că arde şi că sfârcurile sânilor se ridicară şi se întăriră.

— Lasă-mă să-ţi scot masca, şopti Diether.

— Nu! protestă Sophie, dintr-o dată alarmată. Lucrurile între ei s-au întâmplat atât de repede şi au ajuns atât de departe, încât acum revelaţia identităţii ei n-ar putea fi doar bruscă, ci de-a dreptul şocantă. Mai întâi trebuie să-l pregătească, explicându-i motivele.

— Aş vrea s-o mai păstrez puţin, spuse ea, gândindu-se cu febrilitate ce avea să-i spună.

Ochii ei începuseră să se obişnuiască cu întunericul şi, în lumina slabă a lunii care pătrundea printre perdele, îl văzu zâmbind şi ridicând din umeri, şovăitor, dar pregătit să accepte.

— Cum doreşti, murmură el şi se apropie din nou de ea.

Capul îi spunea Sophiei că ar trebui să înceteze şarada în *aceeaşi* clipă, dar capul ei acţiona ca un trădător. Existase un moment în care îi rezistase, dar atingerea gurii lui pe a ei îi transmisese vraja şi apărarea ei se prăbuşise. Niciodată înainte, nici un bărbat n-o stârnise în felul acesta, atât de repede, atât de total, se gândea ea, pe jumătate încântată şi pe jumătate disperată. Braţele ei se încolăciră din nou în jurul lui, şi degetele ei îşi croiau drum prin desimea părului lui blond, când, dintr-o dată simţi că îi cade panglica de la ceafă. Sophie icni şi se trase înapoi, dar în acelaşi timp, şifonul alb îi alunecă până la talie.

Tăcut, Diether îi privi sânii goi, pielea lucioasă părând argintată de lumina lunii, curbele pline şi înalte erau misterioase şi tentante în umbră.

— O, Doamne, bâlbâi el.

Îşi ridică mâinile şi, cu tandreţe, îi mângâie sânii, apoi începu să-şi plimbe palmele pe vârfurile încordate şi rigide ale sfârcurilor ei. Sophie se înfioră şi, scrâşnind din dinţi, îşi lăsă capul pe spate. Pentru o fracţiune de secundă, se lăsă subjugată de minunata agonie, dar apoi scoase un suspin înăbuşit.

— Diether…

El se trase înapoi.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă el.

— Ei, spuse ea, şi se opri pentru a-şi controla respiraţia.

— Ai auzit pe cineva spunându-mi pe nume, hotărî Diether şi, aplecându-şi capul, începu s-o sărute insistent şi arzător coborând de la umeri înspre umflătura sânilor.

— Te rog, nu, scânci Sophie.

— Te rog, da, spuse el cu glas stins. Vreau să te ling, vreau să te sorb, vreau să te gust. Am nevoie s-o fac.

În cele din urmă, îi reveni înţelepciunea şi, rechemându-şi toată forţa voinţei ei, întreaga tărie, îşi puse mâinile în pieptul lui şi-l împinse cu violenţă.

— Iar eu am nevoie ca asta să înceteze, spuse Sophie.

— De ce? nu înţeleg, protestă el, apoi se opri deoarece un sunet brusc al soneriei telefonului răsună strident în cameră. Telefonul era lângă pat şi el se întoarse pentru a se încrunta la el, apoi se smuci înapoi spre ea. De ce schimbarea aceasta bruscă de sentiment, când…?

Ea îşi trase în sus rochia.

— Răspunde la telefon, îi spuse ea.

Diether părea că şovăie, dar, la al doilea apel al

telefonului, se îndreptă înspre el, aprinse lampa de lângă pat şi ridică receptorul.

— *Ja*? întrebă el.

Repede Sophie îşi înnodă funda la ceafă. Îţi mulţumesc, Doamne, pentru acest telefon! Sunase la timp pentru a o salva permiţându-i să plece. Acum. Revelarea identităţii ei, penibilă şi jenantă, putea fi evitată, pentru că putea să se strecoare afară, să se scuze faţă de Eva şi să se urce urgent într-un taxi. Diether era pe jumătate întors şi, în timp ce aştepta ca centrala să-i facă legătura, ea atinse clanţa uşii şi o deschise încet.

— Helene? întrebă el, şi scoase un sunet scurt, de nerăbdare. Acesta nu e cel mai bun moment.

Sophie rămase încremenită. Suna mama lui vitregă? Dar de ce? Ce ar fi putut să se întâmple? Era un moment de pauză în timp ce el asculta.

— E doar o durere de stomac, spuse el, iritat. Mai aşteaptă vreo două ore şi vezi cum se comportă copilul, şi dacă mai eşti îngrijorată, cred că ar trebui să mă suni din nou.

Ea se încruntă. Helene suna în legătură cu Rudy., deci ar trebui să îşi continue ieşirea, ori ar putea sau ar trebui să rişte să rămână pentru a auzi mai mult? Era nedecisă şi şovăia când el vorbi din nou.

— Eşti la spital, în Bonn, spuse Diether, uluit.

Inima Sophiei se strânse. Îi îngheţă sângele în vine. Agitaţia îi provoca o stare de greaţă în stomac.

— Şi care e diagnosticul lor? În timpul listei care nu se mai termina, ce urmase, stătuse ca pe ace. În regulă, vin acolo cât de repede pot, spuse el în cele din urmă şi puse jos receptorul. Se întoarse. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Vin şi eu la spital, îi spuse ea.

— Tu? protestă el.

Sophie îşi scoase masca şi-şi dădu jos peruca.

— Eu, spuse ea.

Diether încremeni, apoi rosti nişte cuvinte pline de furie şi obscenitate.

CAPITOLUL ŞASE

MERCEDESUL ieşi în viteză pe şosea. Cel puţin ninsoarea a încetat să cadă, şi noaptea era clară. Undeva sus, pe cer, strălucea o lună de argint, razele ei adăugând strălucire zăpezii ce îngheţase lumea şi reflectând o miriadă de străluciri de diamant.

— Ce-ai sperat să obţii înşelându-mă şi încercând să mă seduci? întrebă Diether, cu buzele strânse de furie.

— Nu te seduceam, protestă Sophie. Privea drept în faţă, prin parbriz. Pur şi simplu ţi-am demonstrat că, la fel ca Johannes şi Lissete care au fost atraşi, având aceiaşi stimulenţi şi ţie ţi se poate întâmpla.

— Aceiaşi stimulenţi au făcut să ţi se zbată genele, să te cuibăreşti în braţele mele, şi să ieşi atât de spectaculos din rochie? întrebă el tăios.

— Acela a fost un accident! Nu vreau să vorbesc despre asta acum, reveni ea în grabă. Vreau să ştiu ce a spus Helene despre Rudy.

După ce şi-a arătat identitatea, Sophie a coborât direct în sala de bal, să vorbească cu Eva, şi-a luat haina, şi i s-a alăturat din nou lui Diether în foaier.

S-au îndreptat înspre maşină rapid şi în linişte.

— Că s-a trezit de câteva ori în timpul serii şi că era chinuit, spuse el cu tonul repezit. În înţelepciunea ei, s-a hotărât să-l sune pe doctor dar era plecat la un alt pacient, aşa încât a chemat o ambulanţă şi l-a dus imediat pe Rudy la spital.

— Şi ce spun că are?

— Nu spun nimic. Când a sunat, tocmai sosise şi copilul trebuia examinat. Şi, aparent, s-a liniştit din nou – cu toate că asta n-a oprit-o pe Helene din a continua să creadă că e pe patul de moarte. M-a rugat dacă pot să merg pentru a o susţine moral şi, în mod clar, e la pământ, aşa încât… îşi ridică şi îşi lăsă umerii în jos.

Sophie îi aruncă o privire. Diether poate că era încăpăţânat, dar nu era rău la suflet. Departe de asta. Cunoscând înclinaţia mamei lor vitrege pentru exagerare, mulţi bărbaţi nu ar lua în seamă rugămintea ei, sau ar spune ca să discute despre asta dimineaţa, dar el a răspuns la apelul ei – şi, fără nici o îndoială că a făcut treaba asta şi în trecut.

— Mai exact, cum era chinuit Rudy? întrebă ea.

— Strângându-şi picioarele şi ţipând.

— A fost bolnav? întrebă Sophie, gândindu-se dacă nu cumva Helene din nou l-a îndopat cu prea multă mâncare.

— Nu mi-a spus nimic despre asta. Trebuie să aibă… cum îi spune?… colici, asta e tot.

Au început din nou să vorbească engleza, cu toate că, fiind agitată continuu, pentru Sophie era o uşurare.

— De obicei, Rudy nu suferă de colici, protestă ea şi se încruntă. În cât timp ajungem la spital?

Diether scoase un oftat de nerăbdare.

— Nu eşti şi tu în panică?

— Nu… dar mi-ar plăcea să ajung acolo cât de repede posibil.

— Da, doamnă, spuse el scurt.

Următoarele 20 de minute i-au arătat Sophiei ce viteză poate avea o maşină Mercedes sport – viteză, cu care ea n-a condus niciodată! La început, în timp ce acul vitezometrului urca în mod constant peste 100, s-a alarmat, dar curând i-a fost clar că Diether stăpânea bine maşina. Mâinile lui erau sigure pe volan şi anticipa bine curbele şi mişcările celorlalte maşinii. Ştia ce avea de făcut.

Dar ea nu ştiuse ce făcea când ceva mai devreme s-a implicat în şarada ei, gândea ea rece. Nici dacă putea să se controleze, nici dacă putea să anticipeze, ideea că îl învăţase pe Diether un fel de lecţie era pur şi simplu o amăgire. A vrut să fie ţinută în braţe de el. I s-a revelat acest lucru în sărutările lui. Amintindu-şi cum s-a încolăcit în jurul lui şi cât de stârnită devenise, Sophie se mişca neliniştită pe locul ei. Cum a putut să fie atât de doritoare şi să se abandoneze atât de mult? Obrajii îi ardeau. Se umilise singură, recunoscu ea cu un gest amar. Necondiţionat.

Când au ajuns la imensul spital modern; întrebările puse la recepţie le-au relevat faptul că Rudy fusese dus într-o secţie pentru copii. Străbătură parcă mile întregi de coridoare tăcute, până când, în cele din urmă, s-au întâlnit cu Helene care bea ceai într-o sală de aşteptare.

— În sfârşit! exclamă ea lăsând ceaşca pe farfurioară cu un zăngănit şi sărind în picioare. Se uită la Sophie zăpăcită. Cum ai…?

— Luam cina în acelaşi loc, spuse Diether scurt.

— Oh, oh, bine, îmi pare atât de bine că aţi venit, izbucni ea. Rudy sigur se va simţi mai bine dacă ştie că eşti aici.

— Cum se simte? întrebă Sophie.

— Puştiul a suferit încă o criză cu un sfert de oră în urmă, dar acum i s-a dat ceva să-l liniştească. Doctorul i-a făcut un control şi trebuie să se întoarcă imediat cu un rezultat. Îmi dau seama că tu crezi că mă agit din nimic, Diether, continuă ea, dar dacă ai fi văzut cum Rudy… Helene se opri, deoarece un tânăr bine clădit într-un halat alb intra cu paşi mari. Cum se simte? Care este diagnosticul? Nu este ceva… ceva ce-i poate ameninţa viaţa, nu-i aşa? întrebă ea tremurându-i vocea şi cu teama acoperindu-i figura.

Doctorul scutură din cap.

— Nu.

— Sunteţi sigur? Sunteţi chiar…

— Sunt sigur, îi spuse el, cu un ton care îi spunea că se agita pentru un fleac. Se întoarse spre Diether şi Sophie. Bună seara. Şi dumneavoastră sunteţi?

Helene se grăbi să-i prezinte.

— Acesta este fiul meu vitreg, Herr von Lössingen şi aceasta este –, ea ezita, neştiind cum s-o prezinte – Sophie.

Doctorul le strânse mâinile.

— După simptomele pe care le are, copilul pare să sufere de o încurcare a intestinului mic, şi asta va necesita o operaţie. Oricum, starea lui nu pare a fi foarte avansată, aşa încât partea strânsă ar putea fi repusă uşor la loc.

Helene apucă braţul lui Diether.

— Rudy va suferi o… o operaţie? îngăima ea,

albindu-se brusc.

— Nu este o operaţie grea, spuse Sophie liniştitor, deşi se simţea şi ea şocată şi înspăimântată. Un copil de care a avut grijă o dată o prietenă de-a mea a avut aceeaşi problemă şi a stat în spital doar câteva zile.

Doctorul o privi mulţumindu-i din ochi.

— Da, nu este nici un motiv de îngrijorare. Îl vom opera dimineaţă, aşa încât sunt toate şansele ca Rudy să fie acasă miercuri sau joi. Şi nu vor exista complicaţii după operaţie. Sunt sigur că dumneavoastră şi Herr von Lössingen sunteţi nerăbdători să-l vedeţi, li se alătură el, zâmbindu-i Sophiei, aşa încât vă rog să veniţi cu mine. Când Helene făcu gestul ca şi cum ar dori să-i însoţească, el ridică o mână. De ce să nu luaţi loc şi să vă terminaţi ceaiul? spuse el, sugestia sunând mai mult ca o comandă, şi ea se aşeză din nou.

— Am impresia că mama mea vitregă a fost puţin exagerată, spuse Diether sfredelitor, după ce el şi Sophie ieşiseră.

Tânărul zâmbi.

— Mă tem că da. De două ori mai devreme, copilul era gata să adoarmă, până când ea a insistat să-l ia în braţe şi să-l deranjeze. Înţeleg că locuiţi în aceeaşi casă, aşa încât sunt câteva probleme pe care va trebui să le ţineţi în frâu atunci când copilul va fi în convalescenţă. Motivele ei sunt bune, dar e puţin cam prea entuziastă. Împingând uşile oscilante pentru a le deschide, îi duse în partea întunecată a unei secţii în care erau şase pătuţuri, câte trei în fiecare parte. În fiecare din ele, dormea câte un micuţ înfăşat. Aici este, spuse el încet.

Rudy era întins pe spate, cu braţele ridicate deasupra capului. Ochii lui erau închişi şi respiraţia îi era calmă şi regulată. Lui Sophie i se puse un nod în gât. Lacrimile îi veneau în ochi.

Sărman micuţ, se gândea ea. Ai început lupta pentru viaţă la Secţia de Reanimare, şi acum eşti din nou în spital. Lăsându-se pe vine lângă el, îl strânse uşor de mânuţă, în speranţa că, într-un fel, el ar putea să-i absoarbă prezenţa şi să se simtă mai bine.

— Se va face bine, şopti el lângă ea.

Ea înghiţi greu, apoi se îndepărtă.

— Ştiu.

— Să ai copilul în spital chiar şi pentru câteva zile, poate fi traumatizant, spuse doctorul, cum ieşiră din salon, dar avem condiţii aici, aşa încât, Frau von Lössingen, poate aţi dori să reveniţi, să fiţi aproape de Rudy?

Frau von Lössingen? Sophie înregistra surprinsă titlul. Tânărul probabil a crezut că ea şi Diether erau căsătoriţi, şi că Rudy era copilul lor. Ei au sosit împreună şi erau de vârste apropiate. Aşteptându-se ca Diether să renege rapid o astfel de legătură, aştepta ca el să vorbească, dar când el deschise gura, n-o făcu pentru a clarifica lucrurile, ci pentru a spune că simţea că mutarea ei la spital ar fi o idee bună.

— Ce crezi? o întrebă el. Era vorba să mergi la Eva, dar…

— Asta poate fi amânat, spuse Sophie repede. Vreau să fiu cu Rudy.

Doctorul încuviinţă din cap.

— Cum e instalat acum, nu e nevoie să rămâneţi în seara asta, aşa încât eu vă sugerez să vă întoarceţi mâine dimineaţă în jur de ora 9. Asta vă va

da timp să staţi cu el înainte de operaţie.

— Voi fi aici, promise ea.

El dădu detalii scurte în legătură cu instalarea ei şi cu facilităţile care erau prevăzute pentru vizitatorii ce rămâneau să stea acolo, până când o soră ieşi dintr-un birou pentru a vorbi cu el, şi-şi luă rămas bun de la ei.

— Ne vedem mâine, şi nu vă îngrijoraţi, spuse tânărul, cu un zâmbet încurajator, apoi dispăru.

În sala de aşteptare, Helene îşi terminase ceaiul.

— Cum se simte Rudy? întrebă ea.

— Doarme liniştit, o asigură Diether şi am aranjat ca Sophie să se mute la spital, cât timp el e aici.

— Să se mute? Dar unde ai să stai? întrebă femeia mai în vârstă şi, în timp ce se întorcea pe coridoare, Sophie îi explică despre camerele de dormit pe care i le descrisese doctorul.

Intraseră în holul de recepţie când un taxi trase la scară, în faţa uşilor de sticlă, şi începu să se golească de pasageri. Văzându-l, Helene se grăbi spre el şi scutură o mână înspre şofer, pentru a-l reţine.

— Voi doi vă veţi întoarce la petrecerea voastră, aşa încât eu vă voi spune la revedere, îşi strânse haina pe ea. Vezi, nu m-am agitat fără folos. Mi-am urmat instinctele şi au fost bune, îi spuse ea lui Diether, cu o aroganţă de *grande dame*[21] şi, trimiţând această săgeată de despărţire, se urcă în taxi.

— Eu nu mă întorc la hotel, mă duc la Eva, spuse Sophie, când se îndepărtă taxiul. După debandada din camera lui şi acum, cu perspectiva că

[21] mare doamnă. (N.T.)

Rudy va trece printr-o operaţie, nu avea nici un chef de frivolităţi. Se uită la ceasul de la mână. Era cu o jumătate de oră peste miezul nopţii. Ea şi Giles nu vor fi încă acasă, dar am o cheie, aşa încât pot intra singură. Într-o parte a hotelului era o legătură pentru comenzi de taxiuri şi ea se îndreptă într-acolo. Am să-mi chem un taxi.

— Te conduc eu la Eva, spuse Diether.

Ea scutură din cap.

— Nu ţi-e în drum, iar prietenii tăi probabil se întreabă unde eşti, şi…

— Trebuie să stăm de vorbă.

Stomacul lui Sophie se strânse. Ştia exact care ar putea fi subiectul discuţiei. Ei, acuzaţiile trebuiau ascultate mai devreme sau mai târziu şi, bănuia, putea foarte bine să fie mai devreme.

— Bine, spuse ea, făcându-şi curaj singură, şi, printr-un gest reflex, al bunei cuviinţe, adăugă: Mulţumesc.

În tăcere, se întoarseră la maşină şi Diether o porni înspre străzile oraşului.

— Cât de departe intenţionai să mergi cu „demonstraţia" ta? întrebă el. Până acolo încât să te culci cu mine?

— Bineînţeles că nu, replică Sophie, încordată.

— Deci zelul tău de cruciat, de-a mă face să cred că Rudy îşi are originea din şalele lui Johannes, avea limite? o ironiză el.

— Da! Am oprit… totul, nu-i aşa?

Diether îi aruncă o privire dintr-o parte, batjocoritoare.

— Dar tu ştii, şi ştiu şi eu că, având stimulenţi adecvaţi, n-ai fi avut nevoie de prea multe înduplecări

pentru a continua.

Ba se îmbujoră, gândindu-se cât de stimulante au fost mâinile şi gura lui plimbându-se aţâţător pe corpul ei. Dar avea dreptate? Ar fi continuat totul până la ameţitorul, gloriosului final? În ciuda convingerilor ei despre a fi stăpânit de dorinţă, acea precauţie fusese aruncată în vânt; întotdeauna îşi imaginase, că aşa ceva se întâmplă altor oameni, nu ei. Niciodată nu şi-a închipuit că poate deveni atât de pasionată sau atât de nesăbuită – dar nu mai putea fi sigură.

Sophie se întoarse spre el, încruntându-se.

— Au fost implicaţi doi oameni în ceea ce s-a întâmplat în seara asta şi, dacă îţi aminteşti, tu ai făcut prima mişcare, spuse ea, trecând de la apărare la atac. Comportamentul ei poate că a fost incorect şi imprudent, dar nici el nu putea avea pretenţia că a fost un tip plin de discreţie. Intenţionai să te culci cu mine? îl provocă ea.

Râsul lui Diether a fost plin de dispreţ;

— Crezi că sunt total nebun?

Ea nu credea că e nebun deloc; ceea ce credea… acum… era că a pus o întrebare prostească. Poate că ea a ajuns periculos de aproape să-şi piardă controlul, dar el? Niciodată.

— Ai acostat o persoană complet străină şi ai început s-o… s-o curtezi, spuse Sophie, iniţiind rapid o replică ofensivă.

— Dar, după cum deja îţi spusesem, credeam că te cunosc.

— Vrei să spui că ai crezut că am făcut cunoştinţă cândva, în trecutul întunecat şi îndepărtat, sau m-ai observat o dată aşteptând la coadă la autobuz? întrebă ea dispreţuitor.

Diether avu o căutătură urâtă.

— Vreau să spun că era ceva în legătură cu faţa ta ce-mi amintea… ce mă făcea să simt… ceva ce-mi spunea că vreau să… Abandonă lupta, pentru o explicaţie coerentă. Erai foarte convinsă să vii sus cu mine, acuză el.

— Aveam impresia că mergem la un alt bar, îl informă Sophie, cu *froideur*. Nu mi-am dat seama că voiai să bem ceva în camera ta, pentru că nu-mi trecuse prin cap că locuieşti la hotel. De ce locuieşti acolo? întrebă ea.

— Pentru că trebuie să fiu dimineaţa la birou, pentru a putea semna contractul italian, şi m-am hotărât că, în caz că ninge toată noaptea, ar fi mai înţelept să fiu aproape.

— Ei, când am ajuns la bar – după cum mi-am imaginat – continuă ea, voiam să-mi dau jos masca. Numai că, în clipa în care am ajuns în camera ta, te-ai năpustit asupra mea.

Degetele lui Diether strânseră volanul.

— Dar tot timpul cât am dansat, m-ai învăluit.

— Şi?

— Eram stârnit. Poate că nu gândeam cu creierul ci cu altă parte a anatomiei mele, spuse el, cu o voce agravată, şi dacă am fost condus de voluptate, aşa erai şi tu. Nu? insistă el.

În timp ce ochii lui îi întâlneau şi îi susţineau pe ai ei, erau conştienţi de sexualitatea care vibra într-un ritm liniştit între ei. Sophie ştia că el îşi reamintea cum stătuse ea în extaz, în timp ce el îi mângâia sânii, şi aşa a şi fost.

Ea îşi întoarse privirea.

— Da, mormăi ea, pentru că părea inutil să

încerce să nege.

Cu toate că circumstanţele lor erau foarte diferite, reflectă ea. Dorinţa lui Diether a fost în întregime fizică, pe când a ei a fost provocată de plăcerea interioară de a fi cu el – şi, inconştient, începuse să-i placă – o mulţime de alte date despre el. Sophie se încruntă. Deşi s-ar putea spune că aceasta i-a dat un motiv puternic, cu toate acestea, a fost regretabil. Toate instinctele ei se revoltau împotriva ideii de a începe să-i placă de el, un bărbat care o considera vinovată de subterfugiu, şi care o trata ca şi cum ar fi purtătoarea unei boli contagioase. Şi, realiză ea, ca şi cum ar adăuga insulta pe lângă injurie, el nu fusese stârnit de ea, Sophie Irving, ci de superba oxigenată *femme fatale!*[22]

— Preferi blondele? îl întrebă ea rece.

— Nu neapărat.

— Dar ai o slăbiciune pentru tipul spectaculos?

Gura lui Diether se strânse.

— Nu.

— Deci, ai jucat rolul lui Don Juan ca şi cu oricare dintre femeile asupra cărora ţi s-a oprit privirea?

— Ce sunt acestea, întrebări la alegere? întrebă el tăios şi se simţi tăcut, aparent preferând să nu mai rişte nici o glumă de asemenea natură.

Când liniştea se lăsă, Sophie scoase un suspin de uşurare. În timp ce nu putea avea pretenţia că a ieşit din lupta lor triumfătoare, considera că a reuşit să-şi menţină demnitatea – chiar dacă cu unghiile.

[22] femeie fatală. (N.T.)

— Am scos asigurarea pentru călătorie, aşa încât nu va fi o problemă să plăteşti pentru spitalizarea lui Rudy, spuse ea, mintea ei întorcându-se la copilul pe care tocmai îl părăsiseră. Am poliţa cu mine, dar nu ştiu exact ce trebuie să fac.

— Dacă mi-o dai mie, tu nu trebuie să faci nimic îi spuse Diether. Voi rezolva toate problemele financiare cu spitalul mâine. De asemenea, am să explic că Rudy nu-ţi este rudă… făcu o pauză… sau, după câte ştim până acum; nici mie.

Sophie îi aruncă o privire. Ar putea interpreta acest „după câte ştim, până acum" ca o concesie? E de acord că povestea ei ar putea fi adevărată, deci el, acum, admitea că Rudy avea o pretenţie îndreptăţită la numele von Lössingen? Nu, era un gând amăgitor. Diether n-ar fi influenţat de cuvinte simple – cuvintele ei – el ar cere dovezi puternice, şi, fără îndoială, o mulţime.

— Spitalul poate să identifice grupa de sânge a lui Rudy, spuse ea. O cunoşti pe cea a lui Johannes?

El îşi scutură capul.

— Nu.

— Dar poate fi undeva într-o fişă medicală?

— Posibil.

— Dacă poţi s-o găseşti, atunci putem vedea dacă se potrivesc, spuse Sophie. Şi se vor potrivi.

— Dar o mulţime de oameni au aceeaşi grupă de sânge, aşa încât asta nu va dovedi nimic, protestă Diether.

— Poate, dar îi va apropia pe Johannes şi pe Rudy cu încă un pas, afirmă ea.

— Crezi? El suspină. Am să rezolv asta cu

doctorul lui.

□

Helene împinse revista pe care o citise, îşi inspectă lacul de pe unghii, apoi reluă revista şi începu s-o răsfoiască încetişor, din nou.

— Operaţia durează prea mult, spuse ea, cu o privire neliniştită pe ceas. Crezi că ar putea să existe complicaţii?

Sophie tresări, întrebarea pătrunzând adânc în ea, dar expresia ei era calmă atunci când se întoarse de la fereastră.

— Nu, nu cred, replică ea. Şi doctorul a spus că Rudy va ieşi din sala de operaţie în jurul orei… ea sublinie cuvântul… 11 şi un sfert şi acum este 11 şi 20.

— Poate, dar…

— De acum în orice clipă ne va suna cineva, după cum ne-au promis, să ne spună că Rudy e bine şi să ne întrebe dacă vrem să mergem să-l vedem.

— Ai dreptate, spuse femeia mai în vârstă, liniştită, şi se reîntoarse la revista ei.

Încă o dată, Sophie privi afară la peluzele acoperite cu zăpadă care înconjurau spitalul. Dacă Helene face încă o singură referire pesimistă la situaţia actuală a lui Rudy, va *urla*. Şi ea s-a simţit agitată şi, având de liniştit sentimente şi de prevăzut repetatele reasigurări, a fost pentru ea o muncă pe care ar fi putut s-o facă mult mai uşor în alte zile. Şi totuşi, cel puţin bunica lui a sosit prea târziu pentru a vedea copilul înainte de a fi dus în sala de operaţie, se gândea ea mulţumită, prea târziu pentru a-l deranja şi tulbura cu nervozitatea ei. Reamintindu-şi timpul pe

care l-au petrecut împreună mai devreme, Sophie zâmbi. Deşi palid la faţă şi înfrânt, Rudy a avut plăcerea de a fi legănat în braţele ei, aparent fericit. Aruncă o privire peste umăr la ceasul de pe perete. Îşi dorea ca cineva să le dea vreo ştire… acum.

Când telefonul sună, un minut sau două mai târziu, Sophie se aruncă asupra lui.

— Da? întrebă ea; a fost anunţată de o soră că, aşa cum se anticipase, operaţia a fost simplă şi reuşită.

Răsuflând uşurată, o anunţă cu bucurie şi pe Helene şi se îndreptară grăbite înspre salon. Nefiind mulţumită de raportul surorii, femeia mai în vârstă insistă pentru o confirmare personală a asistentei de servici că totul a fost în regulă, dar în final a fost convinsă.

— Deci, s-a terminat bine, ciripi ea, zâmbind înspre Rudy care era încă ameţit de anestezic. Bunica trebuie să meargă la un prânz, deci trebuie să plece acum, *mein Schatz*[23], dar va fi aici mâine, să vadă cum te descurci.

Sophie o însoţi până în holul de la intrare, dar când Helene ieşi ca să-şi găsească maşina, se reîntoarse în salon. Sora îi spusese că, dacă doreşte să rămână cu Rudy până îşi revine din toropeală, poate s-o facă, aşa încât s-a aşezat lângă pătuţ privind cum, cu pripiri şi fornăituri, copilul se trezea treptat.

— Pare destul de mulţumit, remarcă o asistentă care venise să-l verifice.

Asistenta zâmbi.

— Rămâneţi.

— Într-adevăr, aprobă Sophie cu mulţumire, dar

[23] comoara mea. (N.T.)

vă supăraţi dacă rămân cu el puţin mai mult?

Pentru un timp, vorbi cu el, asigurându-l încetişor că în curând se va simţi mai bine, şi copilaşul o privea cu binecunoscuţii ochi albaştri, dar, în cele din urmă, pleoapele lui deveniră grele şi adormi. Sophie îl studie. Helene îi arătase fotografiile lui Johannes când era doar de câteva luni, când era la şcoală, când avea în jur de 20 de ani şi ea credea, de asemenea, că poate vedea o asemănare între Rudy şi tatăl lui. Va semăna cu el când va fi mare? se întreba ea. Se strâmbă. Deşi cu un păr blond, aspru, cu barbă şi mustaţă, Johannes von Lössingen fusese arătos, avea un aer cavaleresc şi fluşturatic. Şi totuşi, dacă ar fi avut părul tăiat şi faţa rasă, poate ar fi arătat mai puternic şi mai sigur pe el? Mai mult ca Diether. Îl privi pe copil. Era ciudat să te gândeşti că Diether atât de înalt şi impunător... a fost o dată atât de mititel, atât de fără apărare.

Sophie suspină. Părea să se gândească mereu la Diether. Deşi îngrijorată pentru Rudy, trecuseră cu greu 10 minute fără ca vreo imagine fugară de a lui să-i treacă prin minte, sau fără să-şi amintească vreo remarcă pe care o făcuse el. Şi noaptea trecută a stat trează ore întregi revăzând ce se întâmplase între ei la hotel.

— Cum a fost operaţia? o întrebă o voce adâncă, familiară şi, înlemnind, Sophie îşi ridică privirea, pentru a-l găsi pe subiectul gândurilor ei stând lângă ea.

Sări în picioare.

— A mers perfect. Rudy este în curs de a-şi reveni total, îi spuse ea, şi apoi, spre marea ei uluire, începu să plângă.

Când Helene fusese pe acolo a trebuit să aibă grijă şi să fie curajoasă, dar acum, toată teama ei reţinută se eliberă brusc. Umerii ei se scuturau, respiraţia îi era întretăiată, lacrimile îi şiroiau pe obraz.

— Mă… mă port prosteşte, îngăimă Sophie.

Diether zâmbi şi o îmbrăţişă.

— Nu, nu te porţi, spuse el.

Tandreţea din zâmbet şi îmbrăţişarea lui o făcură să suspine încurajată, Dacă el i-ar fi spus să se adune, ar fi putut să se descurce – doar atât – dar cu pasiunea lui, atinse o coardă a sufletului ei. Pentru o perioadă mai lungă lacrimile continuară să curgă, dar, în cele din urmă, Sophie pufăi şi-şi şterse nasul.

— Am crezut că încă eşti ocupat cu italienii, spuse ea.

El scutură din cap.

— Am scăpat de ei cu prima ocazie şi am venit direct aici. M-am gândit că între a face faţă lui Helene şi a-ţi face griji în legătură cu copilul, viaţa ar putea să ţi se pară puţin cam dură.

Sophie încuviinţă.

— Aşa a fost şi mulţumesc.

□

În zilele ce au urmat, Diether continuă să facă vizite la spital. Rudy se însănătoşea repede, aşa încât revenea şi liniştea sufletească a Sophiei, şi totuşi, în fiecare seară, el trecea pe acolo în drumul lui de la servici spre casă. La început, asta a surprins-o, dar apoi şi-a dat seama că atunci când mama lui vitregă a manifestat îndoieli faţă de progresul copilului – şi, în ciuda oricărei evidenţe, era obligată să facă aşa –

vizitele lui zilnice erau menite să-i alunge temerile.

Marti, doctorul a hotărât că Rudy şi-a revenit suficient pentru a fi externat în următoarea dimineaţă. Când a sosit Helene, îi transmise vestea cea bună şi femeia mai în vârstă a spus că-l va informa pe Diether. În acea seară, când el n-a reuşit să vină la ora obişnuită, Sophie a tras concluzia că, de vreme ce copilul va fi acasă a doua zi, el se hotărâse să nu se deranjeze. Ea nu-l condamna. El avea o muncă grea şi era normal.

Îl hrăni pe copil, îl aranjă pentru noapte şi se întoarse în camera ei. Spitalul dispunea de un bufet care servea mâncare excelentă, dar era prea devreme pentru cină, aşa încât se hotărâse să citească ceva pentru un timp. Sophie era întinsă pe canapea, când cineva bătu la uşă. Gândindu-se că era o fată care stătea acolo pentru a fi cu copilaşul ei şi cu care se împrietenise, o invită să intre.

— Intră, dar a fost Diether cel care a intrat.

— Deci nu te-ai hotărât să nu mai treci şi în seara asta, spuse ea surprinsă.

— Nu. Am întârziat la servici.

Punându-şi picioarele pe podea, Sophie se ridică în picioare. Era pentru prima dată când el intra în dormitorul ei şi se simţi conştientă că erau prima oară singuri în ceea ce, în mod fundamental, era un dormitor. Deşi era acolo o canapea, un televizor şi o masă extensibilă, marea parte a spaţiului era umplută de un pat acoperit. Şi acum, din nou, mintea ei zbura înapoi la momentul când fuseseră împreună în camera lui de hotel…

— Vrei să mergi să-l vezi pe Rudy? întrebă ea, arătând înspre uşă.

Diether scuturã din cap.

— Am fost deja sã-l vãd şi aratã bine.

— Atunci de ce eşti aici?

Îşi descheie haina de piele şi-şi bãgã mâinile în buzunare.

— Am venit sã te întreb dacã ai vrea sã mai rãmâi ca sã ai grijã de Rudy.

— Aş vrea. Am sã rãmân, rãspunse Sophie imediat. Ideea de a o lãsa pe Helene sã aibã grijã de copil în timp ce era în convalescenţã o deranja şi se hotãrâse cã, dacã i s-ar fi sugerat, va rãmâne. Am sã rãmân pânã când i se vor scoate aţele, lucru ce ar trebui sã se întâmple într-o sãptãmânã sau aşa ceva.

— Nu, voiam sã spun dacã vrei sã rãmâi ca dãdacã? Ştiu cã ai spus cã nu eşti interesatã, dar asta a fost când – el ezita – lucrurile între noi erau puţin cam prea întinse. Oricum, acum eu îţi ofer slujba.

— Deci, în cele din urmã, nu sunt chiar o aventurierã? îl întrebã ea sfidãtoare. Te-ai hotãrât cã dacã am lucrat pentru un diplomat nu pot sã am un dosar criminal, şi eşti pregãtit sã rişti sã mã ai pe lângã tine? Mulţumesc pentru votul de încredere.

Diether se încruntã.

— Uite, eu…

— Nu, nu voi rãmâne ca dãdacã a lui Rudy, spuse ea, întrerupându-l.

— Am sã te plãtesc foarte bine.

— Nu vreau banii tãi şi nu vreau slujba, spuse Sophie cu demnitate, şi cu puţinã violenţã.

— Dar sã ai tu grijã de el este soluţia idealã, protestã Diether. Rudy va fi fericit, te înţelegi bine cu Helene, şi Axel crede cã eşti…

— Nu mai vreau sã am grijã de nici un copil,

insistă ea. Îşi înclină capul. Helene nu mi-a menţionat faptul de a mă angaja ca dădacă, aşa încât bănuiesc că ei nu i-ai spus?

— Nu încă. Nu mi s-a ivit ocazia să aduc vorba despre asta. Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti? întrebă el, arătându-i genul de zâmbet care-i amintea de păsări zburând în stol din copaci.

— Sigur. Eva mi-a vorbit despre o prietenă de a ei care a angajat o fată foarte bună printr-o agenţie din Cologne, continuă Sophie, aşa că pot să-i cer numărul de telefon şi să aranjez cu ei să trimită acasă câteva persoane.

Diether se gândea la sugestia ei.

— În regulă. Tu ştii calităţile necesare şi întrebările care trebuie puse, aşa încât ai vrea să iei parte la interviuri?

— Da, aprobă ea, gândindu-se că, deşi era ceva ca un fel de schimbare radicală la el, să vrea părerea ei, ar fi încântată de şansa de a avea putere de decizie în alegerea persoanei care va avea grijă de Rudy.

— Dar înainte de a fi oferit slujba, oricărei persoane, vreau s-o văd şi eu, adăugă el. El îi aruncă o privire. Vrei să rămâi până când se va instala dădaca? întrebă el.

Sophie suspină. Săptămâna în plus care o prevăzuse în Germania părea să se prelungească în două săptămâni, sau chiar în trei.

— În regulă, spuse ea.

Diether zâmbi.

— Mulţumesc.

După ce el plecase, se prăbuşi pe spate pe canapea. El a socotit că soluţia ideală ar fi ca ea să aibă grijă de Rudy, medită Sophie, dar nu era. Pentru

că, dacă ea are grijă de copil, ar trebui să locuiască în aceeaşi casă cu el. L-ar vedea pe Diether în fiecare zi, ar vorbi cu el în fiecare zi şi aceasta, o avertizau instinctele ei, în mod inevitabil ar conduce-o la o apropiere mai mare de el – o puternică apropiere – şi în asta n-ar fi absolut nimic ideal!

CAPITOLUL ŞAPTE

DUPĂ ce-şi exprimase intenţia de a avea grijă de una singură, Sophie se întrebă dacă Helene ar putea privi angajarea unei dădace ca un afront personal şi va ridica obiecţii. Din contră. S-a declarat în totalitate de acord – cu toate că era posibil c-o făcuse pentru că se aplecase în faţa dorinţelor lui Diether. În orice caz, la timpul potrivit, agenţia a fost contactată şi în zilele care urmară au trimis o serie de solicitante, una dintre ele îndeplinind toate criteriile. Deci, sâmbătă după-masă, fata a fost chemată pentru un al doilea interviu şi de data aceasta, Diether a fost prezent.

— Ei, ce crezi? întrebă Helene, grăbindu-se în salon după ce o condusese pe fată afară.

Fiul ei vitreg se ridică şi se întinse leneş, bluza de bumbac ridicându-i-se pentru a descoperi o porţiune de piele netedă şi bronzată, deasupra jeanşilor.

— Prea tânără, decretă el.

— Are aceeaşi vârstă pe care am avut-o eu când am început, îi spuse Sophie.

— Şi prea flecară.

— I-ai cerut părerile despre îngrijirea copiilor şi ţi le-a dat, protestă ea.

— Dar i-au trebuit 10 minute întregi.

— E entuziastă, ceea ce este bine.

— Poate a fost puţin cam bârfitoare, reflectă Helene, încruntându-se în timp ce urmărea fata care dispărea în stradă şi, având pe cineva ca ea în mod constant pe lângă tine, ar fi puţin obositor.

Sophie îşi înăbuşi îndemnul de a ţipa. Ea considerase că dădaca a fost satisfăcătoare din orice punct de vedere şi la fel şi mama lui vitregă, până în clipa în care Diether a criticat-o.

— Vrei ca agenţia să trimită săptămâna viitoare o altă serie? îl întrebă ea ţinându-şi în frâu iritarea.

— Te rog. Se întoarse înspre uşă. Mă duc să spăl maşinile.

— Şi doamnele mele caritabile vor sosi în curând pentru întâlnirea comitetului nostru, spuse Helene, după ce el ieşise. Mişcându-se prin cameră, ea deveni ocupată, umflând perinile, îndreptând ornamentele, rearanjând florile într-o vază. În timp ce ele sunt aici, poţi să foloseşti biroul, îi spuse Sophiei.

— Mulţumesc, am s-o fac, spuse ea. Sunt vreo două scrisori pe care aş vrea să le scriu, aşa încât am să fac asta acum, în timp ce Rudy doarme.

Nu peste mult timp, Sophie se instală în camera liniştită plină cu cărţi rânduite, de cealaltă parte a holului. Deşi îi sunase pe părinţii ei să le spună că şederea în Germania se va prelungi, voia să le dea o explicaţie mai completă. Şi avea nevoie să scrie un rând şi vecinului care-i supraveghea casa. În timp ce scria, sunetul repetat al soneriei de la uşă şi zgomotul vocilor îi indicau că membrele comitetului se

adunaseră.

Sophie terminase amândouă scrisorile şi lipea plicurile, când un sentiment brusc o făcu să simtă că e privită. Ea înţepeni, un fior rece o străbătu pe şira spinării, apoi se întoarse pentru a-l găsi pe Axel pierzându-şi vremea privind-o pe ea, în cadrul uşii. Cât timp a stat acolo? se întrebă ea. De câteva ori de când s-a întors de la spital, l-a observat privind-o în linişte. La început a crezut că el voia s-o facă să-şi dea seama că, în mod de netegăduit, era un tânăr constant în păreri, dar acum părea mai mult un caz de infatuare. Aşa şi-a început profesia în anul anterior, se gândea alarmată – fiind spionată, supravegheată în tăcere, privită în amănunt. Dar circumstanţele sunt diferite, insista bunul simţ. Axel era un tânăr vrăjit de o dragoste de licean, asta e tot şi tu nu eşti ameninţată. Şi totuşi, când el se îndreptă spre ea, emoţia se dovedi mai puternică decât logica şi inima Sophiei începu să bată mai repede şi simţi cum i se face pielea de găină.

— Cred că eşti minunată, spuse el.

Nu reuşi să-i adreseze un zâmbet politicos.

— Mulţumesc. Adunându-şi scrisorile, se ridică în picioare. Apropierea lui o făcea să se simtă claustrofobică. Ne vedem mai târziu, îi spuse ea şi trecu în grabă pe lângă el, în hol.

Axel o urmă.

— De ce nu-l luăm pe Rudy la plimbare? îi sugeră el.

— Doarme.

— Şi atunci ce ai spune să mergem noi doi la plimbare? Ninsoarea s-a oprit şi e o zi însorită, aşa că am putea merge în parc.

Sophie scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Ai vrea să vezi un meci de fotbal? insistă Axel. Echipa de la colegiul meu…

— Îmi pare rău, sunt ocupată, spuse ea, dorindu-şi să înceteze să o bată la cap şi încercând cu disperare să plece.

— De ce? Ce vrei să faci? întrebă el.

Sophia căută frenetic prin gând un răspuns care să fie simplu de tot şi în acelaşi timp o intimidare finală, când Diether ieşi din bucătărie. Terminase spălatul maşinii şi îşi trăgea mânecile la loc.

— Merge la plimbare cu maşina cu mine, spuse el.

Axel se încruntă.

— Tu şi Sophie ieşiţi împreună? protestă el, cu o voce care oscila între neîncredere şi irascibilitate.

Diether îşi încolăci un braţ posesiv în jurul taliei ei şi o trase spre el.

— Ieşim.

Tânărul arăta morocănos.

— În cazul acesta, voi merge la meciul de fotbal singur, declară el şi smulgându-şi jacheta din cuier, ieşi din casă cu paşi apăsaţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă salvezi, spuse Sophie, trăgându-se înapoi.

Poate că îmbrăţişarea lui a fost pur şi simplu un joc de teatru, dar cu toate acestea era tulburător. Îmbrăcat obişnuit într-o bluză marinărească şi pantaloni strâmţi din pânză, subţire de in, Diether părea neglijent şi în mod copleşitor, masculin… iar hormonii ei erau în alertă roşie.

— Am auzit din întâmplare conversaţia şi mi s-a părut că deveneai puţin cam încordată, explică el, dar

am vorbit serios când am spus că ieşim împreună.

— Vrei să mă iei la plimbare cu maşina? Pentru ce? întrebă ea, devenind imediat suspicioasă.

Agăţându-şi degetele mari de buzunare, el stătea cu picioarele depărtate.

— Ca să-ţi arăt Rhinul. Deşi eşti aici de două săptămâni, n-ai avut şansa să faci o vizită turistică şi ar fi o crimă dacă te-ai întoarce acasă fără să arunci o privire.

Chinuită, Sophie ezită. O plimbare de-a lungul văii râului renumit în întreaga lume o tenta şi totuşi, mai întâi, se simţea nesigură la ideea de a fi singură cu Diether în apropierea limitată din maşină şi în al doilea rând, era îngrijorată de motivul lui. Ea încerca să-şi amintească, trebuia să-şi amintească cum a fost indusă în eroare înainte când el părea drăguţ şi de ce ar vrea el să-şi petreacă după-masa însoţind-o pe ea?

— Dar Rudy? întrebă ea.

— Atunci când se trezeşte, poate avea grijă de el Helene. Chiar şi cu o dădacă, va trebui să aibă grijă de el atunci când fata va avea zi liberă, spuse el. Şi în plus, nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât posibilitatea de a arăta copilul prietenelor ei. Tu ia-ţi haina şi eu îi voi spune că rămâne de servici.

— Apreciez sacrificiul pe care-l faci, spuse Sophie, încă eschivându-se de la un răspuns, dar…

— Crezi că am un motiv ascuns? o întrebă Diether nerăbdător. De fapt, ai dreptate. Nu fac nici un progres cu cercetările mele şi vreau să avem o discuţie. Acum du-te şi pregăteşte-te.

Ce avea de gând să facă, îi explica el, în timp ce mergeau cu maşina prin Bad Godesborg, era să treacă pe cealaltă parte a Rhinului şi să conducă spre Sud,

apoi, după 30 sau 40 de mile, să treacă înapoi râul şi să se întoarcă pe malul stâng. Aceasta însemna că plimbarea lor va începe luând un feribot şi nu a mai durat mult până când Mercedesul se amesteca printr-o duzină de alte maşini pentru o călătorie pe apă de 5 minute. În timp ce feribotul se mişca încet de-a lungul apei, au coborât din maşină şi au stat în strălucirea soarelui de iarnă.

— Debarcăm la Königswinter, Diether arătă în faţă pe celălalt mal, unde un şir de copaci retezaţi se înălţa în faţa unor case drăguţe în nuanţe pastelate. Este un oraş popular de vacanţă şi vara e plin de vizitatori. Oricum, dacă te urci pe Drachenfels – el îi indică piscurile împădurite care formau un fundal verde – sunt o mulţime de cărări liniştite.

— Drăguţ, mormăi Sophie, ascultând prea puţin.

Declaraţia lui că ar vrea să stea de vorbă a umplut-o de resentimente pentru că ea ştia că n-ar fi dus-o în sus, pe Rhin, din bunătatea inimii sale – şi, de asemenea, i-a dat o presimţire neagră. Avertizată că, imediat ce va avea un răspuns pozitiv în cercetările lui, îi va spune, se abţinea să-i ceară un raport. Poate că ar putea fi categorisită drept laşă şi totuşi prefera să nu răstoarne barca. Dar lipsa lui de progres însemna că acum îi spune că trebuie să-l ia pe Rudy şi să plece? se întrebă Sophie, începând s-o doară capul. Asta ar explica refuzul lui de a accepta fata care, orice ar spune el, trebuia să recunoască, era corespunzătoare în totalitate.

— Vezi ruina din vârf? continuă Diether. Acela este castelul Drachenfels.

Trebuia să arate puţin interes, aşa încât îşi îngustă ochii din cauza soarelui şi se uită cu coada

ochiului la turnul îndepărtat.

— *Drachen* însemnă dragon, stabili Sophie.

El încuviinţă.

— După cum spun poveştile de pe Rhin, o dată a locuit pe deal un dragon şi a fost ucis de Siegfried care, după aceea a făcut baie în sângele lui pentru a deveni invincibil. Îşi arcui o sprânceană. Bagă de seamă, fiecare deal sau insulă sau piatră de jur împrejurul acestui loc pare să fie însoţită de propria-i legendă.

Când feribotul acostă, ei merseră printr-un orăşel ciudat şi se întoarseră spre Sud. Cu pantele verzi, podgoriile şi un şir de castele cocoţate pe înălţimi, valea râului era mai mult decât la înălţimea reputaţiei sale pentru frumuseţea peisajului. Şi totuşi, în timp ce Diether continua să-i arate locurile şi s-o onoreze cu poveştile lor, Sophie devenea din ce în ce mai tulburată.

— Ai spus că cercetările tale n-au progresat, îi reaminti ea, incapabilă să mai suporte agonia.

— Nu. Înregistrările medicale ale lui Johannes lipsesc, deci nu există nici o înregistrare a grupei lui de sânge, explică el şi directorul de la bancă nu poate să dea de urma unui cec sau a unui ordin de plată bancar pentru nici o sumă, eliberate pentru Lissete, cu atât mai puţin pentru 5000 de lire.

Disperarea o făcu să-şi simtă plămânii congestionaţi. În timp ce grupa sanguină a fost ideea care era pe locul doi, ea a fost sigură că banca putea, *trebuia*, era necesar să furnizeze confirmarea poveştii ei.

— În mod sigur, Lissete a primit banii, protestă Sophie. Când mi-a spus despre asta, am putut să văd

pe faţa ei cât de uluită şi încântată era.

Diether mişcă din umeri.

— Nu se ştie de nici un fel de tranzacţie, deci…

— Deci consideri că întreaga poveste este o născocire a imaginaţiei mele? întrebă ea.

Un moment mai târziu era disperată, dar disperarea ei s-a transformat repede în mânie. Mânie pentru că soarta era hotărâtă în mod crud să se opună cauzei lui Rudy. Mânie pentru că Diether rămânea supărat – şi aparent justificat acum – îşi reţinea îndoielile în legătură cu ea. Mânie pentru că încă o dată, a fost situată în mod nedrept pe o poziţie dezavantajoasă şi împinsă în apărare.

— N-am spus asta, replică el.

— Nici n-a fost nevoie, ripostă Sophie.

— Uite…

— Sau crezi că este imaginaţia Lissetei cea care a luat-o razna?

— Ei…

— Johannes i-a trimis banii aceia! declară ea, rostind cuvintele sacadat.

— Sophie…

— Era o problemă de imaginaţie să aleagă suma de 5000 de lire? replică ea cu mânie. Dacă Lissete ar fi vrut ca povestea ei să sune mai credibilă de ce nu a rotunjit suma la *cinci sute*? Sau, pe de altă parte, dacă a fost atât de fantezistă de ce n-a transformat-o în *cincizeci de mii*? Dar ea n-a făcut-o, ea…

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă Diether, supărarea ridicându-i vocea şi strângându-i gura. Sophie…

Sophie îi aruncă o privire urâtă.

— Dă-i drumul.

— *Danke*. Dacă m-ai fi lăsat să termin, tocmai voiam să-ţi spun că Johannes avea o tendinţă de a fi ascuns şi aşa am cerut să se facă cercetările dacă nu cumva a avut un cont la o altă bancă, cont care, din anumite motive, nu a revenit la suprafaţă atunci când el a murit.

— Înţeleg, mormăi ea, scăzându-i mânia.

— Oricum nu s-a materializat nimic şi pare neplăcut. Aşa încât m-am gândit că dacă ai putea să-mi spui mai multe lucruri pe care ţi le-a spus Lissete despre legătura lor, ar putea să se ivească o idee pentru o nouă direcţie de cercetare, completă el.

Liniştea o învălui. Diether nu intenţiona să scape de Rudy – încă. Şi n-o va face niciodată, dacă va avea posibilitatea s-o prevină.

Acum Sophie se trăgea de buză, încercând să-şi amintească desele conversaţii pe fugă, scurte şi fragmentate. Lissete avea obiceiul care te zăpăcea, să vorbească, să bârfească despre oameni, fără a le spune numele şi aruncându-i, vrând nevrând în mijlocul faptelor; şi chiar şi atunci când şi-a dat seama că fata se referea la prietenul ei german, nu i-a dat prea multă atenţie. De fapt, atunci nu părea important.

— Ei, în timpul zilelor în care s-au întâlnit, el i-a spus c-o iubeşte şi viceversa. După mine, Lissete părea că e în căutarea stabilităţii, şi pentru un timp, a crezut că a găsit-o la el. Cu toate că nu mi s-a părut a fi o alegere înţeleaptă.

— De ce nu?

Sophie se încruntă. Ultima ei remarcă a fost adăugată fără să se gândească, dar ce ar putea să spună acum, în aşa fel încât să nu fie prea provocator,

prea calomnios? Deşi ea îl privise pe Johannes von Lössingen ca un parazit şi un trântor, era fratele lui Diether.

— Părea să fie genul de om care – ea îşi alegea cuvintele cu grijă – trata viaţa nepăsător.

— Vrei să spui că era un băiat răsfăţat cu un dezgust total pentru orice însemna munca grea, spuse Diether concis.

Sophie îi aruncă o privire fixă.

— Era… da.

— Ai dreptate – cu toate că a avut motive. El ezita. Cred că ar fi mai bine să îţi explic.

— Te rog.

Pentru un minut sau două, Diether stătu încruntat, privind în faţă adunându-şi gândurile.

— Pentru a începe cu începutul, trebuie să îţi vorbesc despre tatăl meu şi atitudinea lui faţă de Helene. Tata, la 25 de ani, îi era superior şi chiar dacă el şi mama mea au fost egali în vârstă şi egali în căsătoria lor, el o trata ca pe un copil drăguţ, care avea nevoie de indulgenţă şi protecţie. Şi cum ea e plină de nesiguranţă, a acceptat.

— Cum era mama ta? întrebă Sophie.

— Independentă, voluntară, plină de forţă. Dacă trebuia ceva făcut, ea nu şovăia şi nu întreba pe nimeni, ea făcea.

— Şi genele ei ţi-au fost transmise ţie, spuse ea.

Diether îi aruncă o privire amuzantă, dintr-o parte.

— Acesta e un compliment? întrebă el.

— E o consolare, replică Sophie rece. Helene mi-a spus că ai avut 7 ani atunci când a murit mama ta, continuă ea.

— Exact, şi 9 ani atunci când tatăl meu s-a recăsătorit.

— Cum te-ai înţeles cu Helene? întrebă ea.

— Foarte bine. Se agita, dar iubea şi de dragoste aveam nevoie. Amândoi părinţii în mod obişnuit au fost severi cu mine – când era nevoie să fiu certat, eram, continuă Diether, dar dacă tatăl meu îi mustra pe băieţii ei Helene era supărată şi aşa lor li s-a permis să facă mai mult sau mai puţin ceea ce au vrut. Când au fost mici, asta n-a avut prea mare importanţă, dar când Johannes a ajuns adolescent, comportamentul lui devenea tot mai voluntar. Refuza să satisfacă cea mai rezonabilă cerere, întotdeauna răspundea urât şi a început să chiulească de la şcoală. Eu eram tot timpul la colegiu, aşa încât nu l-am văzut prea des – slavă Domnului, pentru că devenise de-a dreptul nesuferit.

Sophie îşi aminti cum o descrisese el o dată.

— O pacoste pe capul omului? spuse ea, jucăuşă.

Privirea lui era serioasă.

— Cu siguranţă.

— Asta s-a întâmplat în perioada în care s-a îmbolnăvit tatăl tău? îl chestionă ea.

El încuviinţă din cap.

— Johannes avea nevoie de cineva care să fie ferm şi să-l plesnească, dar tata nu părea în stare să-şi mobilizeze nici energia, nici voinţa, în loc de aceasta, i-a lăsat toată responsabilitatea lui Helene, care nega faptul că fiul lui devenea repede un huligan. În mod constant, îi găsea scuze şi, pentru că Johannes putea s-o învârtă pe degetul mic, îi dădea mereu bani. Sume foarte mari. Diether se încruntă privind dealurile care

erau scăldate în lumina palidă a soarelui. Pentru că era acel puşti răsfăţat, cu o aparentă sursă de bani fără sfârşit, toţi nenorociţii şi amatorii de mâncare şi băutură pe seama altuia, de pe o rază de câteva mile, se învârteau în jurul lui – cu rezultatul că a devenit căpetenia unui grup de chiulangii, care beau mult şi făceau necazuri pe oriunde mergeau. În cele din urmă, fuseseră atâtea plângeri, încât Helene a fost obligată să admită că, în mod regretabil, Johannes îi scăpase de sub control. Ea apela la tatăl meu pentru ajutor şi el a trecut prin momentele de a juca rolul unui părinte sever, deşi în realitate era departe de a reuşi dar asta nu schimba lucrurile. Apoi a murit, moment în care Helene mi-a cerut ajutorul mie.

— Şi ce ai făcut? îl întrebă Sophie, când el suspină.

— Am încercat să-l fac pe Johannes să se poarte frumos, apelând la părţile lui bune, dar îmi pierdeam timpul. Partea tragică a fost… Diether îi aruncă o privire. Spuneai ceva despre Lissete, cum ea ar fi avut nevoie de stabilitate. Ei, eu întotdeauna am simţit că Johannes cerşea acelaşi lucru. Înlăuntrul lui, el părea să vrea să fie *forţat* să se conformeze, să se încadreze în acea parte sigură şi care merită a societăţii, dar i se permisese să-şi facă de cap atât de mult încât de fapt lupta împotrivă, ca naiba.

— Şi, bineînţeles, tu te luptai în contră – ce naiba – spuse ea vioaie.

— De ce am eu impresia că mă priveşti ca pe cineva asemănător cu Attila Hunul? întrebă el.

Sophie ridică o sprânceană.

— Mă întreb. Cum te-ai luptat?

— I-am spus lui Helene să renunţe să-l mai

finanţeze şi să-l informeze pe Johannes că, dacă are nevoie de bani, trebuie să-i câştige.

— Ceea ce presupun că nu i-a căzut bine.

Diether avu un râs sec.

— Dacă n-aş fi fost mai mare ca el, aş fi fost victima unei molestări psihice dureroase!

— Şi totuşi i-ai dat o slujbă la întreprinderile Von Lössingen, remarcă Sophie.

— N-a fost alegerea mea, dar nu avea calificări pentru a fi angajat altundeva şi cum Helene a insistat *ad nauseum*[24] era fiul tatălui meu şi tata a înfiinţat firma şi... bătu uşor volanul cu degetele. Oricum, nemaiprimind bani de pomană şi obligându-l să-şi petreacă timpul la birou, a fost de folos, în sensul că prietenii lui îndoielnici l-au părăsit şi el a încetat să mai bea. Aceasta nu s-a întâmplat peste noapte, într-adevăr i-au trebuit câţiva ani, dar cu 12 luni înainte de a muri, Johannes părea că se liniştise. Vezi tu, contribuţia lui în cadrul întreprinderii a fost minimală. Am făcut tot ce am putut ca să-l ţin legat de biroul lui, dar era o luptă continuă, iar eu aveam o firmă de condus.

— Lissete spunea că avea întotdeauna timp s-o scoată pentru prânz, sau la curse, îşi aminti ea.

— Da, cu toată voinţa din lume, Johannes era destul de slab la capitolul morală. Aparent, el mergea în Australia pentru a căuta afaceri noi, dar ştiam al naibii de bine că-şi petrecea mare parte a timpului lenevind pe plajă. Diether se strâmbă dezamăgit. Nu că ar fi recunoscut-o vreodată, sau că ar fi adus vreodată discuţia. După cum am spus mai devreme, era un tip plin de secrete. A refuzat să locuiască acasă

[24] la infinit. (N.T.)

şi a închiriat un apartament neîngrijit, dar Helene şi cu mine n-am avut voie niciodată să ştim ce se întâmplă acolo.

— Din care cauză n-ai ştiut de Lissete.

El încuviinţă din cap.

— Sau despre faptul că Johannes mergea la curse – după câte îmi dădeam eu seama, el n-a fost niciodată în viaţa lui la o cursă.

— Sau despre cele cinci mii de lire. Ai spus că banca nu poate găsi dovada, începu Sophie cu seriozitate, dar poate că s-ar putea reverifica, pentru că pot să te asigur că…

Diether o privi moale.

— Este aceasta săptămâna „Provocării unui bărbat”? întrebă el.

— Poftim?

— În mod clar ţi-ai pus în gând să latri din nou la mine, dar nu te deranja, pentru că am avut destule, spuse el.

— Dar, Diether…

— *Finito!*

Ea îl privi, apoi suspină. Cu câtă disperare dorea ca relatarea ei să fie crezută, să fie verificată, dar repetarea întregii poveşti ar fi la fel de folositoare ca şi cum s-ar da cu capul de un zid de cărămidă.

— Locul acesta pare interesant, remarcă Sophie în timp ce un sat pitoresc având casele lucrate în lemn şi turnuri de piatră apărea în depărtare.

— Am putea opri aici? sugeră Diether. Am putea să aruncăm o privire în jur şi să bem câte o cafea.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea, acceptă ea.

După ce au parcat maşina, trecură printr-o poartă veche arcuită într-un labirint de străzi pietruite.

De cealaltă parte erau case din lemn, pictate, care, la prima privire, arătau ca şi cum ar fi fost din evul mediu, dar, după cum le revelau plăcuţele lor, fuseseră reconstituite la modul cel mai serios. Multe erau ornate cu frize ce conţineau proverbe sau binecuvântări şi, în timp ce hoinăreau primprejur, se opreau să le traducă. Au fost explorate un splendid conac gotic şi agitaţia pieţii, apoi Diether o duse printr-o alee cu pivniţe de vinuri şi hanuri până la un restaurant plăcut.

— Axel mi-a spus că voi doi aţi avut nişte lupte, remarcă Sophie, când un chelner le aduse căni cu cafea neagră concentrată. Asta a fost, probabil, atunci când erai în procesul de educare a lui.

Diether o privi încruntat şi suspicios, dar apoi, dându-şi seama că ea nu intenţiona să-l condamne, încuviinţă.

— Axel este motivul pentru care m-am mutat înapoi cu Helene, spuse el. Vezi, deşi n-a fost niciodată atât de destrăbălat ca Johannes, cu vreo doi ani în urmă se întâlnea cu un grup de care Helene nu era prea încântată. Ei păreau să aibă o influenţă proastă şi Axel devenise zgomotos şi începea să vină beat acasă; şi atunci lui Helene începuse să-i fie greu să-i facă faţă. Era înfricoşată că ar putea să ajungă ca Johannes şi m-a întrebat dacă pot să mă mut acolo, în aşa fel încât la nevoie s-o pot ajuta.

— Vrei să spui că nu pentru a lua comanda? întrebă Sophie, cu un zâmbet răutăcios.

El dădu din umeri, înţelegător.

— Bănuiesc. În mod normal, Axel a resimţit-o când m-am mutat şi a început să mânuiască marele baston, dar e un copil cu inima bună şi în cele din urmă, a devenit înţelegător. Diether o privi pe

deasupra marginii căniі lui. Îmi dau seama că avându-l pe lângă tine, vorbind fără rost, trebuie să te simţi puţin cam deranjată, dar el nu vrea să facă rău. Axel este foarte deschis cu fetele, chiar dacă el este primul care ar recunoaşte asta, şi acum îşi încearcă şansele cu – îi aruncă un zâmbet slab – o femeie mai în vârstă, asta e tot.

— Ştiu. Nu este însă decât faptul că mă face să mă simt… nervoasă. Am fost dată afară de la ultima slujbă, spuse Sophie, hotărând că, aşa cum Diether a fost sincer în legătură cu fraţii lui, poate fi şi ea sinceră, şi aceasta s-a întâmplat pentru că soţia credea că îi vânez soţul. Bineînţeles, eu nu…

— De ce bineînţeles? o întrerupse el. După câte îmi amintesc, ai făcut o treabă destul de bună atunci când m-ai vânat la *Karneval*-ul dansant.

Ea simţi cum i se încing obrajii.

— *Nu* te vânam! protestă ea. După cum ţi-am explicat deja, tot ce intenţionam…

— Linişteşte-te, protestă Diether. A fost o glumă. Ştiu că nu eşti genul de fată care s-ar lega de un bărbat căsătorit.

— Oh… mulţumesc, murmură Sophie şi sorbi din cafea pentru a-şi reveni, câştigând timp şi reuşind să se calmeze cu această mişcare. Problema că soţul a început prin a mă admira de departe, ca şi Axel, spuse ea. Întreaga experienţă a fost atât de dezgustătoare încât am devenit paranoică la ideea că sunt fixată cu privirea, şi acum sunt tot timpul în gardă. Prea mult.

— Ai vrea să-mi vorbeşti despre asta? întrebă Diether.

Sophie ezită. Ea nu şi-ar fi închipuit că atunci când s-au urcat în maşină vor petrece după-amiaza

făcând schimb de confidenţe, dar ar putea să explice ce s-a întâmplat? De ce nu? Deşi, în linii mari, povestea a fost schiţată pentru familie şi prieteni, n-a intrat niciodată în detalii – şi acum posibilitatea de a-i spune lui părea s-o atragă în mod surprinzător.

— Da, spuse ea, apoi se încruntă, neştiind cum să înceapă.

— Câţi ani avea tipul? o ajută el.

— Peste 40. Roger a fost un tată în vârstă şi soţia lui, Glynis, avea mai puţin de 40, aşa încât a fost o mamă geriatrică.

— Câţi copii aveau?

— O fetiţă de 3 ani şi un bebeluş de un an. Copiii erau grozavi, spuse Sophie, cu un zâmbet afectuos, şi la început, m-am înţeles bine cu Roger şi cu Glynis. Lucrau amândoi la televiziune şi locuiau într-una din vecinătăţile elegante ale Londrei. Păreau să fie atât de fericiţi în căsătorie, continuă ea, reluându-şi şirul ideilor. Se sărutau şi se strângeau în braţe tot timpul, şi-şi spuneau cât de mult se iubesc. Aş fi putut să jur că Roger era tipul de soţ îndrăgostit nebuneşte, din care cauză n-am reuşit să observ semnele de avertizare.

— Care erau? o chestionă Diether.

— Acum, când privesc înapoi, era clar că Roger îmi făcea ochi dulci de câteva luni şi, ori de câte ori putea, încerca să mă atingă. Se scutură plină de dezgust. Când a început să mă privească intens, bineînţeles, am observat, dar am crezut că, de fapt, nu mă vedea pe mine, şi că visa cu ochii deschişi. Şi dacă trecea pe lângă mine şi se freca de mine, sau dacă mă prindea de ceva sau mâinile noastre se atingeau, din nou nu m-am gândit la nimic rău. Sophie se opri. Sau

aproape nu m-am gândit. Erau momente când părea ca şi cum ar face-o în mod intenţionat, dar mi-am spus că trebuie să fie imaginaţia mea. Vreau să spun că acesta era un bărbat care nu lăsa să treacă nici o zi fără să rostească jurăminte de devotament soţiei sale. Era o pereche considerată cuplul ideal de toţi prietenii lor, o pereche ce semăna cu două turturele.

— Căsătoriile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse Diether cu gravitate.

— Aceasta nu era! Oricum, într-o seară când Glynis lucra până târziu, în timp ce-mi pregăteam ceva de băut în bucătărie, a apărut Roger şi m-a anunţat, citez, că are o „poftă sexuală" pentru mine.

— Şi? întrebă el, când ea se încruntă aducându-şi aminte.

— Am crezut că trebuie să fie un fel de glumă, până când se năpusti şi încercă să mă sărute. L-am împins, şi am început să-i explic repede că sentimentul nu era reciproc, dar se năpusti din nou. Aşa încât am urcat repede în camera mea, cu intenţia de a mă încuia acolo, dar el veni după mine. Camera mea era la etajul 3, iar Roger avea vreo 10 Kg în plus, dar, Doamne cât de repede a urcat scările alea! spuse Sophie, strâmbându-se. Înainte de a avea posibilitatea să închid uşa, el intră fără să bată la uşă şi se postă acolo, roşu în obraz şi gâfâind, povestindu-mi în detaliu ce intenţiona să-mi facă. Eram înlemnită de spaimă. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar mă trânti pe pat. În acel moment intră Glynis. Se întorsese mai repede decât se aşteptase, auzise voci şi se hotărâse să afle ce se întâmpla.

Diether se strâmbă.

— Oh, Doamne!

— A fost o uşurare să fiu salvată, dar… scoase aer din piept. Înainte de a putea să spun ceva, Roger sări în picioare şi începu să-i povestească cum l-am atras în camera mea, sub pretextul de a schimba un bec. El spunea că, în clipa în care a intrat, îi mărturisisem că aveam o pasiune nebună pentru el, că l-am îmbrăţişat şi că l-am împins pe pat. Am insistat că el, de fapt, răsucea totul, şi că el a fost cel care s-a legat de mine, dar ea refuza să mă asculte.

— Şi ţi s-a spus să pleci?

Sophie încuviinţă.

— Glynis mi-a ordonat să ies afară din casă imediat. A fost atât de degradant, atât de jenant, atât de necinstit. Şi, când am revenit a doua zi ca să-mi iau lucrurile, Roger era acolo, rânjind la mine, atunci când ea nu se uita.

Diether se întinse peste masă şi îi atinse uşor mâna.

— Un bărbat josnic şi un incident josnic, spuse el cu simpatie.

— Deja aflasem că mă durea foarte mult atunci când părăseam copiii, continua ea, dar ce s-a întâmplat cu Roger în cele din urmă m-a convins că nu mai vreau să fiu dădacă.

— Şi din cauza aceasta nu vrei să rămâi şi să ai grijă de Rudy?

Ea îl privi şi apoi îşi întoarse privirea.

— Da, spuse ea, gândindu-se că, parţial, era adevărat.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Diether.

— Ceva unde pot să-mi folosesc germana. Am luat-o de la zero şi, în timpul celor trei ani cu Eva, a fost limba noastră uzuală, explică Sophie, şi recent am

început s-o îmbunătăţesc asistând la cursuri de conversaţie. Ea termină cafeaua şi văzu cana lui goală. Putem merge?

Pe drumul de întoarcere cu maşina, au continuat să meargă pe lângă Rhin, câteva mile, până când au ajuns la un pod. Aici au traversat râul şi s-au îndreptat spre Nord. Erau pe ultima porţiune din drumul spre casă, când Diether îi arătă o arcadă din piatră acoperită cu iederă, sus, pe deal.

— Acela este restul din Rolandsbogen, spuse el. A fost un castel care şi-a primit numele de la Roland, care a fost nepotul împăratului Charlemagne şi cel mai faimos paladin al lui.

— Îi este ataşată o legendă? întrebă Sophie.

El rânji.

— Normal. Roland, aşa începe povestea, era logodit cu Hildegard. Oricum, Roland a plecat la luptă şi zvonul care venea de pe câmpul îndepărtat de luptă era că fusese ucis. Auzind aceasta, Hildegard a rămas neconsolată şi s-a dus la o mănăstire de maici din Nonnenwerth, care era pe o insulă de pe Rhin, unde şi-a luat vălul şi a făcut jurământul de castitate. Dar s-a dovedit că zvonul fusese fals şi Roland s-a întors, doar pentru a descoperi că logodnica lui era încuiată departe, fără ca el s-o poată atinge. Acum singura consolare care îi rămăsese în chinul lui era să construiască un castel care avea vederea spre mănăstire, de unde putea privi în jos şi să se gândească la Hildegard, şi unde a rămas până când a murit.

— Ah, rosti ea, cu un oftat.

Diether zâmbi.

— O poveste care atinge corzile inimii.

Ea încuviinţă.

— Şi totuşi, e frumos să ştii că există dragoste adevărată şi loialitate.

— Nu e aşa, spuse el.

Auzind deodată o încordare în vocea lui, Sophie se întoarse şi văzu că i-a dispărut buna dispoziţie. El arăta sălbatic, şi totuşi cumva… vulnerabil, şi n-a avut nevoie să-l privească a doua oară ca să-şi dea seama că el se gândea la soţia lui şi la căsătoria lor. Ar putea să-l întrebe despre Christa? se întrebă ea. Nu. În această după-masă, situaţia dintre ei poate că a fost în mod surprinzător deschisă, dar ceva străin în privirea lui îi confirma ceea ce îi spusese Axel – căsătoria lui nu era un domeniu în care întrebările erau bine-venite.

— Lissete îmi povestea despre felul în care îşi petrecea o grămadă de timp împreună cu Johannes, povestindu-şi unul altuia istorii despre viaţă, spuse Sophie, făcând un salt acrobatic înapoi spre cererea lui de a-i da noi informaţii. De asemenea, ei au descoperit că aveau acelaşi gust pentru mâncarea simplă, şi…

Restul călătoriei spre Bad Godesberg s-a desfăşurat cu Sophie punând cap la cap fragmente de care-şi amintea, cu toate că nici unul nu avea vreo semnificaţie adevărată.

— Şi asta e, spuse ea, în timp ce ajungeau.

Oprind motorul, Diether se întoarse spre ea.

— Dacă Axel crede că este ceva între noi, în curând îşi va pierde interesul, aşa încât ce-ar fi să-l lăsăm să creadă asta? spuse el.

Dându-se înapoi, surprinsă, din cauza sugestiei bruşte şi neaşteptate, se încruntă.

— Dar…

— Nu vrei să continue să-ţi facă ochi dulci, nu-i

aşa?

— Nuuuu, admise Sophie.

— Atunci, am aranjat, spuse Diether decisiv şi se dădu jos din maşină.

CAPITOLUL OPT

SOPHIE ridică rama pătuţului şi-şi puse coatele pe balustradă. Ea suspină. Într-un fel sau altul, a fost o zi obositoare.

Dimineaţa i s-au scos firele lui Rudy. Doctorul a asigurat-o că procedura practic este fără durere şi totuşi, nervii ei gata pregătiţi erau întinşi ca şi corzile de pian. Şi după aceea, când copilul gângurea fericit, se simţi amorţită de oboseală. Oricum, de după-masă, Sophie simţi că doreşte şi ea să gângurească, o procesiune întreagă de dădace au continuat să facă cărare până la uşă, dar au fost dezamăgite, până acum, când a apărut o a doua candidată potrivită. Nerăbdătoare să rezolve problema, ea discută cu Helene care se declară la fel de vrăjită şi aranjară ca fata să revină două ore mai târziu pentru a-l întâlni pe Diether.

— Ai văzut-o, deci ştii că e o persoană plăcută şi prietenoasă, spuse Sophie vorbind cu Rudy, dar el a respins-o pe motivul că arăta ca şi cum ar fi tot timpul prost dispusă! Ea suspină din nou. Şi totuşi, cel puţin de data asta, *Grossmutter* a ta n-a fost de acord cu el, deci cred că acesta este un progres.

Bebeluşul îşi băgă degetele în gură şi începu să le sugă zgomotos.

Zâmbind, îl acoperi cu pătura şi îi ură noapte bună. Helene plecase acasă la o prietenă ca să joace bridge şi când Sophie coborî, se alătură lui Diether şi Axel, care se uitau la televizor. Diether stătea într-un colţ al canapelei, picior peste picior, îmbrăcat într-un pantalon de dril şi în clipa în care ea intră, el i-a făcut semn să se aşeze lângă el.

— Stai lângă mine, spuse el.

Sophie ezită. Sugestia că Axel trebuie făcut să creadă că ei „sunt împreună” însemnase că, în ultimele zile, atitudinea lui Diether faţă de ea s-a transformat în mod alarmant într-o atitudine faţă de fizicul ei. Din când în când, el îi lua mâna, o mângâia pe păr, o îmbrăţişa. Toate acestea erau făcute într-un mod cât se poate de natural şi el se simţea pur şi simplu în largul lui şi totuşi, fiecare incident a fost puternic înregistrat în sufletul ei tulburat şi în mintea ei, mai târziu gândindu-se în mod repetat la toate acestea. Şi acum părea de preferat să facă faţă la privirea liniştită a fratelui lui.

Îi adresă un zâmbet slab şi-i arătă un fotoliu.

— Voi sta aici, mulţumesc.

— Care-i problema? întrebă Diether, întinzându-se s-o prindă de încheietură, în timp ce trecea pe lângă el. Eşti încă supărată pe mine pentru că nu am acceptat dădaca?…

Prinsă în cursă, Sophie îl privi încruntată. Ea crezuse că-şi ascunsese iritarea, dar se pare că nu.

— De fapt, sunt, spuse ea, enervându-se în tăcere de degetele lui puternice şi bronzate care îi strângeau braţul. Avea tot ce voiai şi, sincer vorbind, pretenţia ta cum că ar putea fi o maniacă depresivă a fost o mulţime de…

— Vorbe goale? o completă săritor, când ea se opri.

— Da.

— Nu sunt de acord.

— Ei, greşeşti, declară Sophie.

Diether o trase de încheietură, coborând-o, în aşa fel încât ea n-a avut altă alternativă decât să cadă înspre el. Se aplecă peste el.

— Ca dracu, îi spuse el, rânjind.

— Tu eşti!

— Convinge-mă, murmură el.

— Poftim?

Strânsoarea lui deveni mai puternică şi o smuci brusc, ceea ce o luă prin surprindere. Pierzându-şi echilibrul, Sophie încercă să se apuce de ceva cu mâna liberă pentru a se feri de cădere, dar el o smuci din nou.

— Oh! icni ea, găsindu-se întinsă peste el, într-un mod lipsit de eleganţă.

— Dacă ai să mă săruţi, spuse Diether, înconjurând-o cu braţele lui, există şansa – doar una mică – că voi fi convins că dădaca putea fi luată în considerare, în cele din urmă.

Să-l sărute? Sophie recunoscu aceasta ca fiind încă o performanţă în ajutorul lui Axel şi ştiu că trebuia să răspundă nepăsătoare, cu o glumă care să încheie discuţia. Şi totuşi, cum se uita la faţa înclinată care era foarte aproape de a ei, inima începu să-i bată mai tare. Cu sprâncenele groase şi blonde, cu un nas drept şi lung şi o gură bine definită, trăsăturile lui semănau cu un peisaj fascinant, fără sfârşit. Voia să-şi plimbe degetele pe faţa lui şi, da, voia să-l sărute. Voia să simtă căldura buzelor lui pe ale ei şi să-şi plimbe limba

prin gura lui şi… când şi-a dat seama la ce-i stătea gândul, o culoare intensă îi coloră obrajii.

— Lasă-mă să plec, protestă Sophie şi, acum disperată să scape din îmbrăţişarea lui, se lupta pentru a scăpa.

— Dacă te mai zvârcoleşti aşa, ai şanse mai mari să mă convingi, spuse el, cu ceva uşuratic lucindu-i în ochi.

La aceste cuvinte, ea deveni dintr-o dată conştientă de duritatea lui care se strivea de coapsele ei. Un fior de căldură o străbătu. Că ea ar putea avea un asemenea efect asupra lui nu i s-a mai întâmplat şi totuşi, de ce nu? Diether poate că se prostea – şi intenţiona să-l prostească pe fratele lui – dar era un bărbat sănătos şi viril. Foarte viril. Foarte masculin. Şi n-a avut experienţa din trecut, când, cu o uşurinţă alarmantă, între ei a izbucnit o sexualitate atât de puternică?

— Dă-mi drumul, repetă ea, de data aceasta cu o rugăminte în vocea ei.

— Sophie, răspunse el, apărându-i o cută de seriozitate între sprâncene. Eu…

— Aţi putea voi doi să tăceţi? întrebă o voce tânără şi aducându-i cu picioarele pe pământ, se întoarseră amândoi pentru a-l vedea pe Axel privind ecranul. Aş vrea să aud ce se vorbeşte în acest program.

Diether o strânse de mijloc, o ridică de pe el şi o întoarse.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu se va mai întâmpla, îi spuse Sophie tânărului.

Ochii albaştri întunecaţi ai lui Diether îi întâlniră

pe ai ei.

— Nu? întrebă el.

Ea îi susţinu privirea cu hotărâre.

— Niciodată, declară ea.

Spre uşurarea ei, Diether acceptă cererea esenţială din declaraţia ei şi, în zilele care au urmat, n-au mai existat giumbuşlucuri, nici aparentele mângâieri afectuoase. Dacă aceasta s-a datorat hotărârii lui de a se conforma dorinţelor ei sau poate pentru că era lipsit de dorinţa de a risca s-o lase să-l aţâţe din nou sau deoarece simţea că Axel era suficient convins, ea nu ştia… dar el a ţinut distanţa. Şi totuşi, în timpul week-endului, Sophie s-a hotărât să părăsească Germania cât de curând posibil. Deşi contactul fizic n-a mai avut loc, totuşi era suficient ca Diether să intre în casă şi devenea în mod copleşitor conştientă de prezenţa lui. O sensibilitate puternică a nervilor, la limita extremă de a cădea de cealaltă parte. Era o stare de lucruri doborâtoare, atâta timp cât nu mai era ostil în mod vizibil, luând în considerare mai ales că el continua să aibă rezerve faţă de ea. Era, de asemenea, o stare de lucruri explozivă în mod potenţial. Chimia sexuală îi spunea că dacă Diether s-ar hotărî să facă un alt avans, ea ar putea fi în pericol de a cădea drept în braţele lui şi poate chiar în patul lui. Aşa că, era o stare de lucruri care trebuia încheiată.

Luni seara, Sophie aştepta în salon, când el s-a întors de la lucru. Helene îl dusese sus pe Rudy ca să-i facă baie şi Axel studia, aşa că era singură.

— Astăzi Helene şi cu mine am văzut o altă fată, despre care credem amândouă că este dădacă model, spuse ea după ce s-au salutat.

Diether se duse în faţa focului, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi cu picioarele lui lungi, depărtate.

— Deci, când am s-o văd?

— N-ai s-o vezi. Cel puţin, până când va veni la lucru lunea viitoare. Helene deja a vorbit cu agenţia şi a angajat-o.

— Fără aprobarea mea? protestă el.

Sophie îşi dădu părul după ureche.

— Mai era cineva interesat de ea şi, dacă n-am fi încheiat lucrurile astăzi, am fi putut s-o pierdem.

— Şi dacă nu-mi place fata? întrebă Diether.

— Nu este nimic care să nu-ţi placă, răspunse ea cu rapiditate. Katrin are 30 de ani, este politicoasă şi capabilă şi…

Diether îşi încleştă fălcile.

— Şi totuşi vreau s-o văd.

— De ce… ca să-i găseşti vreun defect? întrebă Sophie. Mi-ai spus să asist la interviuri pentru că ştiam care sunt calităţile necesare şi *am asistat*. Şi totuşi, de câte ori aleg vreuna – vreuna pe care şi Helene o consideră satisfăcătoare – tu refuzi să ai încredere în judecata mea.

— Nu e vorba de asta, spuse Diether, privindu-şi încruntat picioarele.

— Este! Este la fel ca în situaţia Lissetei; nu ai încredere în judecata mea atunci când spun că Lissete n-a minţit în legătură cu Rudy. Este acelaşi lucru, când tu te gândeşti că nu spun adevărul şi nu ai încredere în mine. Ştiu că Helene vine la tine întotdeauna pentru îndrumări, dar ea este cea care se va înţelege cu dădaca în fiecare zi, în legătură cu probleme cotidiene, continuă ea, deci nu e ea persoana care ar trebui, de

fapt, să aibă ultimul cuvânt?

— Aş aprecia, totuşi, dacă aş putea să văd fata, spuse el scrâşnind din dinţi.

— Să presupunem că o vezi şi că o respingi; ce se va întâmpla atunci? întrebă Sophie. Mai petrecem o săptămână trecând prin aiureala de interviuri şi în final obţinem dezaprobarea ta? Poate că am acceptat să rămân până când se va instala o altă dădacă, dar niciodată n-am acceptat să rămân pe o perioadă nelimitată – şi această situaţie începe să semene cu aşa ceva!

Fruntea lui Diether se încruntă.

— Dar alegerea unei persoane care va locui ca membru al casei noastre nu este un lucru pe care să-l faci în mod pripit, protestă el.

— Atunci întâlneşte-o pe Katrin şi dă-i un picior, dacă asta e ce-ţi doreşti, spuse ea, pierzându-şi răbdarea. Oricum, nu te aştepta ca eu să fiu aici ca să trec prin sită următoarea „încărcătură" de speranţe.

Urmă un moment lung de linişte.

— În regulă, spuse el şovăitor, fata e angajată.

Ea zâmbi.

— Katrin este într-adevăr foarte drăguţă.

— Şi tu ai să rămâi o săptămână după sosirea ei, ca să fim siguri că ştie ce are de făcut? întrebă Diether.

— Cred că două zile sunt suficiente.

— Numai două? El vorbise tulburat şi, în mod ciudat, supărat. Vei pleca în… câte, zece zile?

— Da, răspunse Sophie cu fermitate.

□

— Plec acum, declară Helene, apărând în uşa salonului, câteva seri mai târziu.

Sophie îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Îţi doresc să aduni cât mai mulţi bani.

— Mulţumesc. Axel mi-a promis să mi se alăture acolo, la ora nouă, aşa încât dacă nu a plecat la opt şi jumătate, ai vrea să-i aduci aminte? întrebă ea, întorcându-se spre Diether, care îşi termina cafeaua de după cină. Stă în pat şi ascultă muzică şi ştii că atunci când face asta, are obiceiul să uite timpul.

— Nu te îngrijora, spuse el. Mă voi asigura că-şi face datoria cum trebuie.

După ce a plecat mama lui vitregă, Diether puse pe o măsuţă joasă ceaşca şi farfurioara.

— M-am gândit mult în ultimul timp, spuse el stând departe şi înconjurându-şi gânditor genunchii cu mâinile.

— La ce? întrebă Sophie.

— La tine… şi la Rudy.

Rudy? Un fior de panică o inundă. Sophie ştia că investigaţiile lui nu au avansat şi că discuţia lor a eşuat în a găsi o nouă linie de cercetare, deci ar putea fi aceasta distrugerea? Trebuia să anuleze dădaca, să ia copilul şi să-l ducă înapoi în Anglia? A luptat din toate puterile şi n-a ajuns nicăieri, deci acum poate ar trebui să se milogească. Poate ar trebui să cadă în genunchi la picioarele lui Diether şi să-l roage.

— Ce e cu el? întrebă ea cu frică.

— Sunt de acord că e fiul lui Johannes.

Ochii ei verzi-căprui se deschiseră mari.

— Tu… tu crezi? îngăimă ea.

— Da. Şi dacă aveam puţină înţelepciune mi-aş fi dat seama mai demult.

— Deci poate să locuiască aici şi să fie educat ca un von Lössingen? întrebă ea.

Diether încuviinţă din cap.

— Bineînţeles.

Bucuria o făcu să sară de pe scaunul ei şi să se aşeze pe canapea, lângă el.

— Oh, Diether, mulţumesc, spuse ea şi, înconjurându-şi braţele în jurul umerilor lui puternici, îl îmbrăţişă.

— Nu e nevoie să te opreşti, murmură el, atunci când ea se opri dintr-o dată şi se îndepărtă.

Dar era mai mult decât suficient. Îmbrăţişarea poate că a fost spontană şi a făcut-o fără să se gândească, totuşi – chiar dacă spre deliciul ei – Sophie a fost conştientă că atunci când s-au atins, a fost ca şi cum legături au fost refăcute şi un curent i-a străbătut pe amândoi.

— Eu… eu… eu. Ce putea să spună? Mulţumesc, repetă ea.

— N-ar trebui să-mi mulţumeşti, spuse Diether. Ai putea să mă înjuri pentru că am fost atât de…

— Neîncrezător? sugeră Sophie, atunci când el se opri pentru a căuta cuvântul.

Deşi conversaţia lor acum oscila între engleză şi germană, marea parte era în engleză – după cum fusese cu câteva seri în urmă.

El avu un zâmbet strâmb.

— Şi încăpăţânat. Şi creier gol. E clar că eşti cinstită şi, cu toate că nu părea chiar aşa, mă gândesc că, înăuntrul meu, te-am exclus destul de repede din tagma trişorilor, deşi m-am agăţat de ideea că se poate ca Lissete să te fi înşelat pe tine. Dar deunăzi, când m-ai acuzat de lipsă de încredere, asta m-a făcut

să încetez şi să mă gândesc. Eu am încredere în tine.

— Da?

— Îţi jur că te consider a fi o comoară de femeie, cu un caracter moral asemănător cu al sfinţilor.

Sophie îl privi cu timiditate.

— Exagerezi, îl avertiză ea.

Diether râânji.

— Nu, nu exagerez. Este ceea ce cred. Şi am încredere în judecata ta, deci…

— Şi atunci cum de ai refuzat primele două dădace? interveni ea.

Diether se încruntă şi dădu din mână ca şi cum ar fi vrut să alunge ideea.

— Asta e o altă problemă; despre ce vorbim acum este Rudy. Deci, continuă el, am început să mă întreb de ce, când îţi respect inteligenţa, am refuzat să admit că aveai dreptate atunci când insistai că povestea lui Lissete era adevărată. Nu era logic şi, în orice caz, aşa cum ai spus, de ce ar fi minţit? Nu avea nimic de câştigat minţindu-te pe tine.

— Deci eşti convins? întrebă Sophie.

— Total. Ştiu că aceasta e o scuză dar, când ne-am întâlnit prima dată… El îşi strânse buzele. Ei, pentru o mulţime de motive, fiind dintr-o dată confruntat cu un copil, m-am supărat. Am reacţionat urât şi, începând în felul acesta, fiecare lucru părea să se potrivească şi mi s-a părut dificil să schimb metoda. Am spus o mulţime de lucruri pe care nu aveam absolut nici un drept să le spun şi îmi pare rău. Îi adresă un zâmbet rugător. Ai vrea să-mi accepţi scuzele pentru că am fost atât de neîncrezător şi al naibii de sceptic?

Ea încuviinţă.

— Îţi accept scuzele.

— Mulţumesc, spuse Diether cu seriozitate şi, ridicându-i mâna la buzele lui, îi sărută degetele.

Când, în loc să-i dea drumul la mână, el continuă să o ţină la gura lui, inima lui Sophie începu să tresară. Ochii lui albastru indigo păreau să-i trimită o vrajă, s-o prindă în capcană şi tot ce putea să facă era să-l privească înlemnită. Este ca atunci la dans, se gândi ea, zăpăcită. Diether m-a privit de-a lungul încăperii şi…

— Mi-aş fi dorit ca mama să nu-mi ceară serviciile voluntare pentru eforturile ei de caritate, se plânse o voce şi Axel intră pe uşă cu pas mare. Când îi văzu împreună, se opri şi privi urât. Îmi pare rău că vă deranjez.

Vraja se nărui şi Sophie îşi trase repede mâna.

— Nu deranjezi, spuse ea, zâmbindu-i luminos. Cum se adună fondurile în seara asta? continuă ea, în mod clar încercând să facă conversaţie. Şi ce trebuie să faci?

— Au fost vizionate curse de cai şi fiecare a pariat pe câte unul, iar un procent va merge în beneficiul animalelor sălbatice în pericol, sau aşa ceva, explică el lipsit de politeţe. Şi treaba mea e să mă plimb pe la toţi babalâcii şi să adun rămăşiţele pariurilor.

Diether îşi ridică sardonic o sprânceană.

— Zâmbind drăguţ şi făcând conversaţie politicoasă tot timpul.

Axel mormăi şi îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Distracţie plăcută, îi ură Diether.

Ochii tânărului se plimbară de la el la Sophie şi înapoi.

— Şi vouă, mormăi el cu acreală.

În clipa în care uşa din faţă pocni închizându-se, fruntea Sophiei se încreţi. Discuţia a dat ocazia unui şir de gânduri care o intrigau.

— Dacă Johannes mergea la curse cu Lissete, există posibilitatea ca el să fi mers şi cu alte ocazii, spuse ea.

Diether încuviinţă.

— Bănuiesc.

— Şi după cât se pare, atunci când a fost, a pariat… deci ar fi putut câştiga o grămadă de bani.

— 5000 de lire? protestă el, dându-şi seama dintr-o dată la ce se gândea. Ar trebui să fi fost un pariu substanţial pentru a câştiga aşa mult şi mă îndoiesc că Johannes a avut atâţia bani pregătiţi…

— Dar ar fi putut? insistă Sophie.

Diether îşi încreţi buzele.

— Bănuiesc că este o posibilitate… una mică.

— Cunoşti pe cineva care ar fi putut să meargă la curse cu Johannes? întrebă ea. Cineva care ar putea să spună dacă a avut sau nu vreodată un câştig mare?

El se gândi un moment.

— Hans… Jeachim ar putea să ne ajute. Este fiul unuia dintre prietenii lui Helene şi el şi Johannes aveau obiceiul să hoinărească împreună, explică el. Hajo este, de asemenea, oaia neagră, a familiei lui.

— Ai numărul lui de telefon?

— Trebuie să-l fi notat Helene în agendă. El îi aruncă o privire. Vrei să sun acum şi să văd dacă e acasă?

Sophie dădu din cap.

— Te rog.

Ieşi cu el în hol, unde Diether găsi numărul şi-l formă.

— Hajo? spuse el.

Deşi putea auzi numai o parte din conversaţie, în următoarele minute Sophie auzi suficient pentru a şti că ideea venită sub impulsul momentului era, într-adevăr, realitate.

— Johannes a avut un câştig mare! exclamă ea încântată, după ce el a pus jos receptorul.

— Echivalentul a 7000 de lire, raportă Diether, şi-şi înclină capul. Nu este acesta momentul în care tu îţi arunci braţele în jurul meu şi mă îmbrăţişezi din nou? întrebă el.

Sophie respiră adânc. Ea nu ştia cum a reuşit, dar a definit corect ceea ce voia să facă instinctiv… până în clipa în care s-a înfrânat.

— Să te îmbrăţişez strâns? spuse ea, adoptând un ton uşuratic.

— Aşa încât inimile noastre să bată ca una.

Ea se prefăcu că ar lua în considerare concluzia, apoi scutură din cap.

— Nu, declară ea hotărâtă.

Diether dădu din umeri.

— Merita o încercare. Hajo a fost, de asemenea, în stare să mă lămurească asupra modului în care Lissete a primit banii, continuă el.

— Da? spuse Sophie plăcut surprinsă.

El încuviinţă şi arătă înspre salon.

— Hai să mergem să stăm jos şi am să-ţi spun totul despre asta. Hajo vrea să evite problemele cu familia lui – şi din cauza aceasta n-a spus nimic până acum, explică el, după ce s-au aşezat unul lângă altul

pe canapea, dar se pare că el şi Johannes obişnuiau să meargă pe furiş la curse, în mod destul de regulat. Hajo s-a reţinut să parieze mai mult decât şi-ar fi putut permite, dar Johannes avea idei mari şi când apărea un cal despre care simţea că ar putea câştiga, împrumuta bani de la un cămătar şi făcea pariuri mari. Din ’păcate, certitudinile lui n-au fost întotdeauna pe primul loc şi a intrat în datorii – Diether se strâmbă – şi aşa, când în final a avut potul cel mare, s-a hotărât să tacă. Oricum, câştigul l-a ajutat să-şi lichideze datoriile, să păstreze o sumă mare pentru el şi să-i dea lui Hajo, care s-a întâmplat să viziteze Londra în aceeaşi săptămână, 5000 de lire pentru a-i da lui Lissete.

— Bani peşin? spuse Sophie. Deci de aceea nu există nici o urmă a vreunei tranzacţii bancare.

— *Ja*. Aparent Johannes a primit banii de la bukmeiker în monedă germană şi o parte din ei i-a schimbat imediat în monedă engleză. Şi atunci când Hajo l-a întrebat dacă nu era prea generos, el i-a răspus nu, pentru că era un cadou pentru viitoarea lui mireasă care-i purta copilul.

— Ce simţea Johannes în legătură cu copilul? întrebă ea.

— În al nouălea cer. Diether ezita. Şi eu sunt, de asemenea…

Auzind un sunet de la etaj, Sophie se încruntă.

— A gemut Rudy, îl întrerupse ea. Nu m-ar mira dacă în curând îi vor ieşi dinţii. De mâine am să-i dau ceva să roadă, dar acum, dacă mă scuzi, ar fi mai bine să mă duc şi să-l văd.

El dădu din umeri cu şovăială.

— Du-te, spuse el.

Copilul scânci şi în următoarele două ore şi, deşi

tulburările lui veneau intermitent, au fost suficiente pentru a preveni orice altă discuţie serioasă. Oricum, cam pe când Helene şi Axel s-au întors, el se linişti şi, când toată lumea s-a dus la culcare, era deja adormit.

Sophie, imediat ce s-a băgat sub pătură, îşi luă broşura. În cele din urmă era aproape de sfârşit, aşa încât avea să citească pentru un timp, se hotărî ea… să citească şi să se scufunde în fericirea de a şti că Rudy e recunoscut de Diether ca nepot. Ea zâmbi. Tot ce şi-a dorit pentru băieţel s-a adeverit. Era cu familia lui şi… Ea ascultă. De cealaltă parte a casei, Rudy scâncea din nou. A aşteptat un minut sau două, dar acum era din nou linişte. Sophie începu să citească atunci când auzi încă un scâncet îndepărtat. Ea suspină. Ar trebui să meargă la el? Dar scâncetele se auzeau pe jumătate şi, pe lângă asta, Helene l-ar auzi cu siguranţă. S-a reîntors la cartea ei când, nu mult mai târziu, copilul scoase un ţipăt strident. Acum Helene trebuie să fi fost alertată, dar se pare că, la fel ca şi Axel, dormea de obicei buştean şi de-a lungul următoarelor minute, plânsul lui continuă.

Dându-se jos din pat, Sophie îşi găsi halatul şi-l îmbrăcă, cu toate că, în clipa în care ieşea în grabă pe coridor, plânsul lui Rudy încetă. Se îndreptă spre camera lui, dar cum ajunse aproape, pasul îi deveni nesigur şi încet. Diether vorbea cu copilaşul cu o voce groasă, liniştitoare, apoi începu să cânte.

Mergând mai departe în vârful picioarelor, Sophie pândi de după uşă. Camera era luminată de o lampă mică şi în lumina slabă îl văzu ţinându-l în braţe pe copil. Nu purta decât o pereche de pantaloni albaştri de pijama, ca şi Rudy, într-un costumaş alb pluşat pentru noapte, care era legănat pe pieptul gol al

lui Diether. Văzând bărbatul şi copilul împreună, i se puse un nod în gât. Diether arăta atât de musculos, atât de masculin şi totuşi atât de tandru. Şi Rudy, care îl privea solemn, se cuibărise în braţele lui cu o uşurinţă care părea să spună că acela era locul de care aparţinea.

— *Schlaf ein, mein Prinzchen, schlaf ein*[25], cânta Diether, fredonând un cântec de leagăn de care îşi aducea aminte că şi Eva îl cântase copiilor ei. Dormi, prinţişorul meu, dormi, traduse Sophie, automat.

Când se termină cântecul de leagăn, el îşi ridică ochii şi o văzu. Îi zâmbi.

— Ştii, îi spuse el încetişor, cred că Rudy, de asemenea, seamănă cu Johannes. Puse copilaşul în pătuţ şi, cu atenţie strânse pătura în jurul lui. Acum închizi ochii şi dormi şi nu mai scoţi nici un sunet până dimineaţă, spuse el. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, susură Sophie, când pleoapele lui Rudy se închiseră ascultător.

Pentru un moment sau două, Diether privi cu seriozitate copilul, apoi i se alătură lângă uşă.

— Se părea că nu l-a auzit nimeni, aşa încât m-am gândit să văd ce pot face, explică el, în timp ce mergeau înapoi pe coridor.

— Şi te-ai descurcat bine, remarcă ea, zâmbind. Ajunseră în dreptul uşii ei. Noapte bună, spuse Sophie.

În timp ce se întorcea să plece, Diether ridică o mână şi, cu tandreţe, îşi trecu degetele pe sub bărbia ei, croindu-şi drum înspre părul ei des, castaniu.

— Noapte bună, *Liebling*[26], murmură el şi ochii lui coborâră pe gura ei şi ea ştiu că avea s-o sărute.

---

[25] dormi, prinţişorul meu. (N.T.)
[26] Iubito. (N.T.)

Sophie se dădu un pas înapoi. Era foarte conştientă că mai devreme, când îl îmbrăţişase instinctiv, Diether, de asemenea, a simţit curentul – dar ea n-a vrut ca el să-i răspundă la acesta, nici atunci şi nici acum. Sărutul lui ar putea fi periculos, seducător şi în mod trist, ca un drog.

— Am crezut că am terminat cu şarada cum că am fi… împreună? spuse ea, pe un ton înţepător, datorită agitaţiei. Axel nu-i aici, aşa încât nu trebuie să te deranjezi – cu toate că, chiar dacă ar fi fost aici, nu ar mai fi necesar, adăugă ea.

Fruntea lui Diether se încruntă.

— Mai spui încă o dată?

— Poate că Axel mai are încă tendinţa de a insista cu privirea, dar nu mă mai îngrijorează, îi spuse Sophie şi tăcu. Ea începu pentru a-şi căuta o scuză limpede, pentru a-l opri, dar, dintr-o dată, îşi dădu seama că ce spunea era adevărat. Povestindu-ţi despre incidentul cu Roger se pare că a fost terapeutic, continuă Sophie. Înainte, atunci când mă fixa cu privirea, mă deranja, dar acum mă descurc… aşa încât, poţi termina prefăcătoria.

El o privi printre umbre.

— Nu este prefăcătorie, spuse el şi n-a fost niciodată.

— Nu? ochii ei se măriră, nereuşind să înţeleagă. Dar…

— Am recunoscut că era din cauza lui Axel şi, iniţial, îmi spuneam că aşa e, dar când te atingeam era pentru că voiam să te ating, pentru că *aveam nevoie*. Diether se încruntă când un scârţâit de arcuri dintr-o cameră de-a lungul coridorului îi indică faptul că fratele lui se întorcea în pat. Hai să stăm de vorbă în camera

ta, spuse el şi, înainte ca Sophie să poată protesta, o conduse înăuntru şi închise uşa. Nu trebuia decât să-i spun lui Axel să înceteze să se hlizească şi ar fi făcut-o, continuă el, dar aveam nevoie de o scuză ca să fiu aproape de tine. Când s-a trezit Rudy mai devreme în seara asta, eram pe punctul de a-ţi spune că, aşa cum Johannes se simţea în al nouălea cer ştiind-o pe Lissete însărcinată, aşa sunt eu... pentru că, dacă ea n-ar fi fost, noi doi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Şi, adăugă el repede, sunt foarte fericit că ne-am întâlnit.

Respiraţia Sophiei deveni neregulată.

— Oh, spuse ea.

Ştia că un răspuns ar fi fost stupid, dar, simţindu-şi capul plin de o plăcere ameţitoare, a fost tot ce a putut să spună.

— Când am fost la balul mascat poate că nu ţi-am ştiut numele, continuă Diether, dar în subconştient ştiam că eşti tu.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Ţi-am recunoscut gura. Gura ta aţâţătoare, delicioasă, tentantă, murmură el, ridicându-şi o mână pentru a-şi trece degetul pe conturul buzelor ei. Nu mi-am dat seama de asta atunci; singurul lucru pe care-l ştiam când te-am privit a fost o atracţie care mă sorbea, dar asta a fost cauza pentru care nu mi-am dat seama. Îţi aduci aminte când am fost afară, în faţa casei Evei şi un fulg de zăpadă a căzut pe buzele tale? Voiam să-l ling. Voiam să te sărut. Voiam să-ţi dau jos hainele şi să fac dragoste cu tine, exact atunci şi acolo, spuse Diether, vocea îngroşându-i-se. Şi, când te-am văzut la hotel am simţit imediat acelaşi lucru. În regulă, a fost instinctiv. Şi nu are nici un sens la un nivel logic, dar cumva am ştiut că eşti o femeie după

care eram nebun. Şi sunt.

— Dumneata? bâlbâi Sophie.

— Da. Îi adresă un zâmbet deformat. Este un lucru bun că afacerea cu italienii a fost finalizată atunci când a fost, pentru că acum se pare că îmi petrec marea parte a timpului la birou, cu privirile pierdute, gândidu-mă la tine, spuse el şi o trase în braţele lui.

La prima senzaţie, atingerea exploratoare a limbii lui în gura ei, buzele Sophiei răspunseră, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-şi băgă mâna în părul blond de la ceafă, simţindu-i asprimea şi desimea printre degete. Aşa cum tot ce şi-a dorit pentru copil s-a împlinit, aşa şi dorinţele ei secrete puteau fi împlinite, se gândea ea în extaz – pentru că acum ştia că explozia de sentimente de care era conştientă tot timpul a fost de ambele părţi. Şi acum, diferenţele dintre ea şi Diether au dispărut, ceea ce însemna că nu mai era nimic care să-i oprească în a se îndrăgosti, nimic care să-i ţină despărţiţi.

El îi desfăcu cordonul şi-şi strecură mâinile înăuntrul halatului, plimbându-le încet pe deasupra toracelui şi a sânilor ei. În timp ce-şi plimba degetele pe vârfurile încordate ale sfârcurilor ei, simţurile Sophiei pluteau. Fără încetare, ea se lipea de el. Voia să fie goală. Voia ca bariera fragilă a mătăsii să fie îndepărtată. Voia să simtă căldura şi apăsarea atingerii lui pe pielea ei goală – dar voia, de asemenea, să-l atingă şi ea.

Lumina de la veioza de lângă pat sclipea în părul de pe pieptul lui, dându-i impresia că ar fi fire aurite. Îşi ridică mâinile şi îl mângâie încet, mândrindu-se cu rotunjimea muşchilor lui care se simţeau pe sub piele, prin asprimea părului.

— *Leibling*, murmură Diether, afecţiunea lui rămânând o mângâiere a cuvintelor. Mâinile lui îi mângâiau formele, coborând uşor de-a lungul spatelui ei, până ce i-au atins fesele. E suficient să fii aproape de mine trei secunde şi senzaţia pe care o am este una de întărire a organelor, murmură el, apăsând-o de el, pentru a-i simţi bărbăţia plină de dorinţă.

Sophie zâmbi privindu-l în ochi.

— Am observat, spuse ea.

Diether râse încetişor. O sărută din nou şi, ca şi cum ar fi silit, mâinile lui începură să-i studieze corpul.

— Te-ar deranja dacă ai ieşi din rochie din nou? murmură el, de asemenea, fiind incomodat.

— Dacă insişti, spuse ea.

— Insist.

Sophie făcu un pas înapoi şi îşi dădu jos de pe umeri halatul apoi încet, îşi desfăcu bretelele de pe umeri. În timp ce cămaşa de noapte aluneca în jos, trecându-i peste mijloc, peste zvelteţea şoldurilor, ajungând pe podea, Diether o privea cu ochii îngustaţi. Privirea lui încântată urmărea de sus sânii ei – globuri umflate cu aureole mari, de un roşu intens, apoi hoinări în jos, peste abdomen, spre tufişul secret de bucle negre, în arcada ei.

— Te vreau mai mult decât pe oricare femeie din viaţa mea, rosti el răguşit.

— Şi eu te vreau pe tine, spuse ea, apoi se hotărî că trebuie să-i spună adevărul în legătură cu sentimentele ei. Diether, eu… începu ea, apoi se opri, întorcându-şi capul instantaneu spre uşă, plină de spaimă. Cineva bătuse la uşă. Cine e? întrebă Sophie, coborând repede la podea pentru a-şi băga mâinile prin bretele, ca să-şi reîmbrace cămaşa de noapte.

— Eu, Axel. Am auzit zgomote, aşa că ştiu că nu dormi.

— Dacă intră aici, ameninţă Diether, cu un ton rău prevestitor, voi…

— Ce vrei? întrebă ea.

— Să te avertizez în legătură cu Diether, şopti tânărul cu răutate. Ştiu că pare pasionat de tine, dar nu fi sigură că este interesat de o legătură de lungă durată. Nu este şi ştii de ce? Pentru că încă este agăţat de Christa.

— Ticălosul! spuse Diether, asprimea răzbătându-i din glas.

Sophie îl privi şi, pentru o secundă, privirile lor se întâlniră, dar apoi el îşi întoarse privirea. O mână de gheaţă îi strânse inima Sophiei. Ochii lui goi şi încurcaţi au fost elocvenţi şi la fel era şi nervul care i se zbătea la tâmplă.

— N-a fost serios cu nimeni de când a murit Christa, continuă Axel şi nu se gândeşte serios în legătură cu tine. Tot ce vrea este o prezenţă în… *Verdammt*[27]! exclamă el, când uşa se deschise dintr-o dată şi se văzu faţă în faţă cu Diether.

— Ce naiba crezi că faci? îl întrebă Diether cu furie.

Tânărul înghiţi în sec şi îşi strânse cu nervozitate bluza de la pijama.

— Eu… eu n-am ştiut că erai aici.

— Mi-am dat seama, spuse Diether supărat. Şi când voi avea nevoie de tine pentru a face o judecată a afacerilor mele personale şi intime, îţi voi spune, dar până atunci, îţi voi rămâne îndatorat dacă nu ai interveni!

---

[27] Afurisit. (N.T.)

— OK, OK, bâlbâi Axel.

— De asemenea, aş considera ca o mare favoare – şi la fel şi ea – dacă ai înceta să-i faci ochi dulci Sophiei, îi spuse el tăios.

— Îmi pare rău, spuse tânărul şi, cu un zâmbet ruşinos pe faţă, se întoarse grăbit de-a lungul coridorului şi intră în camera lui.

Liniştea atârna între ei, încărcată şi plină de tensiune.

— Trebuie să plec, spuse Diether. Îşi frecă cu sălbăticie fruntea. Nu pot… nu putem… nu acum.

Sophie deschise uşa larg.

— Noapte bună,. Spuse ea pe un ton îngheţat de încheiere.

El o privi pentru o clipă.

— Noapte bună, replică el şi ieşi.

Ea se suci şi se răsuci în pat până spre dimineaţă. Ar fi trebuit să ştie că Diether a rămas în robia soţiei lui, se gândea ea cu disperare. S-ar fi cuvenit să-şi dea seama că el nu doreşte, nu are nevoie de înlocuire. Nu i-a văzut expresia când ea a remarcat dragostea adevărată şi loialitatea lui Roland şi Hildegard? Nu ştia că el încă simţea durerea să vorbească despre Christa? Diether poate că i-a spus că o doreşte mai mult decât a dorit pe oricare altă femeie în viaţa lui şi totuşi nu i-a spus că îi pasă mai mult, îşi aminti ea. Sophie simţi dintr-o dată cum se goleşte de orice sentiment. Diferenţa era semnificativă. Tot ce a avut el vreodată în gând în legătură cu ea a fost o tentativă fizică, în timp ce ea a crezut că se aflau la începutul unei relaţii plină de consacrare – dar sexul fără angajament nu era stilul ei.

A fost periculos de aproape de a face dragoste

cu el, se gândea ea cu ciudă. De asemenea, a fost pe punctul de a-i spune că-l iubeşte – şi să se facă singură de râs. Şi încă foarte tare. Sophie numără zilele până când avea să plece. Erau 5. Cinci zile când ea va face, va rezolva, tot ce poate să o ţină departe din calea lui şi să fie sigură că nu va mai fi niciodată singură cu el. Îşi lovea perna fără încetare. Apoi, săptămâna viitoare, când aceste cinci zile chinuitoare se vor termina şi va pune între ei sute de mile, va începe procesul de vindecare.

CAPITOLUL NOUĂ

— *E* atât de cald, parcă ar fi în toiul verii, şi nu primăvară, remarcă Helene, curăţând scamele stacojii de pe costumul ei de lână. Ai ales ziua perfectă pentru o plimbare pe Drachenfels.

Sophie strânse mai tare căruciorul copilului.

— Da, spuse ea.

— Şi sunt sigură că Katrin va fi dădaca perfectă pentru Rudy, spuse femeia mai în vârstă entuziasmată.

— La fel sunt şi eu. Tu nu te... superi de faptul că a fost angajată? încercă ea s-o întrebe.

— Să fiu cinstită, e o mare uşurare. Helene părea ruşinată. Să mă gândesc că mă pot adapta cu uşurinţă să am grijă de un copil, la vârsta mea, a fost puţin prea optimist.

— Poate, aprobă Sophie. Privi în jos înspre calea de trecere unde primele maşini erau dirijate spre feribot. Mai bine m-aş îmbarca. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

— Eşti sigură că n-ai vrea să vin să te iau când te întorci? veni întrebarea. Aş putea face să fiu aici în jurul orei…

— Mulţumesc, dar nu e o problemă pentru mine să iau un taxi.

Helene deschise uşa maşinii.

— Atunci îţi urez distracţie plăcută, spuse ea veselă, în timp ce se urca în maşină.

Sophie îi adresă un zâmbet silit.

— Voi încerca.

Să se distreze era imposibil, medită ea, o jumătate de oră mai târziu în timp ce împingea căruciorul, în sus, pe o cărare, într-o pădure. Soarele poate să strălucească, cerul poate fi albastru fără nori, pământul de sub copaci poate fi acoperit cu flori sălbatice, dar inima ei era grea. Mâine îşi va lua rămas bun de la copil. Mâine se va întoarce în Anglia. S-a format o legătură între Rudy şi bunica lui şi părea să fie deja fericit cu Katrin – aşa încât el n-ar trebui să-i simtă lipsa prea mult. Dar ei îi va fi dor de el. Lacrimile o înţepau pe sub pleoape. În mod dureros. Când Lissete a dispărut, a fost nevoită să tacă din gură şi să-l păstreze pe copil, se gândea Sophie, într-un moment de revoltă dureroasă. Nu, n-ar fi trebuit. Chiar dacă s-ar fi permis, ar fi fost egoist să îl păstreze şi nu spre binele lui Rudy. Prezentul şi viitorul lui erau mult mai strălucitoare aici. O avea pe Helene care să-l iubească, ca pe ochii din cap, o dădacă ce are grijă de cele mai obişnuite probleme, Diether pentru a-i asigura securitate materială şi o influenţă masculină serioasă.

Diether. Sophie înghiţi în sec. Nu avea de gând să plângă lângă copil, şi refuza s-o facă. Pe lângă ceea ce ar fi putut să fie, dacă… A doua zi după încercarea

nereuşită de a face dragoste – când pete întunecate în ochii lui i-au spus că el, de asemenea, şi-a petrecut noaptea fără să doarmă şi gândindu-se – se întreba dacă el ar putea să-i spună că tânjeala lui după Christa cea demult decedată s-a încheiat şi că ea avea acum primul loc în afecţiunile lui. Dar speranţele ei erau zadarnice. Diether a fost sobru, introspectiv, tăcut… şi, recunoscând că i-au rămas gândurile concentrate asupra soţiei lui, hotărârea ei de a-l evita a devenit mai puternică.

— *Guten Tag* îi spuseră cu drăgălăşenie un cuplu de vârstă mijlocie cu pălării moi şi cizme pentru plimbare, trecând pe lângă ea în timp ce coborau dealul.

Sophie zâmbi şi le adresă un salut. Plănuise să vină la Bonn la toamnă, reflecta ea în timp ce se plimba, dar poate ar trebui să modifice acest plan? Să-l vadă pe Rudy, mulţumit şi stabilit, ar fi o mare uşurare şi totuşi, cum se va simţi când îl va reîntâlni pe Diether? Va fi o rană nevindecată? Distrusă? A avut şi ea, în trecut, parte de prieteni – inclusiv o relaţie serioasă şi lungă – dar n-a avut niciodată sentimente atât de puternice faţă de nici un alt bărbat, aşa cum avea faţă de el. Îşi mări pasul şi ritmul. Diether poate să continue să se necăjească pentru soţia lui moartă, dar ea nu-şi va pierde perioade de timp fără sfârşit şi fără sens necăjindu-se în legătură cu el, chiar dacă el era cel destinat să fie dragostea vieţii ei.

— Când am să-l văd pe Diether din nou, dacă am să-l văd, îmi voi fi revenit, îi spuse Sophie îndrăzneaţă copilului.

Copilul făcu o grimasă.

Cum ajunseră la o poiană înfrunzită, cărarea se

împărţi în două. Să urmeze panta uşoară în sus, să se alăture plimbării celor care discutau îndreptându-se spre ruinele castelului ori s-o ia pe cărarea mai liniştită? se întreba Sophie.

Liniştea învinse. N-o tenta să fie alături de ceilalţi; scopul venirii ei aici, astăzi, era să petreacă puţin timp singură, cu Rudy. Timp ca să-şi ia în linişte rămas bun de la el. Timp ca să se consoleze singură că, şi dacă era un regret, o durere grea în pieptul ei, decizia ei de a-l aduce pe copil în Germania a fost cea bună. Pentru câteva minute, merse cu greutate printre copaci, dar, dintr-o dată, pădurea se termină şi ieşiră în strălucirea puternică a soarelui. Sophie clipi. În faţă, pe o parte a dealului, o porţiune mare cu iarbă arăta ca o vedere scenică şi împinse căruciorul spre ea. Aşezându-se pe o bancă cioplită în piatră, îşi dădu jos jacheta şi-şi puse ochelarii de soare.

— Vezi râul? îl întrebă pe copil, arătând departe, în jos, spre Rhin-ul care curgea ca un şarpe lat, albastru. E lung de aproape 800 de mile şi trece prin 3 ţări. Îi arătă docurile, care păreau la fel de mici ca nişte vaporaşe de jucărie, navigând pe apă. Şi vezi vapoarele?

El zâmbi din nou.

Sophie privi din nou spre panorama de primăvară. Pante împădurite, luxuriante se derulau în jos, înspre râu. Soarele strălucea în turnuri de biserică din satele răspândite în depărtare. La orizont, câmpii înceţoşate, formau o pată de verde şi galben. Putea să înţeleagă de ce-i plăcea lui Diether să trăiască aici, se gândi ea, apoi se încruntă. Ar trebui să nu mai insiste în a se gândi la el. Ce avea importanţă acum era viitorul, nu trecutul. Şi-n viitor ea avea să fie foarte

ocupată.

Suflecându-şi mânecile pulovărului ei alb de bumbac, îşi puse mâinile cu hotărâre pe genunchii îmbrăcaţi în pantalonii strâmţi şi începu să-şi formeze un plan de acţiune. Când se va întoarce acasă, în primul rând, va trebui să-şi găsească o slujbă. Ar putea, de asemenea, să pună în vânzare casa bunicului ei – renovarea era încheiată – şi să cumpere un apartament cu profitul care-i rămâne. În plus, ar putea să termine prietenia cu acel tânăr care nu-i spunea nimic. S-a hotărât că ar putea, iniţial, să caute un loc ca translator şi să se mute speculând cât ar putea de pe urma casei, când Rudy scoase un chicotit brusc. Căruciorul era înclinat în afara luminii directe a soarelui şi, atunci când se uita, îl văzu pe copil privind înapoi, de-a lungul cărării. Aerul lui de aşteptare îi spunea că cineva se apropia şi s-a întors să se uite. Inima începu să-i bată ca o tobă. Un bărbat blond, înalt, cu haina costumului lui gri închis atârnându-i pe umăr, se îndrepta hotărât, cu paşi mari, înspre ei. El nu era plictisitor. El nu era neinspirat.

— *Guten Tag*, spuse ea, auzindu-şi vocea tremurată.

— Bună, replică Diether, gâfâind din cauza efortului. Se duse lângă Rudy ca să-l gâdile. Ce face domnul Un Dinte?

Răspunsul copilului era plin de o plăcere aproape de paroxism.

— Ce faci aici? întrebă Sophie, bucuroasă că putea să se ascundă în spatele ochelarilor întunecaţi.

Rudy poate că era încântat, dar ea se simţea aspră. Mai era o singură seară, o singură noapte prin care trebuia să treacă aşa că de ce, după ce a reuşit

cu succes să păstreze distanţa între ei, a trebuit ca Diether să apară acum?

— Am vrut să stau de vorbă cu tine, aşa încât am venit acasă după prânz, dar Katrin mi-a spus că l-ai scos pe Rudy pentru plimbare. Pieptul i se ridică şi îşi şterse o urmă de transpiraţie de pe frunte. În ultima jumătate de oră am cercetat în sus şi în jos dealurile, căutându-vă pe voi.

— Despre ce voiai să vorbeşti? întrebă ea cu răceală.

Diether îşi atârnă haina de spătarul băncii şi se aşeză lângă ea.

— Despre tine, despre mine... El se opri reglându-şi respiraţia. Şi despre Christa.

Fiecare fibră, fiecare celulă a Sophiei bătură în retragere. Ea nu dorea să i se spună asta, în timp ce corpul lui tânjea trădător după al ei, şi inima lui încă aparţinea femeii moarte. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a-i asculta confesiunea, explicaţiile, nici scuzele. Într-adevăr, dacă avea să-şi ceară iertare pentru frustrarea lui emoţională, dacă apela la ea pentru înţelegere, s-ar fi simţit crucificată.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea tăios, şi încercă să se ridice.

— N-ai să mă eviţi din nou, spuse Diether, punându-şi o mână pe braţul ei şi reţinând-o. Intenţionam să stau de vorbă cu tine în timpul week-endului, numai că tu ai dispărut ca să stai cu Eva.

— M-am dus ca să n-o fac după ce părăsesc Bad Godesberg-ul. Am stat în Germania mai mult decât m-am aşteptat şi vreau să mă duc acasă, se apără Sophie.

— Bine, dar în ultimele două zile ai avut-o pe

Katrin tot timpul lipită de tine, aşa încât mi-a fost imposibil să stau de vorbă cu tine.

— Plec mâine, spuse ea, o fărâmă de disperare ascuţindu-i vocea, şi nu sunt interesată de…

— Nu eşti interesată de mine? întrebă Diether. Ochii lui indigo păreau să străpungă ochelarii ei de soare. Eşti…

— Poate că sunt… am fost, se corectă Sophie cu rapiditate, obrajii devenindu-i roz când şi-a dat seama de greşeală, dar n-a fost niciodată mare lucru.

— Deci îţi dezveleşti pieptul pentru orice bărbat?

Obrajii ei roz luară foc.

— Nu.

— Şi nici n-ai merge în pat cu orice bărbat, stabili Diether.

— Uite, problema este… începu Sophie.

— Problema este că atunci când am ieşit din camera ta, câteva seri în urmă, n-a fost pentru că mă gândeam a doua oară la ceea ce simt faţă de tine, sau pentru că mă hotărâsem că nu vreau să fac dragoste cu tine, spuse el, mângâindu-i încheietura cu buricul degetului mare. A fost pentru că şovăiam s-o fac ştiind că s-ar putea ca Axel să pândească dincolo de coridor. Ar fi fost limitat şi aveam nevoie… am nevoie… ca prima dată când facem dragoste, să fie fără inhibare şi perfect. Diether avu un zâmbet strâmb. Cum am crezut că ar fi putut să fie la hotel. Ea se încruntă la el.

— Dacă n-aş fi oprit totul atunci, tu ai fi… ai fi continuat? îngăimă ea.

— Dacă telefonul Helenei nu ar fi oprit totul, o corectă el, da. Sophie, sunt doar om, şi m-ai aprins atât de al naibii de tare şi…

— Dar în legătură cu… precauţiunile? întrebă ea.

— Le-aş fi luat. Fiind om, nu înseamnă că îmi iau riscuri fără a fi necesar. Despre Christa, continuă el.

Sophie îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— Axel mi-a spus cât de greu îţi este să vorbeşti despre ea şi nu e nevoie s-o faci. Cum tocmai ţi-am spus, plec dimineaţă şi…

— Dar este nevoie, o întrerupse el. Ştii de ce mi-era greu să vorbesc despre Christa? Era pentru că mă simţeam atât de vinovat.

Fruntea ei se încreţi de confuzie.

— Vinovat? repetă ea, ca un ecou.

— Da. Şi sesizează trecutul… mi-a *fost* greu. Ce altceva ţi-a spus Axel? întrebă el.

— Errr… numai că voi doi aţi locuit împreună, v-aţi hotărât să vă căsătoriţi şi apoi, câteva luni mai târziu, soţia ta a murit.

— N-a comentat de ce ne-am căsătorit? întrebă Diether. Nu ţi-a spus că Christa era însărcinată?

Sophie îl privea cu ochii larg deschişi.

— Nu.

— Şi că n-ar fi fost niciodată o nuntă dacă ea n-ar fi fost însărcinată?

Dându-şi jos ochelarii întunecaţi, ea se încruntă. Adăugând aceste surprinzătoare şi neaşteptate dimensiuni la reminiscenţele lui, îşi simţi înăbuşită aversiunea de a nu asculta.

— Cred că ar fi mai bine să-mi explici, spuse ea.

Diether îşi întinse picioarele.

— Deşi eu am sugerat ca Christa să se mute în apartamentul meu – o sugestie pripită, negândită,

începu el încet, eu niciodată n-am spus că aş vrea ca relaţia noastră să devină legală – pentru că aveam îndoieli în legătură cu stabilitatea noastră.

— Şi Christa voia să se căsătorească?

— Da. Ea n-a spus-o niciodată direct, dar totdeauna făcea aluzii. Aluzii puternice. Îndoielile mele s-au dovedit a fi justificate, continuă el, pentru că o dată ce noutatea a dispărut – ceea ce a durat cam vreo trei luni – legătura noastră a devenit fără viaţă şi răsuflată. Problema a fost că, de fapt, niciodată n-am avut prea multe în comun, şi acum tăceri prelungite apăreau când nu mai aveam nimic să ne spunem unul altuia.

— Cum era Christa? întrebă Sophie.

— După cum arăta, cred că poate fi comparată cu Anna, fata de la *Karneval*-ul dansant. Cât despre personalitate… Diether se uită cu coada ochiului la peisaj. Petrecea ore întregi cu prietenele ei flecărind despre modă şi cosmetică – era consultant de frumuseţe – dar avea prea puţin interes în orice alt lucru mai substanţial. Evenimentele curente pentru ea erau inexistente şi la fel era şi cariera mea. Dacă aş fi pomenit oricât de puţin despre ceea ce făceam la lucru sau despre orice speranţe pe care le aveam pentru viitor, privirea ei devenea pierdută. Johannes şi ea se înţelegeau foarte bine şi îmi dau seama că ei s-ar fi potrivit mai bine, spuse el laconic. Oricum, am atins punctul în care mă angrenam singur să-i spun că vreau ca fiecare dintre noi să mergem pe drumurile noastre şi s-o rog să se mute, când Christa a descoperit că era însărcinată. El respiră uşor, aducându-şi aminte. Ceea ce a fost un lucru cu care nu am fost niciodată de acord. Pentru că era clar că, în relaţia noastră nu avea

ce căuta un copil, am fost foarte atent cu măsurile de precauţie, explică el. Ea a optat pentru varianta de a folosi pilula, dar au fost vreo două nopţi când a neglijat s-o ia.

— Accidental?

— La acel moment nu am fost sigur şi, pentru o perioadă mai lungă, am avut bănuiala cum că ea ar fi încercat să mă prindă în capcană în mod deliberat. Dar acum înclin să cred că, aşa cum insista ea, pur şi simplu uitase.

— Ce-a simţit Christa când a aflat că va avea un copil? îl chestionă Sophie.

— Era încântată… până când a început boala. Oricum, când m-a anunţat că e însărcinată, eu i-am spus că ar trebui să ne căsătorim, ceea ce am şi făcut, foarte repede.

— Simţeai că e de datoria ta?

— Pentru Christa şi pentru copil. De asemenea, am crezut că pot învinge faptul că relaţia noastră s-a dezvoltat fără să contribuie şi plăcerea la aceasta. Mă înşelam singur. Diether se încruntă privindu-şi picioarele. Deşi înainte stăteam la muncă ore întregi, după ce am început să locuim împreună, am lăsat-o mai încet, dar după nuntă am început să petrec mai mult timp la birou, mai mult timp călătorind. Christa mă acuza că exageram cu munca, dar nu era aşa. Deşi aş fi putut să neg destul de greu, foloseam afacerile pentru a limita timpul pe care trebuia să-l petrec cu ea. El făcu o pauză. Dar, de asemenea, din cauza absenţelor mele, atunci când a început să sufere de greaţă, n-am avut idee cât de grav era.

— Axel a menţionat faptul că Christa a avut o boală rară; greaţa era legată de aceasta? întrebă

Sophie.

— Da. Era ceva unde problema esenţială începea prin deshidratare datorată bolii şi asta a fost ceea ce a omorât-o. Îşi ridică ochii spre ai ei. După aceea, părea ca şi cum prin neglijenţa mea, i-am lăsat pe Christa şi pe copil să moară şi m-am simţit atât de fără inimă, atât de al naibii de vinovat.

— Credeai că, dacă ai fi stat mai mult pe lângă ea, ţi-ai fi dat seama că e în pericol?

Diether încuviinţă.

— De asemenea, am continuat să mă gândesc că dacă n-aş fi lăsat-o însărcinată prima dată, atunci n-ar fi fost niciodată bolnavă. Şi ştiind c-am continuat să mă culc cu ea şi că copilul a fost conceput atunci când plănuiam să termin cu relaţia noastră, mi se părea totul mai grav.

Fruntea Sophiei se încreţi.

— Christa nu-şi dădea seama că se deshidratează?

— Nu şi nici doctorul, până când a fost prea târziu, cu toate că a reieşit faptul că, pentru anumite motive, ea era susceptibilă la aceasta în mod particular.

— Aşa încât, chiar dacă ai fi îngrijit-o în mod constant, nu exista nici un motiv pentru care tu să fii alertat, spuse ea.

— Nici unul.

— Şi faptul că a rămas însărcinată – asta a fost doar soarta.

— Da, recunoscu Diether şi acum nu mă mai acuz de nimic. Dar până cu câteva zile în urmă, am făcut-o, din care cauză, oricând cineva menţiona ceva despre căsătoria mea, făceam scandal.

— Te acuzai singur până cu câteva zile în urmă? protestă Sophie.

El încuviinţă.

— După ce a murit Christa, a fost o perioadă lungă în care mă condamnam singur, îmi făceam reproşuri, explică el, dar, în cele din urmă, bătându-mi capul încontinuu, am obosit şi am ascuns toată întâmplarea undeva, în spatele minţii mele. După cum trecea timpul, am hotărât că mă vindecasem, cu toate că, bineînţeles, nu era aşa – pentru că atunci de ce eram atât de îngrijorat în a începe o legătură cu o altă femeie?

Ea îi aruncă o privire.

— Vrei să spui că de 5 ani n-ai avut nici o prietenă?

— Nu, nu vreau să spun asta. Au fost legăturile ocazionale, neserioase şi nu am fost un celibatar convins, spuse Diether pe un ton sec, dar niciodată nu mi-am permis să mă apropii emoţional de cineva. Şi nici nu am vrut să devin apropiat. S-a întâmplat numai când te-am întâlnit să... Se opri şi-şi frecă degetele de falcă. Mai bine ţi-aş povesti asta de la început şi în totalitate. Când te-ai confruntat prima dată cu mine şi mi-ai spus că Rudy e al meu, părea ca şi cum ar fi fost copilul pe care ar fi trebuit să-l am, copilul pe care l-am pierdut.

Sophie îşi reaminti cât de profund sustras părea.

— Şi a durut?

El se strâmbă.

— Era ca şi cum ai fi îndepărtat pielea care acoperea o rană adâncă şi nevindecată – lucru care, bineînţeles, l-ai făcut. Într-o fracţiune de secundă,

toate sentimentele mele nevindecate m-au inundat din nou şi m-au făcut să mă simt confuz şi să devin agresiv. O parte din mine îşi spunea că vrei să mă înşeli, după cum crezusem pe jumătate că Christa încercase să mă prindă în capcană. Cealaltă parte era gelozia că fratele meu avusese un fiu. Şi ironia că pretenţia ta cum că un copil angelic cum e Rudy aparţinea lui Johannes, care n-a făcut nimic sau n-a câştigat merituos în întreaga lui viaţă, nu-mi dădea pace. A treia parte – Diether privi în jos, spre copilul care începuse să aţipească – îmi doream foarte mult să ai dreptate şi să fie al meu. Vezi tu, în timp ce detestam faptul că Christa rămăsese însărcinată, m-am găsit pe mine entuziasmat în mod surprinzător de ideea de a avea un fiu sau o fiică. Perspectiva era foarte plăcută şi mai puţin intrigantă şi atunci când Christa a murit, n-am jelit-o numai pe ea, ci de asemenea şi pe copil. Soţia unui prieten a născut în aceeaşi săptămână în care ar fi trebuit să nască şi Christa şi, pentru aproape un an, m-am dus s-o văd pe fiica lor la intervale regulate. Şi-n acelaşi timp, mă gândeam cum ar fi putut face copilul meu aceleaşi lucruri, având acelaşi progres.

— Din care motiv ai ştiut că Rudy nu arăta ca un copil de 9 luni, spuse Sophie.

— Exact. Şi dorind să fi fost al meu, a fost unul dintre motivele pentru care, atunci când am fost la spital, nu l-am corectat pe doctor atunci când el a crezut că eram tatăl lui. Posibilitatea că aş fi putut fi avea o atracţie anume. Diether se opri. Celălalt motiv pentru care nu l-am corectat a fost acela că mi-a plăcut ideea lui atunci când s-a gândit că tu eşti soţia mea. Ochii lui albaştri se contopiră cu ai ei. Mi-a plăcut

foarte mult.

Inima Sophiei se tulbură.

— Oh, spuse ea.

— Oricum, când mi-am dat seama cât de atras eram de tine, continuă el, făcând cu mintea un pas înapoi, am realizat, de asemenea şi că, într-un fel sau în altul, aveam nevoie să clarific sentimentele mele şi să elimin fantoma Christei. Am făcut încercări spasmodice, dar n-a fost uşor şi am continuat să mă eschivez – până când Axel a bătut la uşa ta şi şi-a adus contribuţia. El îşi umflă obrajii. Atunci a devenit necesar să mă gândesc la aceste lucruri. Am petrecut vreo două zile disecând trecutul şi, în mod treptat, am recunoscut că, în timp ce moartea Christei ar fi putut fi o tragedie evitabilă, nu era vina mea.

— Şi acum te simţi mai bine?

El râse.

— Acum mă simt minunat. Şi acum sunt gata să fac o propunere.

— Ce fel de propunere? întrebă Sophie.

— De genul obişnuit. Diether îşi plimbă degetele pe conturul obrazului ei, ridicându-i bărbia cu degetul mare. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei verzi-căprui se deschiseră larg. În timp ce el dădea câteva rezolvări incitante şi pline de căldură din adâncul sentimentelor lui, întrebarea sinceră veni ca o surpriză.

— Să… mă… mă căsătoresc cu tine? bâlbâi ea.

— Ştiu că ne cunoaştem de scurt timp şi nu încerc să te grăbesc. El se opri pentru a se încrunta. Poate că te grăbesc, dar, la naiba, nu pot să te las să te întorci în Anglia fără să spui ceva. Vom avea nevoie de câteva luni pentru a stabili o dată, a cumpăra o

casă şi aşa mai departe şi, de-a lungul acestor luni ne vom cunoaşte mai bine – dacă tu crezi că e nevoie. Eu personal, nu cred, spuse el repede. Nu mai am nevoie de timp ca să-mi dau seama că tu eşti fata cu care vreau să trăiesc pentru tot restul vieţii mele, fata cu care vreau să îmbătrânesc, fata care este bună pentru mine, fata pe care… Sophie, *ich liebe dich*[28] spuse Diether, trecând dintr-o dată la germană, din cauza agitaţiei.

Sophie zâmbi.

— Şi te iubesc şi eu, îi spuse ea.

— Deci răspunsul e da?

— *Ja.* Oh, Diether, da!

El o cuprinse în braţele lui.

— Slavă Domnului, spuse el repede, altfel aş fi fost nevoit să aranjez să sufere Katrin nişte insulte grele.

— Astfel încât aş fi fost nevoită să rămân? întrebă ea.

El încuviinţă.

— De ce altceva crezi că am refuzat acele două dădace? Poate că n-am fost în întregime sigur de ce voiam să fac în legătură cu tine, în legătură cu noi, dar ştiam că nu te pot lăsa să dispari.

Sophie se trase înapoi.

— Eşti un ticălos, un mincinos, un pungaş, îl informă ea.

Diether rânji, fără să pară că regretă ceva.

— Doar mă îngrijeam de relaţia noastră, spuse el şi o sărută.

În timp ce gura lui o deschidea pe a ei, o senzaţie dulce o străbătu. Îşi încolăci braţele în jurul

[28] Te iubesc. (N.T.)

gâtului lui, degetele ei strângând muşchii tari ai spatelui lui. Se sărutară din nou şi din nou, gurile lor unindu-se şi devenind uşor rănite în timp ce pasiunea lor creştea.

În cele din urmă Diether se retrase.

— Trebuie să ne oprim, spuse el, respirând greu.

— Te temi să nu ne deranjeze nişte trecători străini, sau te temi să nu ne deranjeze Rudy? întrebă Sophie tachinându-l.

El aruncă o privire copilului care dormea în cărucior.

— Singura persoană de care mi-e teamă să nu deranjeze sunt eu.

Ea îşi trecu mâna aţâţător de-a lungul coapsei lui.

— Nu crezi că e puţin cam târziu să te temi de asta? întrebă ea.

Diether închise ochii şi un tremur îl străbătu.

— Mult prea târziu, aprobă el răguşit. Oricum, oricât de mult mi-aş dori să fac dragoste cu tine în aer liber – şi într-o zi o voi face – spuse el, prinzându-i degetele întrebătoare înainte de a putea să-l excite mai mult, acesta nu este timpul şi locul. El suspină. Şi, în mod regretabil, nu este nici patul meu, nici patul tău în seara asta.

— Nu, aprobă ea.

— Dar, după ce vom ajunge în Anglia, mâine şi vom merge acasă la tine…

Sophie zâmbi.

— Vom fi în largul nostru.

— Aşa încât vom aştepta până mâine, *Liebling*, murmură el şi o sărută din nou.

— Până mâine, spuse ea.

□

Deşi aranjase cu vecinul de lângă ea să vină din când în când să-i ude florile şi să-i ridice corespondenţa, atunci când Sophie deschise uşa din faţă, găsi un morman de scrisori pe preş.

— Ugh, o notă de plată pentru curent, spuse ea, adunându-le de pe jos şi începând să se uite prin ele şi…

Diether puse jos valizele pe care le căra.

— Mai întâi lucrurile mai importante, protestă el.

Ochii lor se întâlniră şi se pătrunseră. Aerul părea că pulsează.

— Vrei să spui… spuse Sophie cu respiraţia tăiată.

— Vreau să spun că, lăsându-te singură aseară, pentru mine a fost un purgatoriu şi, dacă trebuie să mai aştept un singur minut, voi muri. Mângâindu-i fundul, o conduse înspre scări. Arată-mi drumul.

În dormitorul care a fost mochetat recent, cu un covor de culoare roz întunecat şi decorat cu tapet cu chenar roz, ea trase perdelele. Sophie îşi scoase cizmele şi ieşi din jacheta pe care o purta peste salopetă, când deveni conştientă de privirea lui Diether. El îşi dăduse jos haina, dar asta era tot, iar acum stătea drept şi nemişcat, privind-o. Lovită de o timiditate bruscă, îi adresă o încercare de zâmbet.

— Nu mai scoate nimic, spuse el, îndreptându-se spre ea. Îşi apăsă buzele pe scobitura senzuală a gâtului ei. Vreau să te dezbrac eu.

Apucând inelul fermoarului de la gât, Diether începu să-l tragă încet în jos şi, atunci când ea văzu privirea din ochii lui, dorinţa intensă şi înfrânată a bărbatului, inima ei începu să bată puternic. Materialul era strâns pe ea şi, în timp ce fermoarul cobora, costumul ei părea să se desfacă ca petalele unei flori, scoţând în evidenţă plinătatea de satin a sânilor ei într-un sutien de dantelă albă, suprafaţa plată a stomacului ei, chiloţii micuţi albi, de pe şoldurile ei. El o ajută să păşească din costum apoi îşi aplecă înspre ea capul pentru a-i captura gura, sărutând-o cu furie, cu săruturi lungi, căutătoare. Sophie se mulă după formele corpului lui. El se simţea atât de tare şi atât de puternic.

— Şi eu vreau să te dezbrac, murmură ea, uitând că era ruşinoasă şi el scoase un sunet sălbatic şi aprobator din gât.

Sophie îi dădu jos jacheta de pe umeri şi îl eliberă de cravată, apoi începu să-i descheie cămaşa. Nasture după nasture era eliberat, sărut după sărut era presat pe pieptul lui, până când, în cele din urmă, trase de cămaşă cu uşurinţă, în timp ce-şi plimba mâinile pe bustul lui gol, Diether tremura.

— Acum e rândul meu, spuse el, cu ochii atât de întunecaţi, încât erau aproape negri.

Ajungând în spatele ei, îi desfăcu sutienul şi-l aruncă departe. Sophie se lipi de el, sânii ei milogindu-se şi rugându-se pentru a fi posedaţi.

— Dragul meu, suspină ea în timp ce el începu să se joace, să mângâie, să răsucească sfârcurile încordate şi sensibile între degetul mare şi degetul arătător.

— Oh, draga mea!

Asta era ceea ce-şi dorea… asta… asta. După un timp, mâinile lui alunecară în jos, înlăturând dantela albă de pe fesele ei, mângâindu-i triunghiul intim întunecat. Sophie închise ochii, respiră adânc, apoi puse mâna pe catarama curelei lui.

— Lasă-mă să te ajut, murmură Diether. Pantalonii lui şi restul hainelor dispărură. Mângâie-mă, o imploră el, în timp ce căldura vibrantă a bărbăţiei lui ajunse în mâinile ei. El scoase un oftat lung. Daaaaaaa.

Pentru un moment sau două, el rămase aşa, cedând dorinţei ce creştea tot mai mult, apoi o răsturnă cu el pe pat. Sophie simţi răceala cuverturii pe spatele ei şi mâinile lui mişcându-se cu căldură pe ea. Diether îşi aplecă uşor capul şi, în timp ce începu să-şi plimbe limba pe sfârcurile ei, ea-şi băgă degetele în părul lui răvăşit şi îl ţinu la pieptul ei. Atingerea senzuală a gurii lui, parfumul masculin, ca de mosc, senzaţia corpului lui gol lipit de al ei a adus-o la un nivel de excitaţie sexuală cum nu i s-a mai întâmplat înainte. Diether a spus că voia ca prima dată când vor face dragoste să fie fără inhibare şi perfect, se gândi ea ameţită şi aşa şi era.

În timp ce-i adresa murmure uşoare de încurajare, capul lui coborî şi simţi presiunea caldă a gurii lui pe stomacul ei, pe şoldurile ei, pe moliciunea de satin a cărnii din interiorul coapsei. Ea se zvârcoli şi ţipă, simţind cum se umezeşte între picioare.

— Te rog, imploră Sophie.

Diether se introduse în ea şi, la împingerea bărbăţiei lui, ea ţipă din nou. Apoi coapsele ei se încolăciră în jurul lui, trăgându-l în ea, mai adânc şi tot mai adânc. Pierdută în dorinţă, ea îi muşcă umărul neted, scâncind şi scoţând zgomote încete şi sălbatice.

Îşi plimbă mâinile în jos, pe spatele lui şi, atingând fesele lui încordate, îl trase în ea.

— Te rog, murmură Sophie din nou, unghiile ei zgâriindu-i carnea. Te rog.

Cu un geamăt, el începu să se mişte, şoldurile lui lovindu-se de ale ei într-un ritm dirijat şi constant. Ochii ei se închiseră; se agăţa de el, tremurând cu intensitate şi aproape în lacrimi de puterea emoţiilor care au invadat-o. Acum tot ce ştia era corpul lui suplu, musculos, pe corpul ei moale, deschis, o încurcătură de păr, transpiraţie ce curgea pe pielea goală, şi înăuntru, adânc, un izvor de umezeală. Diether gemu din nou – un sunet grav, gutural, de extaz – şi apoi ea deveni, a lui.

□

Cu tandreţe, Diether îşi plimbă mâna pe sânii ei, pe stomac, prin triunghiul de păr negru dintre picioarele ei, nu pentru a o aţâţa – erau prea sătui pentru asta – dar ca un gest de dragoste şi protecţie.

— Aveai de gând să te uiţi prin scrisori, îi reaminti el.

Cu lene, Sophie se întinse ca să adune mormanul de scrisori care fusese aruncat pe noptieră cu mai mult de o oră în urmă. Ea puse deoparte nota de plată pentru curent, plus încă vreo două care, în mod clar erau circulare, şi aruncă o privire la situaţia ei bancară. Bun, rămâne solventă. Cum ajunse la următorul plic, se încruntă. Plicul voluminos venit pe calea aerului avea ca loc de expediere Mississipi şi ea recunoscu scrisul copilăresc.

— E de la Lissete, spuse ea şi se încruntă la el,

peste pernă. Ştiu că am spus că ea nu-şi va schimba gândul în legătură cu Rudy, dar poate…

— Nu te alarma, spuse Diether încetişor. Deschide-l mai întâi.

Ridicându-se, Sophie desfăcu plicul şi scoase hârtiile care erau înăuntru. Era un document scris la maşină şi o scrisoare de trei pagini scrisă de chiriaşa ei de odinioară. Citi prima dată scrisoarea.

— Lissete a devenit membra unei comunităţi religioase şi s-a mutat cu ei. Pentru totdeauna, socoteşte ea. Ea spune că e loc minunat, oamenii sunt prietenoşi şi deja se simte ca şi acasă. Are o slujbă, lucrând în magazinul lor de artizanat unde vând… în timp ce ochii ei treceau pe pagina următoare, continua să aleagă propoziţii care dădeau ideile generale, dar dintr-o dată recitalul ei încetini. I-a spus conducătorului comunităţii despre cum l-a lăsat pe Rudy cu mine şi el a insistat că, de vreme ce intenţia ei este să renunţe la orice pretenţie asupra lui, trebuie s-o facă oficial şi legal. Aşa încât aici… a arătat spre documentul scris la maşină este o hotărâre semnată în legătură cu aceasta, care a fost pregătită de un avocat.

Diether se ridică de pe pernă.

— De ce să nu-l adoptăm pe Rudy? sugeră el. Dacă Lissete renunţă la orice pretenţie, n-ar putea să ridice nici o obiecţie, cu toate că acum, când ai adresa ei, îi putem scrie s-o întrebăm.

Sophie îl privi.

— Ai fi fericit să faci asta? Te-ai bucura pentru el să locuiască cu noi?

— Sigur. Îi va da un sentiment de siguranţă şi un puternic simţ de a aparţine unui loc. În plus, îi eşti devotată, e un copil minunat şi eu sunt unchiul lui.

— Un unchi minunat, declară ea, aruncându-şi braţele în jurul lui şi sărutându-l. Şi un amant minunat.

— Dacă mă flatezi, poţi obţine orice, mai ales dacă îţi apeşi sânii goi de mine, murmură Diether, deoarece în fervoarea agitaţiei îmbrăţişării ei, cearceaful care o acoperea a alunecat între ei.

Sophie râse, îndepărtându-l.

— Mai bine aş citi decizia semnată.

El avu un oftat zgomotos.

— Dacă trebuie.

— Mie mi se pare totul destul de corect, dar tu ce crezi? întrebă ea, întinzându-i-l.

— Nu pot să citesc fără ochelari, protestă Diether şi se dădu jos din pat ca să-şi ia jacheta şi tocul de ochelari. Totul pare a fi cuprins, aprobă el, după ce aruncă o privire prin document. Cunoşti un avocat bun?

Ea încuviinţă.

— Bărbatul care s-a ocupat cu afacerile bunicului meu.

— Poate mergem să-l vedem mâine şi să începem derularea adoptării? sugeră Diether. Şi apoi, când vor veni copiii noştri, ei vor avea un frate mai mare gata şi aşteptând.

— Copiii noştri? întrebă Sophie, savurând fraza.

— Socotesc că ar trebui să avem câţiva. Tu nu? Cu toate că, nu pentru următorii doi ani.

— Da, aş vrea, dar – îşi înclină fruntea – ce înseamnă „câţiva”?

— 3? 4? Diether trase un semn de întrebare între sânii ei. 6?

Ea râse.

— Bănuiesc că putem lăsa negocierile deschise?

întrebă ea şi îl sărută din nou.

— Îmi abureşti ochelarii, murmură el, când sărutul continuă să se prelungească.

Cu un suspin, Sophie se trase înapoi pentru a lua ochelarii de pe nasul lui ca să-i pună deoparte.

— Trebuia să-mi dau seama că există nişte dezavantaje în a mă căsători cu un bărbat în vârstă, spuse ea.

— Nu sunt în vârstă, protestă Diether. Sunt în floarea vârstei.

— Cine spune asta?

— Eu şi nu tocmai ţi-am dovedit-o? întrebă el.

Ea-şi frecă vârful nasului de al lui.

— Într-un mod copleşitor. Dar ce-o să facem cu Katrin? întrebă ea, dintr-o dată.

— Ce vrei să faci *tu*? răspunse el. Vrei să începi o nouă carieră?

— Nu, mai bine aş avea grijă de Rudy... şi de tine.

— Deci, o să-i spunem că ne pare rău dar, de vreme ce ne căsătorim, nu vom avea nevoie de serviciile ei. Diether râse. Să fiu cinstit, n-aş fi vrut o a treia persoană pe lângă noi. În cele din urmă, Rudy va sta în pat, aşa încât nu va deranja dacă ne vom hotărî să ne dezbrăcăm şi să facem dragoste în faţa focului într-o seară dar o dădacă ar deranja.

— Va deranja, spuse Sophie, cu un zâmbet. Cred că luându-l pe Rudy va fi o uşurare pentru Helene, adăugă ea, devenind serioasă.

— Foarte mult şi nu e ca şi cum ar fi departe. Poate veni să-l vadă de câte ori doreşte şi el poate merge să stea cu ea din când în când. De exemplu, poate să stea cu ea când mă duc în străinătate pentru

afaceri şi tu mă vei însoţi. Sunt sigur că atunci când mă voi duce în Italia, Signor Angellino va fi încântat să te vadă... cum a fost şi când ţi-ai făcut apariţia în biroul meu, în ziua aceea, adaugă Diether amuzat.

Ea se gândi înapoi la prima lor întâlnire.

— Ştiu că am minţit şi am avut pretenţia că eram prieteni, dar oamenii disperaţi fac lucruri disperate şi să intru şi să te văd părea a fi la fel de greu ca şi... dărâmarea Zidului Berlinului.

— Aşa de greu?

— Mai greu, se jură ea.

— S-a întâmplat să vizitez Berlinul când buldozerele au dat jos Zidul şi a fost o ocazie memorabilă, cu toate că n-a fost tot atât de memorabilă ca cea care a avut loc cu un sfert de... oră mai devreme, spuse el în grabă.

Sophie zâmbi.

— Dar acum Zidul e dărâmat şi cele două Germanii sunt unite şi noi suntem uniţi, de asemenea.

— Pentru totdeauna şi mereu. Vezi tu, întotdeauna mai este loc pentru o urmă de reunificare activă.

— Ai ceva în gând? întrebă ea.

— Am, spuse Diether şi o trase înapoi cu el între cearceafuri.

SFÂRŞIT